

Giới thiệu Ai Bảo Ta Không Thể Cưới

Bạn trai bảy năm yêu nhau lại vì sự nghiệp mà cưới thiên kim Thị trường Hạ Hạ, anh yêu em, anh hy vọng em có thể theo anh, chúng mình cùng nhau phấn đấu! Phấn đấu? Cô khinh bỉ trong lòng. Hắn con mẹ nó phấn đấu thành Tổng giám đốc. Còn cô phấn đấu thành tiểu tình nhân, còn phải bỏ ra kinh phí cho con đường này. Con mẹ nó chứ !!! Chỉ mua say một đêm, không ngờ lại leo lên người Quân trưởng. Ông trời a ~~~ người bảo : khi người đóng lại một cánh cửa, người sẽ vì người mở một cánh cửa sổ. Chẳng qua là, cánh cửa sổ này thật là lớn a a a... Quân trưởng đại nhân uy vũ thành dũng!!! Từ nay về sau tôi liền dựa vào anh vậy!!! Ai Bảo Ta Không Thể Cưới là tác phẩm mang hương sắc ngôn tình đậm đà. Truyện có những nét lưu luyến đầy nhớ nhung, cùng theo dõi vùng hồ tác phẩm này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Ngủ Cùng Quân Trưởng.

Màn đêm

Mưa như trút nước.

Trong màn mưa, một thân thể nhỏ nhắn lao đảo bước đi trên đường, cả người ướt đẫm, môi lạnh cứng đến tím bầm.

“Oạch” một tiếng, Tô Hạ ngã xuống đất ngất đi, cô mơ hồ nghe được tiếng phanh xe kìn kít, nhưng lại không thể mở hai mắt ra.

Một chiếc xe quân dụng dừng lại bên đường.

Cơ thể cao lớn mặc quân trang che chắn màn mưa, ôn nhu đem cô ôm thật chặt trong ngực đi vào trong xe.

Ấm áp chợt đến làm Tô Hạ thoải mái một chút, nằng nặc ngược mắt như muốn nhìn rõ khuôn mặt người này, “Tiêu Hân... Là anh sao Tiêu Hân?”

Mùi rượu nồng đậm làm chân mày Lăng Mặc Thiên nhăn lại, hần phui đi hạt mưa trên quân trang, hỏi: “Cô uống rượu?”

“Uống, anh kết hôn với người khác, chẳng lẽ đến cả rượu mừng cũng không cho tôi uống?”

Tô Hạ vừa nói vừa chợt chợt đôi môi xinh đẹp của người đàn ông này, ừ hồng hồng mềm mềm thật dễ nhìn, cô thật đói bụng, liền leo lên cắn một nhát.

Lăng Mặc Thiên bị đau, còn chưa kịp tránh, đối phương liền buông tay, sau đó lại mềm nhũn nằm trong ngực hắn, hắn nhìn nhìn, chắc là cô lại hôn mê bất tỉnh.

“Hạ Hạ.” Lăng Mặc Thiên giơ tay lau giọt nước trên khóe mắt cô, hai tay ôm cô chặt thêm một chút, “Sau này anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa.”

Quang cảnh long trọng trong quán rượu.

“Ngô, đau đầu quá.”

Tô Hạ tỉnh lại, toàn thân ê ẩm, mơ màng mở mắt.

Đập vào mắt là một căn phòng trong quán rượu, trên mép giường là một khuôn mặt đẹp trai tuấn tú gấp một trăm lần so với trai bao, mầu chót là vị trai đẹp này còn mặc quân trang!!!

Khí phách hiên ngang lẫm liệt không giận mà uy, lại siêu cấp đẹp trai khiến cô muốn phun máu.

A a a... tại sao một cực phẩm Quân ca ca lại ở trong phòng của cô...

Đôi mắt Tô Hạ nhìn chăm chăm trai đẹp Quân ca ca trước mặt, cúi đầu thấy áo ngủ trên người mình, đôi mắt mơ màng nháy mấy cái chợt mở to, giây tiếp theo là một tiếng thét đánh vỡ màn đêm “a a a _____.”

Tại sao cô lại ở quán rượu, làm sao chuyện lại như thế này, đã thế còn có một người đàn ông? Còn là một quân nhân?

A a a, ai có thể nói cho cô biết, đến tốt cùng là có chuyện gì xảy ra a!!!

“Tôi hôm qua cô uống rượu say rồi ngất xỉu ở ven đường.”

Một thanh âm trầm thấp từ tính vang lên cắt đứt suy nghĩ lung tung của Tô Hạ.

Lăng Mặc Thiên thấy cô nhìn anh chăm chăm, tinh thần khiêu lên: “Còn áo ngủ mặc trên người....”

“Là ai thay cho tôi?” Tô Hạ khần trương nắm ngực áo của người đàn ông ngồi mép giường, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai của hắn gằn trong gang tấc, ngũ quan hoàn mỹ lạnh lùng sắc như dao, miệng không cười một tiếng.

Lúc này, đôi mắt hắn như một động hàn băng, như có như không nhìn cô, tựa như nhìn một tên tội phạm, dù chạy thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay hắn.

Mà cô, Tô Hạ nhìn đôi bàn tay nhỏ bé đang siết cổ áo đối phương, dường như động tác này của cô giống như người muốn chết...

Tô Hạ lập tức buông tay, thử dò xét hỏi: “...cái đó...xin hỏi áo ngủ của tôi...có phải là anh....”

“Là tôi...” Lăng Mặc Thiên nhìn đôi mắt đẹp tròn trĩnh và cái miệng há to vì kinh ngạc của Tô Hạ, khoe mắt hắn giương lên, “gọi nữ phục vụ thay cho cô.”

“Hò, anh nói chuyện thật muốn dọa chết người.” Tô Hạ đặt mông trở lại giường, thở phào nhẹ nhõm.

Tùy ý liếc một cái, thấy ánh mắt người này nhìn mình chăm chăm không rời, trong lòng căng thẳng, lại nghĩ tới chuyện gì, khó khăn nuốt nước bọt, “vậy chúng ta...?”

Cô muốn hỏi đêm qua bọn họ có phát sinh cái gì không, nhưng cô là một cô gái, sao có thể thốt ra những lời có ý tứ này, nhưng ánh mắt người này nhìn cô lại làm cho lòng cô thấy bất an.

Từng động tác nhỏ khả ái của Tô Hạ đều bị Lăng Mặc Thiên đặt trong mắt, đáy mắt xẹt qua tia thâm trầm, môi mỏng khẽ động, “ngủ chung rồi.”

“Khụ khụ...” thiếu chút nữa Tô Hạ bị nước miếng của mình dim chết, ánh mắt kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lăng Mặc Thiên, ngón tay run rẩy chỉ mũi hắn, nói không nên lời, “Người.....”.

Lăng Mặc Thiên liếc nhìn cô, nhàn nhạt nói: “thật ra mà nói, là cô mạnh mẽ đem tôi ngủ”.

Hắn cố ý tăng thêm hai chữ “mạnh mẽ”, từ đầu đến cuối ánh mắt đều bao bọc cô gái nhỏ trên giường, biểu cảm của cô cũng không tệ.

“Làm sao có thể!!!” Tô Hạ kinh ngạc hô lên.

Hắn là một người lính đó nha, quân nhân rất cường hãn, chỉ một đầu ngón tay cũng có thể làm cô thương gân động cốt, làm sao cô có thể mạnh mẽ cường bách hắn!!

“Nga? Vậy cô giải thích xem cái này là thế nào?” Vừa nói Lăng Mặc Thiên vừa kéo áo xuống, lộ ra xương quai xanh gầy gò, hai tròng mắt híp lại, chỉ vào vết răng cắn bên hông. “Có cần so sánh dấu răng không?”

Tô Hạ nhìn vết răng mới ra lò kia, lại nhìn vị trí mập mờ bị cắn, trực tiếp tròn tròn con mắt.

Khi cô thấy rõ cầu vai đại biểu cho cấp bậc trên vai người kia, toàn là màu vàng, sao? Tất cả đều là sao vàng!! Toàn bộ thế giới của cô ùn ùn sụp đổ.

Chẳng lẽ đây là cấp bậc Quân trưởng trong truyền thuyết???

Trời ơi, cô lại mạnh mẽ ép Quân trưởng đại nhân ngủ!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Anh Không Xứng !!!

Trong thang máy đi lên, Tô Hạ dựa lưng vào vách tường, trong lòng thỉnh thoảng thỉnh thoảng cuồng loạn không ngừng.

Nghĩ lại, những lời người kia nói ở quán rượu hơn mười phút trước, còn có cái chứng cứ ở ngang hông kia nữa, híc trên mặt cô lại đỏ bừng ngượng ngùng.

Cô vậy mà ngang nhiên mạnh mẽ cường bức quân trưởng, nếu không phải quân trưởng nghe điện thoại nên cô thừa dịp bỏ trốn thì chắc giờ này vị quân trưởng kia đã giận dữ lôi cô ra xử bắn mất rồi, có thể nói là đem cô tươi sống giết chết.

Đến khi thang máy ding ding vang lên, trong lòng Tô Hạ vẫn lo lắng bất an, thở sâu một hơi, mở mắt đi ra ngoài thang máy.

Lúc đi vào khu đồng nghiệp, cô thấy ánh mắt bốn phía đều tụ tập trên người mình, có đồng tình, có thương tiếc, cũng có hả hê....

Nhìn công việc cùng đồng nghiệp quen thuộc trước mắt, lỗ mũi Tô Hạ lại chua xót, vừa nghĩ đến Tiêu Hàn trong lòng liền đau đớn không thôi.

“Cạch” cánh cửa đối diện phòng Tô Hạ mở ra, đó là phòng làm việc của Tiêu Hàn, lúc này có một đôi nam nữ từ bên trong đi ra.

Tiêu Hàn ôm eo Quý Thanh Uyển, nói nhỏ bên tai, chọc cho Quý Thanh Uyển cười duyên không dứt, vừa cười vừa đi tới thang máy sau lưng Tô Hạ.

Tô Hạ chỉ thấy bất đắc dĩ, muốn tránh khỏi hai người, ai ngờ lại bị Quý Thanh Uyển nắm lấy cổ tay.

“Tô tiểu thư.”

Quý Thanh Uyển khẽ gọi, thành công đem ánh mắt của tất cả đồng nghiệp trong phòng hướng đến hai người, tất cả con mắt nhìn trùng trùng, Tô Hạ bị điểm danh không thể không xoay người, nhìn cô gái kiêu diễm trước mắt.

Quý Thanh Uyển, Nhị tiểu thư nhà Thị trưởng, là một người nổi tiếng mà Tô Hạ từng ngưỡng mộ, nửa tháng trước Quý Thanh Uyển vào công ty, nửa tháng sau liền thay thế vị trí của cô, ngày hôm qua gả cho Tiêu Hàn thành phu nhân Tổng giám đốc.

Tô Hạ không muốn ở tại nơi này mà thất lễ trước mặt hai người, đành lên tinh thần gượng gạo cười, “Quý phu nhân có chuyện gì không?”

“Không có gì”. Quý Thanh Uyển mỉm cười, thanh âm ôn nhu có lễ, “Đến nửa tháng rồi mà chưa có dịp chào hỏi với mọi người, Thanh Uyển ở công ty cũng xem như là người mới, hy vọng mọi người chiếu cố nhiều hơn.”

Nửa câu sau là nói với đồng nghiệp ở xung quanh, thái độ thành kính, nhìn đồng nghiệp người người được sủng ái mà kinh ngạc, tán dương Quý Thanh Uyển thân là phu nhân Tổng giám đốc mà khiêm nhường lễ độ, thật là người đẹp tâm đẹp.

“Ông xã, vậy em lên phòng làm việc trước.” ở hành lang Thanh Uyển hôn Tiêu Hàn một cái rồi bước vào thang máy.

Tô Hạ nhẹ cau mày.

Tiêu Hàn mỉm cười đưa mắt nhìn Quý Thanh Uyển rời đi, xoay người mặt không biểu tình đến bên cạnh Tô Hạ, “Tới phòng làm việc của tôi một lát.”

**

Trong phòng làm việc.

Tô Hạ vừa vào phòng liền bị Tiêu Hàn ép tới cánh cửa, một bàn tay Tiêu Hàn đặt sau gáy, lạnh lùng hỏi : “Tối qua em đi đâu?”

“Tiêu tổng giám!” Tô Hạ ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, giọng nói nhàn nhạt không hề che giấu ý giễu cợt : “Tối hôm qua là đêm động phòng hoa chúc của Tổng giám cùng Quý phu nhân, ngài quan tâm quá nhiều thứ rồi.”

“Hạ Hạ!” đôi mắt Tiêu Hàn chân thành, bất đắc dĩ thờ dài, “Hạ Hạ! chỉ dựa vào mình anh thì không đủ để thỏa mãn tâm nguyện, cưới cô ta có thể giảm bớt hai mươi năm phấn đấu, nhưng mà em phải tin anh, trong lòng anh chỉ có duy nhất một mình em, cho nên, em phải đợi anh!”

“Anh để tôi làm tiểu tam?” Lời vừa nói ra, cổ họng Tô Hạ nấc lên từng trận nghẹn ngào, nước mắt ả giấu đã lâu lăn xuống gò má.

Tô Hạ thất thần nhìn người đối diện, đây là Tiêu Hàn mà cô dành bảy năm để yêu sao ? Anh làm sao có thể dễ dàng thốt ra những lời như thế này?

Tiêu Hàn lau nước mắt cho cô, “Hạ Hạ, anh yêu em, anh hy vọng em có thể theo anh, mình cùng nhau phấn đấu!”

Phấn đấu? Tô Hạ khinh bỉ trong lòng.

Anh con mẹ nó phấn đấu thành Tổng giám đốc.

Còn cô phấn đấu thành tiểu tình nhân, hơn nữa còn phải bỏ ra kinh phí cho con đường này.

Con mẹ nó chứ!

Tô Hạ trực tiếp tặng hấn một cái tát.

Tiêu Hàn bụm mặt, tức giận lẫn kinh ngạc nhìn cô gái vẫn luôn khéo léo nhu thuận trước mắt.

Tô Hạ ngẩng đầu nhìn thẳng hấn, giọng kiên quyết, “Tiêu Hàn, anh không xứng!”

Nói xong liền đẩy hấn ra, kéo cửa đi ra ngoài.

Mắt cô bị mù mới có thể yêu hấn bảy năm!

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Da Gà Rơi Đầy Đất.

Đến tận trưa, Tô Hạ vẫn chưa hoàn hồn, không thể nào tập trung vào công việc.

Rốt cục cũng đến giờ nghỉ trưa, Tô Hạ xuống lầu dưới uống ly cà phê, yên lặng từ từ nhắm nháp.

Mới vừa ngồi xuống đã có một người đàn ông theo sát ngồi đối diện.

“Tiêu Hàn, anh thật là âm hồn không tán” Tô Hạ đứng dậy cầm túi bước đi.

Tiêu Hàn trực tiếp đi lên ôm cô, “Hạ Hạ đừng quậy nữa, em hãy nghe anh giải thích...”

“Đừng quậy nữa?” Tô Hạ không biết nên cười hân hay cười chính mình, “Tiêu Hàn, chẳng lẽ đến bây giờ anh vẫn còn tưởng rằng tôi đang giận đối với anh?”

“Ý anh không phải vậy, anh...” Tiêu Hàn đang muốn giải thích, khóe mắt liếc thấy Quý Nguyệt Nhiên tới đây, hân lập tức sửa lại lời nói: “Hạ Hạ, anh có việc phải đi trước, buổi chiều đến phòng làm việc anh sẽ nói cho em biết.” bỏ lại một câu Tiêu Hàn vội vã vòng cửa sau rồi đi. Quý Nguyệt Nhiên là chị gái của Quý Thanh Uyển, kiêu ngạo khó gần, hân không thể để cho Quý Nguyệt Nhiên nhìn thấy.

[Quý Thanh Uyển tên thật là Quý Uyển Thanh nha, nhưng mình đọc nhầm thành ra nhầm tên. Giờ lười sửa nên để nguyên.]

Hai tay nhỏ bé của Tô Hạ siết chặt, khuôn mặt tái nhợt, đến bây giờ cô vẫn không thể ngờ bộ mặt thật của người đàn ông cô yêu bấy năm lại khổn nạn đến thế. Nhưng điều làm cô bất ngờ hơn chính là bản thân đang muốn đứng dậy rồi đi lại đụng trúng một bàn tay đánh vào trên mặt, nhất thời một bên mặt đau rát.

Quý Nguyệt Nhiên vừa đi tới thì nhìn thấy một màn ôm ấp của Tiêu Hàn cùng Tô Hạ, lửa giận liền dâng cao ba thước, cô khí thế hùng hục chỉ mặt Tô Hạ, trợn mắt mà mắng: “Tô Hạ, cô là tiện nhân, hồ ly tinh, dám ngang nhiên dụ dỗ em rể tôi. Em gái tôi hiền lành thùy mị, không có nghĩa là tôi cũng dễ trêu. Hôm nay để tôi dạy dỗ lại tiện nhân nhà cô.”

“Tôi không dụ dỗ anh ta!” trên gò má Tô Hạ hiện lên năm dấu ngón tay, “Tôi cùng Tiêu Hàn chẳng qua là quan hệ cấp trên và nhân viên, Quý đại tiểu thư không khỏi muốn ngâm máu phun người?”

Lúc này, trong lòng Tô Hạ lại càng xem thường Tiêu Hàn, thấy chị vợ tới liền chạy, thật đúng không phải đàn ông!!!

Đúng là trước kia mắt cô bị mù thật rồi!!!

Động tĩnh bên này hấp dẫn con mắt của tất cả mọi người, hướng về hai người chỉ chỉ chỏ chỏ...

“Còn dám nói dối, tôi đánh chết cô cái đồ tiện nhân.”

Quý Nguyệt Nhiên giờ tay hướng mặt Tô Hạ mà đập.

Tô Hạ theo bản năng co rụt người lại, hai mắt nhắm chặt, hồi lâu đau đớn như dự kiến vẫn chưa đến. giây tiếp theo cả cơ thể ngã vào vòng tay vừa quen thuộc vừa xa lạ, hơi thở trầm ổn của người đàn ông làm cô yên tâm.

Cô ngẩng đầu nhìn, đối diện là một đôi mắt sâu thẳm mênh mông, khuôn mặt góc cạnh, khí phách như thần, kiêu ngạo bề ngễ hút hồn người nhìn, đánh trực tiếp vào lòng người.

Là anh! Người tôi qua nhật cô về quán rượu – Quân trưởng đại nhân!!!

Hai má Tô Hạ đỏ bừng, tim cũng thành thịch nhảy loạn.

Gò má sưng đỏ của Tô Hạ rơi vào mắt Lăng Mặc Thiên, trong nháy mắt không khí như đóng băng, anh lạnh lùng nhìn về phía Quý Nguyệt Nhiên.

“Mặc Thiên, sao lại là anh?” Quý Nguyệt Nhiên vui mừng, trực tiếp ôm lấy cánh tay Lăng Mặc Thiên làm nũng, “Anh cũng đến uống cà phê sao? Anh muốn uống gì? Chúng ta cùng ngồi.....”

“Không cần, cảm ơn.” Lăng Mặc Thiên không dấu vết rút tay ra, cúi đầu nhìn người trong ngực, “Không sao chứ?”

Tô Hạ lắc đầu, chỉ là một cái tát, không chết được.

Quý Nguyệt Nhiên chưa từng thấy Lăng Mặc Thiên ôn nhu với mình như thế, ghen tức bùng lên, một tay lôi Tô Hạ từ trong ngực Lăng Mặc Thiên ra ngoài, “Ai cho cô ôm Mặc Thiên, đồ gái đi không biết xấu hổ.”

Tô Hạ lao đảo suýt ngã, Lăng Mặc Thiên nhanh tay đỡ lấy, cau mày nhìn Quý Nguyệt Nhiên, ôm cơ thể đang run rẩy của Tô Hạ chuẩn bị rời đi.

“Không được đi!!” Quý Nguyệt Nhiên ngăn cản trước hai người, “Mặc Thiên, sao anh lại che chở cho cô ta, anh đừng để dạng hồ ly tinh như cô ta lừa, cô ta vừa dụ dỗ em rồi em, bây giờ lại dụ dỗ anh, cô ta chính là loại giày rách...”

“Quý Nguyệt Nhiên, cô đừng quá đáng...” Tô Hạ cắn môi dưới, tay nắm thành quyền.

“Quý đoàn trưởng!” Sắc mặt Lăng Mặc Thiên trầm xuống, “Thân là quân nhân, xin cô chú ý lời nói.”

Quý Nguyệt Nhiên thấy Lăng Mặc Thiên tức giận, trợn mắt nhìn Tô Hạ một cái, ôm lấy hông của Lăng Mặc Thiên, “Mặc Thiên, lâu rồi em không gặp anh, ở với em một chút rồi đi, xin ah đó, có được không?”

Cô cùng Lăng Mặc Thiên quen biết từ nhỏ, mỗi lần cô dùng chiêu này đều có hiệu quả.

Thanh âm kiều mị Tô Hạ nghe mà thấy rung mình, cúi đầu nhìn xung quanh.

“Này, cô tìm cái gì?” Quý Nguyệt Nhiên bất mãn đẩy Tô Hạ.

Tô Hạ chà xát cánh tay, “da gà roi đầy đất.”

“Cô.....” ánh mắt giận dữ, Quý Nguyệt Nhiên giờ tay muốn đánh, nhìn thấy Lăng Mặc Thiên ở bên cạnh lại để xuống.

Cô không muốn ở trước mặt Mặc Thiên mà đánh mất thân phận, hôm nay tha cho tiện nhân này một lần cũng tốt.

Khỏe miệng Tô Hạ co quắp, công phu thay đổi sắc mặt của người này không phải hạng thường.

“Quý đoàn trưởng trước khi làm gì nên cân nhắc tốt ảnh hưởng.”

Dứt lời Lăng Mặc Thiên tránh xa cô, ôm Tô Hạ bước ra ngoài.

“Mặc Thiên.....”

Sau lưng truyền tới thanh âm không cam lòng của Quý Nguyệt Nhiên, Tô Hạ nhìn chăm chăm Lăng Mặc Thiên nhắc nhở, “Quý Nguyệt Nhiên tức giận.”

Lăng Mặc Thiên buông mắt nhìn cô, “Ừ” một tiếng, không có tiếp theo.

Đây là thái độ gì???

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Quân Trưởng Cầu Cưới!

Tô Hạ ngồi trên xe, trên mặt đã được bôi thuốc, lạnh lạnh rất thoải mái.

“Quân trưởng, anh.....”

Bàn tay đang thoa thuốc của Lăng Mặc Thiên dừng lại một chút, “gọi tôi là Mặc.”

“Khụ khụ” Tô Hạ lúng túng ho khan hai tiếng, nhìn Lăng Mặc Thiên đang bôi thuốc cho mình, yếu ớt hỏi: “Ngài tìm tôi có chuyện gì không?”

Đường đường là quân trưởng, lại đối với cô tốt như vậy, ôn nhu như thế, nhưng sao cô lại có cảm giác kinh khủng vậy a ?

Lăng Mặc Thiên bôi thuốc cho cô xong mới nói: “Có chuyện!”

“Vậy tôi yên tâm rồi.” Tô Hạ thấy anh kì quái nhìn mình, nháy mắt cười, “có câu nói, vô sự hiển ân cần, ách ý tôi không phải vậy, ý tôi là quân trưởng

ngài có gì cần sai bảo, Tô Hạ nhất định lên núi đao, xuống biển lửa vì tổ quốc mà xông pha!”

Cảm giác lời mình vừa nói không thích hợp, Tô Hạ nửa đường vội vàng sửa lại đồng thời biểu đạt quyết tâm.

Uh, lời cô nói là vì tổ quốc, chứ không phải vì quân trưởng ngài đầu nha!

Lăng Mặc Thiên bật cười, cung chiều đưa tay búng trán cô một cái “Quý linh tinh”.

Tô Hạ ngơ ngác, quân trưởng ngài đây là có ý gì?

“Hạ Hạ” Lăng Mặc Thiên đột nhiên gọi.

“Vâng” sống lưng Tô Hạ thẳng tắp, chớp mắt chờ đợi.

Lăng Mặc Thiên chăm chú nhìn cô, “Chuyện tối hôm qua cô nhất định phải chịu trách nhiệm”

Trong đầu Tô Hạ hiện lên ba chữ Tội Phạm Cường Gian, theo bản năng liền muốn chạy, nhưng kéo nửa ngày cửa xe vẫn không mở ra, xoay người buồn bã nhìn người trước mắt, “Quân trưởng, tôi trên có cha mẹ, dưới có em trai.”

Nếu như quân trưởng bắt cô vào tù, mọi người sẽ chết vì khóc mất.

“Nếu như cô nguyện ý, tôi sẽ chăm sóc họ.”

Ý Lăng Mặc Thiên là chuyện của cô không can hệ đến họ.

Lỗ mũi Tô Hạ chua xót, nước lấp đầy khóe mắt, “Tôi còn trẻ, không muốn cứ như vậy mà.....”.

“Cho nên càng phải tranh thủ.” Lăng Mặc Thiên xoa đỉnh đầu cô.

“Quân trưởng.” Hít sâu một hơi Tô Hạ tranh thủ “Tối hôm qua là tôi say rượu mất lý trí, hy vọng ngài có thể cân nhắc tình lý mà phạt nhẹ một chút.”

Anh ngàn vạn lần không được tử hình cô, bởi vì cường gian là tội chết, cô sẽ xuống địa ngục mà ưu thương, mà cô cũng không biết chuyện đó xảy ra như thế nào, đêm đó một chút cảm giác cũng không có.

“Hạ Hạ, chúng ta kết hôn đi!”

“Anh nói cái gì?” Tô Hạ há mồm ngơ ngác nhìn quân trưởng ngồi đối diện.

Lăng Mặc Thiên nhú mi, lần nữa nhấn mạnh, “Chuyện đêm qua cô phải chịu trách nhiệm, gả cho tôi”

“Không phải là bắt tôi bỏ tù sao?” Tô Hạ ngu ngơ hỏi anh.

Lăng Mặc Thiên nhếch miệng, “Cô tình tôi nguyện thì không tính là cường gian.”

Kết hôn, ngươi tình ta nguyện.....

“Oanh” một tiếng, đầu Tô Hạ như muốn nổ tung, đôi mắt tròn tròn nhìn Lăng Mặc Thiên ngồi đối diện.

Một lúc sau mới phản ứng, lúng túng cười, “Quân trưởng, chuyện này không nên nói giỡn.”

Dù ngủ chung một đêm, hai người cũng không thể kết hôn chứ!

Cũng không còn nguyên nhân nào khác.....

Lăng Mặc Thiên cau mày “Tôi không nói giỡn.”

Đúng rồi, không có chút tế bào hài hước, sao mà nói giỡn được.

“Nhưng mà, anh...tôi.....” Tô Hạ lắp bắp, không biết nên biểu đạt như thế nào.

Quân trưởng cầu hôn cô, thật quá huyền hoặc rồi.

Lăng Mặc Thiên không vội, kiên nhẫn chờ cô, cho đến khi mặt Tô Hạ kìm nén đến đỏ bừng cô mới nói, “nhưng tôi mới biết anh được hai ngày”.

“Tôi biết em từ lâu rồi.” lâu đến nỗi anh cho rằng mình đã không còn cơ hội, trong thâm tâm Lăng Mặc Thiên thêm một câu. Anh hạ quyết định, cầm tay Tô Hạ “Hạ Hạ.....”

“Lăng quân trưởng!” thanh âm Tô Hạ cao tám độ, cô giật mình né tránh đôi mắt nóng bỏng của anh, “Xin ngài tự trọng.”

“Thật xin lỗi” Lăng Mặc Thiên thu tay.

Là anh quá nóng lòng, dọa chết cô rồi.

Tô Hạ nghe câu xin lỗi, trong tâm lại không đành lòng, nhưng cô tốn bảy năm cũng không nhìn thấu Tiêu Hàn, hơn nữa mới biết hai ngày sao có thể kết hôn cùng quân trưởng?

Coi như đây là một trò đùa cô cũng không chơi nổi.

Môi nóng Lăng Mặc Thiên mím lại, “Hạ Hạ, anh chỉ hy vọng người cùng anh đi hết cuộc đời này chính là em!”

[Nguyệt: yêu chết câu nói này !!!]

Một câu nói đơn giản, nhưng Lăng Mặc Thiên nói một cách trịnh trọng, Tô Hạ trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng thỏa hiệp lùi một bước, “Cho tôi chút thời gian để suy nghĩ.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp

Trong phòng ăn.

Tô Hạ ngồi trước bàn ăn, nhìn Lăng Mặc Thiên tính tiền ở quầy ba gần đó, trong lòng ngũ vị tạp trần không nói nên lời.

Cô đồng ý với Lăng Mặc Thiên là sẽ cân nhắc về chuyện kết hôn, sau đó liền bị anh kéo đến nhà hàng này ăn cơm.

Không cần cô nói nhiều, mỗi món Lăng Mặc Thiên gọi đều là những món mà cô thích ăn nhất.

Điều này lại làm cô nhớ đến Tiêu Hàn, cô biết hết khẩu vị của hắn, nhưng hắn lại chẳng biết gì về cô.

“Thật đúng là oan gia ngõ hẹp a!”

Một câu nói ngao mạn ở phía sau vang lên, đây cũng là tiếng lòng của Tô Hạ nha! Quý Nguyệt Nhiên đúng là có thù oán gì với cô rồi.

Quý Nguyệt Nhiên đi tới, tùy ý nhìn thức ăn trên bàn, sau đó tràn đầy khinh bỉ mà nhìn Tô Hạ, “Nói cô không biết xấu hổ đi làm tiểu tam còn không chịu thừa nhận, một bàn món ăn đắt đỏ như này, một người nghèo kiết xác quý khóc thầm sâu như cô có thể mua được sao?”

“Tôi lặp lại lần nữa, tôi không phải tiểu tam!” Tô Hạ bật đứng dậy, trợn mắt nhìn.

“Cô chính là tiện, dù dõ em rở tôi không được, lại đi dụ dỗ Mặc Thiên, cô nhìn thấy đàn ông liền bám dính không buông, khí chất kỹ nữ từ trong xương toát ra, là một cái giầy rách, tiện nhân....”

“Bốp!”

Tiếng vang thanh thúy làm cả không gian chìm vào tĩnh lặng.

“Tiện nhân! Cô dám đánh tôi?” Quý Nguyệt Nhiên trừng con mắt như muốn rách, đôi mắt dữ tợn khác với đáng vẻ lúc trưa.

Từ nhỏ cô chính là viên minh châu trong nhà, đừng nói là bị đánh, có cha Thị trưởng làm chỗ dựa, thậm chí cho tới bây giờ còn chưa có ai dám lớn tiếng nói chuyện với cô.

Bây giờ ả tiện nhân này lại dám đánh cô?

“Làm người phải biết tự trọng, Quý tiểu thư không biết xấu hổ, đương nhiên đánh.” Tô Hạ vừa nói vừa liếc nhìn ánh mắt khác thường ở bốn phía.

Quý đại tiểu thư là thiên kim nhà Thị trưởng, cô chính là một tiểu dân chúng bình thường, nhưng người bình thường như cô cũng có tôn nghiêm của mình.

Tô Hạ biết sau cái tát này mình sẽ phải trả giá đắt, nhưng nếu như bởi vì sợ mà vứt bỏ tôn nghiêm của mình, thì cô làm không được.

“Hai người đang làm gì!”

Một tiếng quát uy nghiêm khê vang lên, Lăng Mặc Thiên từ phía sau hai người đi tới.

Quý Nguyệt Nhiên thấy anh, liền chạy như bay nhào vào ngực anh, ủy khuất rơi lệ, “Mặc Thiên, con tiện nhân Tô Hạ kia đánh em.”

Tô Hạ trực tiếp bấu môi, ác nhân lại đi cáo trạng trước.

Thấy Lăng Mặc Thiên nhìn mình, Tô Hạ rùng mình, anh và Quý Nguyệt Nhiên quan hệ tốt như vậy, lần này nhất định là không bỏ qua cho cô rồi.

Nhưng mà sao trong lòng lại khó chịu thế?

Lăng Mặc Thiên thấy cô phản ứng hơi chậm, đẩy Quý Nguyệt Nhiên ra nghiêm mặt nói: “Quý đoàn trưởng, đảm bảo qân dân hài hòa là một điều trong Quân kỷ, cô làm lỗi không đối, bây giờ trở về quân khu tìm Kỷ Chính Ủy nhận phạt.”

“Mặc Thiên, anh vì cô ta mà phạt em?” Quý Nguyệt Nhiên giật mình nói.

Tô Hạ cũng tròn tròn mắt.

Đôi mắt thâm sâu của Lăng Mặc Thiên nghiêm lại, nói với cảnh vệ ngoài cửa: “tiểu Trần, gọi điện thoại cho Kỷ Chính Ủy báo hấn tới đây nhận người của mình!”

Chiếc xe việt dã bản hạn chế màu đen khí phách uy nghi đã lặng lẽ đợi ở cửa, Lăng Mặc Thiên tự mình mở cửa xe cho Tô Hạ.

Vừa lên xe, điện thoại của Tô Hạ vang lên, trên màn hình là số điện thoại của Tiêu Hàn.

Vừa bấm nhận cuộc gọi, bên kia không đợi cô mở miệng liền vội vàng hỏi: “Hạ Hạ, em đang ở đâu, đã muộn nửa giờ mà em chưa đến, em có biết là anh rất lo lắng cho em. ....”

Tô Hạ cười lạnh, “Tôi ở đâu thì liên quan gì đến anh, quan tâm tôi làm gì, chiều nay tôi xin nghỉ.”

“Hạ Hạ, sao em còn trẻ con thế, anh sao có thể không quan tâm em, chúng ta. ....”

Tô Hạ không đợi hấn nói xong, trực tiếp ngắt điện thoại.

Nghĩ đến chuyện ngày hôm nay, đầu tiên là Tiêu Hàn không biết xấu hổ bảo cô làm tiểu tam, tiếp theo là Quý Nguyệt Nhiên bệnh thần kinh khắp nơi rêu rao nói cô là tiểu tam hồ ly tinh, Tô Hạ nhìn Lăng Mặc Thiên bên cạnh, đột nhiên hạ quyết tâm.

“Quân trưởng, lời cầu hôn hồi trưa của anh còn hiệu lực không?”

Nhân quang Lăng Mặc Thiên chợt lóe rồi biến mất, sau đó tập trung trên khuôn mặt cô “Có!”

Trông mặt anh thâm thúy u nhiên, nhìn không ra nhu tình, nhưng lại là nơi làm cô yên lòng, Tô Hạ nhắm mắt lại, hít thở sâu, lần nữa mở mắt ra đem hết dũng khí nói: “Quân trưởng, tôi đồng ý kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Quân Trưởng Bá Đạo.

Ngoài cửa lớn Cục Dân Chính:

Tô Hạ cầm trong tay tờ hôn thú, dưới ánh mặt trời, tấm ảnh chụp chung thật to thật rõ ràng, cô chợt nhận ra đây không phải là mơ.

Quân trưởng làm việc hiệu suất nhanh thật, từ lúc cô đồng ý kết hôn đến giờ, cũng mới hơn mười phút, chụp ảnh, đóng phí, lãnh chứng nhận, hững đôi tình lữ khác trải qua mấy năm cũng chưa chắc đã xong mà họ chỉ tốn có mấy phút đồng hồ.

Cô cứ như vậy hồ đồ đem chính mình gả đi.

Lăng Mặc Thiên đứng ở cửa xe chờ Tô Hạ, thấy cô cầm giấy hôn thú đứng bất động thật lâu, anh sờ sờ đầu cô, “Phải nhanh lên, chậm chút nữa của hàng đóng cửa mất.”

Tô Hạ theo anh lên xe, nghi ngờ nói : “Muốn đi mua cái gì sao ?”

Lăng Mặc Thiên nhìn cô cười, bảo cảnh vệ lái xe.

Đến nơi, Tô Hạ ngồi im không nhúc nhích, khỏ sở nhìn Lăng Mặc Thiên “Quân trưởng .....

Quân trưởng vậy mà mang cô đến mua dụng cụ gia đình ?

Cái này, là muốn ở chung sao ?

Bọn họ sống ở hai thế giới khác nhau, cô còn chưa chuẩn bị tốt tinh thần a!!!

Nhìn đáng vẻ của quân trưởng, hình như rất gấp gáp...

“Hạ Hạ, ở trước mặt anh em không cần lo lắng bất an, thế giới của anh vĩnh viễn là của em, tùy em điều khiển.” Lăng Mặc Thiên chăm chú nhìn cô.

Tô Hạ nhìn ánh mắt cương chiều vô hạn của anh, con người xoay chuyển, “Vậy tôi hỏi câu này, anh đừng tức giận.”

Động tác khả ái trêu chọc Lăng Mặc Thiên, anh nâng cao cảnh giác “Hỏi”

“Có phải anh có tật xấu không thể nói ?” Tô Hạ bật thốt lên rồi lại hỏi hận, coi như quân trưởng có tật xấu, nhưng một nhân vật như vậy lại cùng một người bình thường như cô kết hôn cũng quá miễn cưỡng đi, nhưng cô không thể cứ như vậy mà hoài nghi được, đây chính là người chỉ huy hơn vạn người, làm sao một tiểu binh dân như cô có thể mạo phạm chứ.

A a a, cô sẽ không vì những lời này mà mạng nhỏ khó giữ chứ ?

“Quân trưởng, thật xin lỗi ..... tôi.....”

“Ừ, có lẽ cũng nên chứng minh một chút.” Lăng Mặc Thiên gạt đầu đồng ý.

“Chứng minh như thế nào ?” Tô Hạ ngây ngốc hỏi, lại cảm giác ánh mắt Lăng Mặc Thiên ở trên người mình quan sát mấy vòng, tiềm thức cho thấy đại sự không ổn, khó khăn nuốt nước miếng một cái.

Ah! mắt Lăng Mặc Thiên thâm trầm, nhanh chóng giữ lại cái ót Tô Hạ, trực tiếp mút đôi môi béo nập, “Cứ như vậy.” dùng sức hôn xuống.

“Ngô.....” đôi mắt Tô Hạ tròn tròn, không dám tin tưởng một giây trước quân trưởng còn đang nghiêm trang, lúc này.....lại dám sàm sỡ cô??!!

Cũng không đúng, bọn họ đã kết hôn, nụ hôn này hình như cũng không sai, cô bỏ quên điều gì chẳng .....

Tư tưởng đang bay bổng, một bàn tay đưa lên che ánh mắt cô lại, thanh âm Lăng Mặc Thiên khàn khàn vang lên bên tai, “Ngoan, nhắm mắt lại.”

Ánh mắt vô tội giống chú nai con, làm anh có cảm giác mình đang phạm tội lớn cường bách thiếu nữ vị thành niên.

Tô Hạ chột bùng tỉnh, đẩy Lăng Mặc Thiên ra, “Quân trưởng, tôi tin anh, ngàn lần tin anh mà!!”

Nếu còn dám nghi ngờ nữa, cô không dám tưởng tượng quân trưởng sẽ tiếp tục không có điểm ngừng, đảm bảo sẽ không ngừng lại ở nụ hôn này, trong tiềm thức có âm thanh khẳng định nói cho cô biết, chắc chắn sẽ không.

Đến lúc này cô cũng nhớ ra mình đã bỏ quên điều gì, cô đã gả cho quân trưởng, nghĩa là sẽ phải ngủ cùng anh???

Trời ơi, đầu cô nóng lên, cô đã làm cái gì thế này!!

“Thật xin lỗi!” giọng nói dễ nghe của Lăng Mặc Thiên vang lên, nhìn Tô Hạ đang ngốc nghếch trôi dạt tới nơi nào, chắc là do hành động đột ngột vừa rồi của mình hù dọa, anh liền kéo tay cô xin lỗi, “Là sơ sót của anh, ...

Tô Hạ ngẩng đầu, đụng vào ánh mắt sâu thẳm của anh, nơi đó có một đoàn lửa rực cháy, phảng phất như bị thứ gì đó vây khốn, chực chờ bùng phát ra, người yêu ở ngay trước mắt, nhưng anh sợ dọa đến cô, cái gì cũng không dám làm.

Lăng Mặc Thiên ra sức dập tắt dục vọng của mình, trên trán anh đổ một tầng mồ hôi.

Dường như nhận ra được điều gì, khuôn mặt Tô Hạ đỏ lên, lòng sinh ra áy náy, “người nên nói xin lỗi là tôi mới phải.”

Ánh mắt này sẽ không gạt người, có lẽ đúng như anh nói, từ lâu anh đã biết cô, thích cô, còn lặng lẽ chú ý theo cô nhiều năm, cô lại lợi dụng tình cảm của anh đối với mình.

“Đưa ngốc, có gì mà xin lỗi, em vĩnh viễn không cần nói xin lỗi với anh.” Lăng Mặc Thiên xoa đầu cô, nhẹ nhàng an ủi.

Tô Hạ lại càng cảm thấy mình quá ích kỷ, xấu xa, có lẽ bây giờ còn kịp.

Lập tức lấy hôn thú trong túi xách ra, “Quân trưởng, bây giờ chúng ta trở lại ly hôn.”

“Không được.” Lăng Mặc Thiên trực tiếp kéo cô vào trong ngực, dùng sức xiết chặt, “đời này của em đều là của anh!”

Tô Hạ sững sờ, quân trưởng hóa ra ngài lại bá đạo ngang ngược như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Vợ Là Đế Cung Chiêu.

Cái ôm của Lăng Mặc Thiên thật ấm áp, mùi thơm nhàn nhạt lượn quanh cánh mũi, Tô Hạ nhắm mắt cố gắng không để cho mình bị quấy nhiễu.

“Quân trưởng, thật ra em đồng ý kết hôn là có mục đích.”

“Ừ”

Lăng Mặc Thiên chỉ gạt đầu một cái, cũng chẳng ngạc nhiên.

Tô Hạ quýnh lên, cũng không nghĩ đến hậu quả, “Em không muốn bị Quý Nguyệt Nhiên chỉ mặt mà chửi hờ ly tình hay tiểu tam, càng không muốn cùng Tiêu Hân kéo dài quan hệ, cho nên mới đáp ứng kết hôn với anh, em. ....”

Đôi mắt Lăng Mặc Thiên ôn nhu cung chiêu nhìn cô “Anh biết”.

“Anh biết mà còn kẹ em làm vậy, kết hôn với em!” Cô kích động, thanh âm cũng cao mấy bậc.

“Cưới vợ không phải là đế cung chiêu, yêu thương chăm sóc sao?” Lăng Mặc Thiên xem như đó là chuyện đương nhiên, bàn tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích động mà đỏ bừng của cô, “Bà xã, nếu như em muốn dạy dỗ ai, cứ việc làm, ông xã làm chỗ dựa cho em!”.

Như vậy cũng được?

Tô Hạ bị thái độ dung túng của Lăng Mặc Thiên dẫn đến lớn mật, đôi mắt trừng anh, lăm bầm lâu bầu : “Quân trưởng, ngài tự ký xong chưa”.

Lăng Mặc Tiên nhéo mũi cô “phải gọi là ông xã!”.

“.....” đôi má Tô Hạ ửng hồng, cái mũi bị nắm phải há miệng ra thở, bộ ngực phập phồng, cái thứ bên trong thì cứ thỉnh thoảng muốn nhảy ra.

“Gọi ông xã.” Giọng nói bá đạo mui phần, Lăng Mặc Thiên không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Tô Hạ hơi thẹn, hồi lâu sau cúi đầu nói thật nhỏ, “ ông. ....ông xã. ....ngô. ....”

Hơi thở bá đạo nhào tới, quần lấy môi cô, ôm cả người cô vào ngực, hung hăng làm nghiêng ngã suy nghĩ của cô.

Đến lúc Tô Hạ sắp chịu không nổi, trong nháy mắt thủy triều lại nhanh chóng rút lui.

Lăng Mặc Thiên khề hôn xuống trán cô, trầm ngâm một lúc, thanh âm thuần hậu như tiếng đàn vang lên “Anh đưa em về nhà!”

Bên nhau một buổi chiều, anh đã hoàn mỹ kéo gần khoảng cách.

“Vâng” Tô Hạ choáng váng trả lời, cô thế nào cũng không hiểu tại sao quân trưởng lại dung túng mình như vậy, cứ như phải dính chặt vào cô.

Cho đến khi chiếc xe dừng lại trước cửa, cô vẫn còn ở trong trạng thái bay bổng.

“bà xã, đến nhà rồi.” Lăng Mặc Thiên nhéo nhéo khuôn mặt béo mạp của cô, lại đưa tay kia đến trước mặt, “đây là chìa khóa nhà”.

“à, nha..” Tô Hạ bận rộn tìm loạn trong túi xách, cuối cùng vẫn là Lăng Mặc Thiên đi mở cửa.

Tô Hạ vào phòng khách, trực tiếp đặt mông lên chiếc ghế salon, “Phốc” một tiếng, cả cô và Lăng Mặc Thiên đều sững sờ.

Một giây sau, Tô Hạ theo phản xạ nhảy lên, vội vàng giải thích, “không phải em.”

Lăng Mặc Thiên không kèm được cười, cầm con vịt nhỏ tròn lẳng trên ghế salon quơ quơ trước mặt cô, “không nghĩ tới em còn có loại yêu thích này.”

Anh đang cân nhắc xem có nên đi quan sát vài vòng trong phòng hay không.

Tô Hạ quần bách, lúng túng liếc nhìn xung quanh, cầm ly nước trên bàn, “em đi rót nước cho anh”.

“Không cần”. Lăng Mặc Thiên đưa tay kéo cô ngồi vào trong lòng mình, “chúng ta cần tranh thủ thời gian.”

Tô Hạ theo bản năng che ngực, cảnh giác giữ khoảng cách với anh, “anh định làm gì?”

Cũng không biết rằng cô còn đang ngồi trên người anh, nhìn thế nào cũng thấy cô chẳng có tí sức chiến đấu nào.

“Em cứ nói xem?” Lăng Mặc Thiên dựa sát vào.

“Quân. . . . .quân trưởng. . . . .em. . . . .” Tô Hạ lắp bắp lùi về phía sau, lưng đã dính sát lên ghế salon.

Sắc mặt Lăng Mặc Thiên sa sầm lại, càng dính lại gần, “em gọi anh là gì?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạ đỏ bừng, ánh mắt tránh né không dám nhìn anh, “ông. . . .ông xã.”

Trong phòng chỉ có hai người họ, quân trưởng sẽ không mưu đồ bất chính đâu nhỉ.

Đang lúc cô suy nghĩ lung tung, Lăng Mặc Thiên đột nhiên cúi đầu, Tô Hạ nhắm mắt la lên, “aaa, em còn chưa chuẩn bị tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Ở Chung Nhà.

“trước cứ mang theo một bộ đồ ngủ cùng dụng cụ vệ sinh cá nhân, những thứ khác ngày mai chúng ta cùng đi mua.”

Tô Hạ mở mắt ra chỉ thấy áo ngủ của cô bị Lăng Mặc Thiên ném trên ghế sofa, quân trưởng anh dán sát cô như dính lại vậy chỉ vì muốn cầm lấy chiếc áo ngủ này?

Lăng Mặc Thiên thấy cô lại ngây người, chỉ chỉ thú bông bên cạnh: “Cái này mang theo hay là mua mới?”

Chú thú bông này theo cô đã bảy năm, tô Hạ gật đầu “mang theo”

Lăng Mặc Thiên gật đầu, lại không biết lấy đâu ra túi xách quân dụng, đem thú bông cùng áo ngủ bỏ vào trong, tựa như nhớ đến cái gì liền ngẩng đầu hỏi Tô Hạ: “mới vừa rồi em nói chưa chuẩn bị xong cái gì?”

“Không. . . . không có gì. . .” Tô Hạ lắc đầu liên tục.

Lăng Mặc Thiên thấy rõ ràng trong lòng cô có quỷ, lại hỏi: “Em xác định là không muốn nói?”

“Không có, một chữ cũng không.” Tô Hạ lại càng lắc mạnh.

Đùa à, nếu để quân trưởng biết vừa rồi trong đầu cô toàn là những hình ảnh hạn chế quần áo, chắc cô sẽ bị cười nhạo mất.

Lăng Mặc Thiên hưng phấn, chỉ thoáng qua rồi lại khôi phục bình tĩnh, thâm ý liếc nhìn cô, rồi đi vào phòng tắm.

Đem dụng cụ rửa mặt vào trong túi xách, anh lại vào phòng ngủ đem tất cả quần áo đặt vào rương hành lý màu hồng bên cạnh.

Làm xong những thứ này, Lăng Mặc Thiên trở về kéo tay Tô Hạ, “Nếu không còn gì nữa, vậy chúng ta đi thôi.”

Tô Hạ theo anh đi ra ngoài, “chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.”

**

Trời ạ, đây chính là nhà “chúng ta” sao?

Mắt đào của Tô Hạ hưng phấn, nhìn biết thự phong cách Địa Trung Hải trước mắt, xa hoa hàm súc, cô thật hâm mộ.

“Quân trưởng, nhà anh thật đẹp.”

Oa oa, cái hồ cá màu xanh này giống hệt cái trong phòng khách nhà cô, đến cả chủng loại cá và số lượng bên trong cũng giống nhau như đúc.

“aaa, quân trưởng, trong nhà có hồ cá, còn có cả cá vàng.” Tô Hạ thấy chú cá vàng tròn lửng tựa như quả cầu lại càng yêu thích.

Người khác thích nuôi chó mèo, sủng vật cô thích nhất chính là Kim Ngư, nhất là dáng vẻ tròn trịa của chú cá.

“Thích không?” Lăng Mặc Thiên không dấu vết ôm cô từ phía sau.

Tô Hạ giống như chú lươn nhỏ, cả người dính lên vách hồ cá, “Không còn gì để nói luôn.”

“cũng không nhất định” Lăng Mặc Thiên ở sau tai cô nói một câu rồi kéo cô lên lầu hai.

“Ờ trên còn có thứ gì tốt hơn sao?” Tô Hạ theo sau anh lên lầu, ánh mắt khẽ lưu chuyển, quan sát xung quanh.

Nhà quân trưởng không chỉ trùng tu theo phong cách cô thích, ngay cả đèn trời bằng thủy tinh màu lam trong phòng khách, salon màu trắng bằng da thật, cũng là những thứ cô thích nhất.

Lên lầu, bên trái là thư phòng, Lăng Mặc Thiên mang Tô Hạ đến trước cửa phòng ngủ, “Mở ra xem một chút.”

Tô Hạ nhìn anh một cái, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đập vào mắt là màu lam nhu hòa của biển, chiếc giường trắng noãn, màn che cũng màu lam, ánh tà dương từ cửa sổ chiếu vào phòng ánh lên màu cam hồng, mỹ miều uyển nhược như mộng cảnh.

“Quân trưởng, nhà anh thật tuyệt” Tô Hạ ngăn không được hâm mộ trong lòng, xoay người nói lại câu nói vừa nãy khi mới vào cửa.

Lăng Mặc Thiên đưa tay điểm mũi cô, “Em thích thì ở sẽ vui hơn”.

“Vâng” Tô Hạ gật đầu liên tục, đương nhiên là cô thích, đây là ngôi nhà mà cô mơ ước nhiều năm.

ủa ủa, không đúng.

Bây giờ Tô Hạ mới phản ứng được, đi taxi từ phòng cô đến nhà quân trưởng, cô cũng một mực bỏ quên vấn đề quan trọng.

Ngẩng đầu nhìn Lăng Mặc Thiên, “Ý quân trưởng là em cũng ở đây?”

Lăng Mặc Thiên nâng mi, “Đồng ý với anh rồi giờ không được đổi ý”

“Anh nói vậy.....như thế nào em không nhớ là đã đáp ứng anh....” Ý thức được lời nói của mình có chút quá khích, Tô Hạ yếu ớt im lặng.

Sao trong đầu cô chả có tí ấn tượng gì, quân trưởng hỏi cô lúc nào?

“Lúc này ở trong phòng khách a, em nói em chưa chuẩn bị tốt, anh hỏi em chuẩn bị cái gì, em nói không có.” Lăng Mặc Thiên kiên nhẫn giúp Tô Hạ nhớ lại cảnh tượng vừa nãy.

“Sau lại hỏi em < Xác định không có gì để nói>, em cũng nói với anh là không có.”.

Trong đầu Tô Hạ xuất hiện hình ảnh lúc đó, lúc ấy cô xấu hổ cứ nghĩ là quân trưởng muốn làm gì gì kia với cô....

Cô đỏ mặt rất thành khăn mà nhấn mạnh lại lần nữa, “Lúc đó thật sự em không có gì muốn nói cả.”

Cứng họng, lúc ấy cô hoàn toàn cứng họng.

Đôi mắt Lăng Mặc Thiên xẹt qua điểm giao hoạt, “Cho nên em đã đồng ý sống chung với anh.”

“.....” lần này Tô Hạ lại càng cứng họng.

Hơn nữa, sao cô cảm thấy mình bị vị quân trưởng phúc hắc này tính kế?

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Em Không Đói Khát!! [Ham Muốn]

Vừa nghĩ đến chuyện ở chung với Lăng Mặc Thiên, Tô Hạ khổ não gãi đầu.

ở chung nghĩa là... cái kia, tiếp xúc thân mật này, điểm này thì cô hiểu.

Nhưng bây giờ muốn cô cùng Lăng Mặc Thiên tiếp xúc thân mật, cô làm không được a... dù sao bọn họ mới quen biết hai ngày.

Cô với Tiêu Hàn quen lâu như vậy, cũng chỉ phát triển đến nắm tay mà thôi, ngay cả mấy lần Tiêu Hàn muốn hôn cô, cô cũng không tự nhiên mà né tránh.

Nhưng lúc cô và Lăng Mặc Thiên ở chung, hình như có chút gì đó không giống nhau.

Có lẽ, đêm Tiêu Hàn kết hôn, mình uống say được Lăng Mặc Thiên mang đến quán rượu, anh nói cô cường bức anh. ....

Chẳng lẽ hôm đó do cồn kích thích nội tiết tố khiến cô đói khát?

Ai... cô đây là đang suy nghĩ cái vấn đề gì a, Tô Hạ cô có biết hồ thẹn là gì không a...[HN: ặc ặc có ai tự nói mình như thế không a ... ?]

Tô Hạ xấu hổ che mặt, xoay người nép vào cánh cửa, trong lòng vừa ngượng ngùng vừa không ngừng chê bai bản thân.

Cô liếc trộm Lăng Mặc Thiên, một thân quân trang, cơ thể hoàn mỹ khuôn mặt không giận mà uy. Đôi mắt thâm thúy buông xuống, cô cảm giác như mình đang trần truồng, trong lòng không ngừng nghĩ về chuyện này, lại càng xấu hổ mà cúi đầu thấp hơn.

Cô vợ nhỏ của anh hình như rất dễ xấu hổ nha...

Phát hiện thú vị này khiến Lăng Mặc Thiên nheo mắt, anh thanh thoi dựa vào cửa, nhìn khuôn mặt cô trắng nõn lại lộ ra sắc hồng mê người, càng nhìn càng hưởng thụ, bất giác nở nụ cười, rồi nụ cười dần trở nên quý dī, anh rất muốn biết cô nghĩ đến điều gì mà thẹn thùng như vậy...

“Tô Hạ.”

“a a a?” giọng Lăng Mặc Thiên trầm trầm, Tô Hạ giống như lính quèn nghe quân trưởng điểm danh, lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực o.0 , đứng thẳng tắp, chột dạ hồ lớn: “Em không đói khát!!”

“.....”

Đầu thu hơi lạnh theo cửa sổ thổi vào, tạo nên cảm giác lạnh mạn, giống như sóng nhỏ vỗ bờ cát.

Trong phòng yên tĩnh mấy giây.

Tô Hạ hậu tri hậu giác nháy nháy mắt, thấy Lăng Mặc Thiên đang đại ra, anh cười yếu ớt, nhẹ nói: “ừ, bà xã của anh không đói khát...”

Ngao.... Thôi xong... T__T

Đầu óc cô còn đang mơ màng, nên nói mà không nghĩ hậu quả.

Còn nữa, ánh mắt đó của anh là sao? Giọng nói đó, tại sao càng nghe càng cảm giác không đúng.

Lúc này cô mới ý thức được mình vừa nói cái gì, xấu hổ muốn chết, đôi tay bé nhỏ muốn cào tường, hận không có cái hố để đem mình chôn xuống.

Ô ô... xấu hổ chết người, anh lại còn cười cô, ôm nay cô không muốn đối mặt với anh nữa....

Lăng Mặc Thiên thấy móng vuốt nhỏ của cô đang cào cửa xẹt xẹt, tựa như chú thỏ nhỏ bất an không được tự nhiên đem mình giấu trong góc tường không muốn ai thấy.

“Ngao, trước thu xếp lại hành lý, sau đó đi ăn cơm.” Lăng Mặc Thiên vuốt ve đỉnh đầu tiểu bạch thỏ, giúp cô làm mượt lông. =.=”

“Hừ.....” lỗ mũi Tô Hạ hừ hừ hai tiếng, nghiêng đầu né tránh.

Cười nhạo cô rồi lấy thức ăn ra dụ dỗ, cô cũng không phải tiểu động vật có ăn liền thỏa mãn.

Bàn tay Lăng Mặc Thiên cứng ngắc giữa không trung, giống như từng gặp qua chuyện này....anh nhìn tiểu bạch thỏ đang hờn dỗi, quét mắt nhìn rương hành lý màu hồng dưới chân, cười ý vị thâm trường: “Em xác định không muốn tự tay thu dọn hành lý?”

Trước đó anh giúp cô thu dọn hành lý, ở trong đó có một ít đồ, Tô Hạ xác định để anh dọn dẹp không phải là càng thêm xấu hổ sao? [HN: chắc là nội y, ý anh là cô sẽ càng xấu hổ khi anh thấy underwear của cô].

Tô Hạ hiển nhiên không ý thức được điều này, hơn nữa thực ra mà nói cô căn bản không chú ý Lăng Mặc Thiên mang theo thứ gì từ phòng cô tới đây.

Cô không được tự nhiên bám trên cánh cửa, nhất định không rời, nhìn anh mang hành lý đi vào phòng ngủ.

Sau đó anh ngồi xuống mở rương hành lý ra...

Tô Hạ kinh ngạc ngây ngốc đứng đó.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Áo Lót Và Củ Cà Rốt.

Quân trưởng đang giúp cô thu xếp hành lý???

Ở trong mắt Tô Hạ, Lăng Mặc Thiên là một quân nhân khí phách hiên ngang lắm liệt, nắm giữ trong tay việc chỉ huy hơn ngàn vạn binh sĩ. Nên cô nghĩ anh ta bất luận như thế nào cũng sẽ không làm cái việc xếp quần áo vô cùng tổn hại đến uy nghiêm của bản thân.

Nhưng hết lần này đến lần khác Lăng Mặc Thiên không chỉ làm hết, hơn nữa.....ngô, quân trưởng không phải chỉ là đang xếp đồ thôi sao, như thế nào lại có thể đẹp trai như vậy??

Lăng Mặc Thiên tuy là quân nhân nhưng có bàn tay rất đẹp với làn da màu bánh mật, ngón tay thon dài, từng khớp xương rõ ràng.

Động tác xếp quần áo rất thuần thực, trong chớp mắt đem đồ trong vali sắp xếp gọn gàng.

Anh xoay người đem một chồng quần áo xếp vào trong tủ, toàn bộ quá trình diễn ra thật lưu loát, tựa như một binh sĩ đang chỉnh trang chờ phân phó, bộ dáng thành thạo nhanh chóng mà tự nhiên.

Từ góc nhìn của cô chỉ thấy một bên mặt của anh, ánh chiều tà xuyên qua khung cửa sổ rơi trên người anh khiến cho cơ thể anh dường như được bao phủ một kim quang mỏng lung mờ ảo, dưới vầng sáng khuôn mặt tuyệt mỹ hiện ra rõ ràng, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được điêu khắc tỉ mỉ, tản ra ánh sáng nhu hoà.

Tô Hạ nhìn đến ngây ngẩn, hoàn toàn không biết rằng trong rương đồ quần áo phía trên đã xếp xong, lộ ra từng món đồ béo mập phần nộn phía dưới. ...

Lăng Mặc Thiên cười như không cười nhìn sang cô vợ nhỏ đang ngây ngẩn, từ trong vali đồ lấy ra một cái áo ngực màu hồng.

Rất có thâm ý hỏi cô, “Bà xã, cái này nên để ở đâu?”

Tô Hạ nhìn áo lót béo mập trong tay anh, liếc nhìn thấy nhóm bạn của nó đang nằm yên tĩnh trong vali, trong nháy mắt cô như chạm phải điện, cả người lông tơ dựng đứng.

Cô hấp tấp bước tới, cướp lấy món đồ trong tay Lăng Mặc Thiên, “Trả cho em!”.

Nhưng một chút sức lực nhỏ bé của cô làm sao đấu lại với quân trưởng thân thể cường tráng linh hoạt?

Lăng Mặc Thiên xoay người một cái, không chỉ không cướp được đồ, Tô Hạ còn bị quân trưởng ôm vào trong ngực.

Lăng Mặc Thiên trêu chọc đưa cái áo ngực hồng ra trước mặt cô.

“Bà xã, em muốn cướp nó từ trong tay anh sao?”

A a a, đùa như vậy rất vui sao...

Đường đường là một quân trưởng lại cầm áo ngực màu đỏ quơ qua quơ lại, đây là muốn cho cô xấu hổ muốn chết sao!

Khuôn mặt Tô Hạ vốn đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, vùng vẫy đưa tay ra muốn cướp lại lần nữa, kết quả bị Lăng Mặc Thiên động một cái đưa cánh tay lên cao, áo ngực hồng trên đỉnh đầu cô đang đưa tựa như một củ cà rốt. Tô Hạ gắp muốn chết, nhiều lần nhảy lên nhưng vẫn là không với tới.

Treo củ cà rốt chỉ là vấn đề no ấm, còn treo áo ngực lại liên quan đến mặt mũi a!!

“Lăng Mặc Thiên!!” Tô Hạ da mặt mồng lúc này hoàn toàn nổi giận. “Anh không trả đồ lại cho em, em liền.....” cô hung hăng nhìn anh.

Lăng Mặc Thiên mày khiếm khê nhăn, thái độ hờ hững cúi đầu nhìn cô:

“Muốn cái này sao?”

Khoé miệng khê nhếch, đáy mắt xẹt qua một tia vui vẻ, nhưng giọng nói lại lộ ra một tia nguy hiểm.

Đây rõ ràng là đe dọa, uy hiếp.

Làm cái gì vậy, rõ ràng người chịu thiệt chính là cô, cho nên người muốn giận giữ cũng phải là cô mới đúng, có được không?

Tô Hạ trong lòng tràn đầy lửa giận, không sợ hãi đối diện với ánh mắt uy hiếp của Lăng Mặc Thiên.

Cô thở dài một tiếng, vô cùng thành thực uỷ khuất nói:

“Quân trưởng, nếu anh thích em đưa nó cho anh cũng được.”

Đây cũng là một ý kiến a.

Đưa áo ngực cho Lăng Mặc Thiên, dù thế nào đi nữa thì cũng là đồ của anh, có mất mát cũng là anh?

Tiểu bạch thỏ ẩn giấu huyền cơ, ý tưởng lừa mình dối người, thông minh có thể nói là thấp nhất trong lịch sử.

Lăng Mặc Thiên làm sao không thấy cái ý nghĩ tầm thường ngu ngốc kia của cô, khê cười một tiếng, cũng không có vạch trần, đem cái áo ngực trả cho cô, như đánh giá nói: “Kích thước này tương đối thích hợp với em. .... ừm, có điều nó là hơi.”

Hả? Cái gì có chút hơi nhỏ?

Tô Hạ theo tầm mắt của Lăng Mặc Thiên nhìn tới, chuyển qua bộ ngực của mình, chỉ thấy trên người cô là một cái áo sơ mi màu trắng, hai nút áo chỗ đính nhô ra phía trước bị bung, cổ áo mở ra, từ góc nhìn của Lăng Mặc Thiên, uhm nói thế nào nhỉ? Giống như đang nhìn ngon núi nhỏ?

Tô Hạ rốt cục ý thức được trong lúc vô tình bản thân bị quân trưởng xấu xa nhìn thấy toàn bộ, thét lên một tiếng rồi dùng sức đẩy anh ra.

“Lăng Mặc Thiên, anh, anh.....”

Cảm thấy vô cùng khản trương xấu hổ, Tô Hạ một tay che ở ngực mình, một tay chỉ vào Lăng Mặc Thiên nửa ngày cũng không nói được tiếng nào.

Lăng Mặc Thiên giống như vừa rồi không có chuyện gì xảy ra, vỗ vỗ đầu cô:

“Đừng lo lắng, anh sẽ chờ nó lớn lên.”

Ngao ... đây cũng không phải chuyện có thể đùa a...

Quân trưởng không phải là nên uy vũ khí phách, không nói năng sảng bậy hay sao!

Tại sao quân trưởng nhà cô lại phúc hắc như vậy, còn .....sắc..... như vậy!

Anhnhất định chính là đại ác ma yêu nhân âm hiểm lại phúc hắc!!.

Rốt cục cô rơi vào trong tay đại ác ma, ô, có thần tiên nào đi ngang qua cứu giúp cô một mạng a...

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

Tiếng chuông cửa kéo Tô Hạ đang ngăn người trở về hiện thực. Lăng Mặc Thiên để cô ở lại trong phòng, bản thân đi xuống nhà mở cửa.

Quân trưởng vừa rời đi Tô Hạ liền thở phào nhẹ nhõm.

Thừa lúc Lăng Mặc Thiên không có ở đây, Tô Hạ nhanh chóng đem đồng đồ lót còn sót lại trong rương hành lý cất vào trong tủ, đưa mắt nhìn cảm thấy không hài lòng, lại đem đồng y phục đã được Lăng Mặc Thiên xếp ngay ngắn lúc trước chuyển ra phía trước, còn đồ lót thì giấu ở phía sau.

Làm xong những thứ này, cô kéo tới một chiếc ghế chuẩn bị đứng lên để đem cất chiếc rương hành lý trên nóc, lúc này Lăng Mặc Thiên xuất hiện ở phía sau cô, bàn tay giữ lấy rương, dùng lực ở cánh tay đẩy mạnh, cái rương ngay lập tức an vị tại chỗ.

Tô Hạ cảm thấy tay nhẹ đi, nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng bên cạnh, có lẽ vì khí chất bẩm sinh cho nên cô mặc dù đứng cao hơn nhưng hoàn toàn không có cái cảm giác ở trên cao đưa mắt nhìn xuống giống như Lăng Mặc Thiên.

Ngược lại, Lăng Mặc Thiên cũng chỉ là nhàn nhạt đưa mắt quét qua cô một cái, cô vờ như không thấy gì từ trên ghế leo xuống ngoan ngoãn tiếp nhận ánh mắt của anh.

Trong mắt Tô Hạ, có một loại người hán trời sanh bề nghệ thiên hạ để cho người khác ngưỡng vọng, Lăng Mặc Thiên là một trong số đó.

“Tiểu Nghiêm vừa mới mang tới hành lý của anh cùng một ít đồ dùng, chờ anh năm phút, sắp xếp xong chúng ta đi ra ngoài ăn cơm.”

Tô Hạ biết Tiểu Nghiêm là cảnh vệ viên ở bên cạnh Lăng Mặc Thiên, cô chỉ ồ lên một tiếng cũng không có nói gì thêm.

Lăng Mặc Thiên kéo Tô Hạ sang một bên, để cho cô ngồi ở mép giường, xoay người đem rương hành lý màu đen đặt lên giường, giống ban nãy mở ra và xếp lại.

Mặc dù đã nhìn qua anh sửa sang một lần, nhưng mà đáng vẻ quân trưởng khi sắp xếp quần áo, sửa sang hành lý khiến người nhìn hoài không thấy chán.

Tô Hạ ngồi một bên nhìn Lăng Mặc Thiên cầm quần áo xếp thành từ từng đồng từ đầu đến cuối không sai sót, sau đó ôm lấy xoay người đi tới bỏ vào trong tủ.

Trong lòng Tô Hạ “giật thót” một cái, lúc này mới kịp phản ứng, tròn tròn mắt xông lên gắt gao ôm lấy y phục trong tay, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lăng Mặc Thiên.

“Anh cũng ở phòng này?”

“Uhm” Lăng Mặc Thiên cười như không cười nhìn cô, khoé môi cong lên nở nụ cười yếu ớt, cường điệu nói. “Chúng ta cùng ở phòng này.”

Tô Hạ giật mình đôi mi thanh tú nhũn lại ánh mắt khẽ chớp mấy cái, ánh mắt không được tự nhiên, gò má ửng đỏ một mảnh, cô ngập ngừng hồi lâu mới nói: “việc này, em ngủ ở phòng khách cũng được, phòng ngủ chính. ....để lại cho anh sử dụng, không cần khách khí với em ha ha .....”

Dứt lời cô vung tay, đem toàn bộ quần áo của mình ở trong ngăn kéo ôm vào trong ngực, nhanh chóng xoay người muốn chạy.

Mới vừa bước chân ra, cổ áo bị nắm lại từ phía sau, Lăng Mặc Thiên xách theo cô kéo về, trực tiếp đem cô hướng về phía cửa tủ treo quần áo đang mở rộng: “trả về.”

“.....”

Tô Hạ liếc nhìn Lăng Mặc Thiên, tròn mắt anh híp lại, khoé môi vẽ lên một nụ cười yếu ớt, cô nhìn mà cảm thấy so với không cười còn kinh khủng hơn, cô nhấp nháy miệng, chân chửi một lúc rồi mới ngoan ngoãn đem y phục để lại chỗ cũ.

Ai, cô sao có thể không có khí chất như vậy, Lăng Mặc Thiên bảo cô thế nào cô liền làm thế đó a.

Lăng Mặc Thiên giống như nhìn ra suy nghĩ của cô, “em không muốn sao?”

Biểu tình nhàn nhạt, khoé môi như có như không cười yếu ớt, con ngươi đen sâu như xoáy nước mê mông, ánh mắt điềm tĩnh nhìn cô.

Lại nữa!

Trong một buổi chiều mà bị nụ cười ác ma của quân trưởng uy hiếp hai lần, nội tâm Tô Hạ gần như hồng mắt.

Tức nước vỡ bờ, Tô Hạ cô nhất định có một ngày bắn ngược lại.

Bây giờ thời cơ chưa tới, chưa tới. ....

Cứ như vậy, cô lừa bản thân rằng mình đang ức hiếp người ta, Tô Hạ một lần nữa lựa chọn đầu hàng, cúi đầu không cam lòng nhưng lại không dám nói, thấp giọng trả lời: “em nguyện ý.” Ô, cô chính là bị bắt buộc.

Tô Hạ ơi Tô Hạ, chẳng lẽ cô muốn cùng quân trưởng phúc hắc, nguy hiểm này ở cùng một phòng sao?

Sẽ bị ăn đến một mảnh xương cũng không còn thừa!

Tô Hạ gãi đầu, đáng về hồi hận ảo não, hận bản thân không cứng rắn hơn.

Lăng Mặc Thiên hài lòng, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, một tay khác tựa như ban thưởng mà xoa xoa đầu cô: “ngoan, anh đưa em đi ăn cơm”

“Em không đói.” Tô Hạ không có hứng thú, vùi đầu núp ở trong ngực anh.

Ồ ô, chính cô cũng sẽ bị quân trường đại nhân ăn hết, đâu còn lòng dạ nào nghĩ đến việc ăn uống a.

“Không đói bụng?” Lăng Mặc Thiên cau mày, rút tay ra “đành phải hủy bàn đã đặt ở Minh Các vậy!”

Nghe thấy hai chữ “Minh Các”, trong nháy mắt Tô Hạ cái gì cũng quên hết, xoay người lại nhìn Lăng Mặc Thiên: “Anh đã đặt chỗ ở “Minh Các”?”

“Đúng vậy, hơn nữa còn đặt mấy món < [HN:mấy món này ta muốn chém cũng không chém nổi, bạn nào dịch dùm ta đi, tks!!!]

Càng về sau, ánh mắt Tô Hạ càng sáng lên.

Rốt cuộc Lăng Mặc Thiên cũng hài lòng, cô dâu nhỏ lại bị dụ dỗ.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hại Cô? Trừ Khi Anh Chết!

Minh Các, là nhà hàng nổi tiếng với những món Quảng Đông, xuất hiện năm năm trước trở thành một trong những nhà hàng nổi tiếng trong giới ẩm thực, còn là khách sạn đẳng cấp S trong nước.

Ngày khai trương ông chủ liền đặt ra chế độ vip chí tôn, toàn bộ khách hàng muốn đi vào dùng cơm trước tiên phải trở thành hội viên vip của Minh Các, mỗi năm đều phải nộp cổ định hội phí kếch xù cho nhà hàng, nếu không sẽ hủy bỏ thân phận vip.

Quan trọng là thẻ vip của Minh Các không phải cứ có tiền là có được.

Có thể ăn cơm ở Minh Các thứ không thể thiếu chính là tiền, quyền và thân phận tượng trưng cho hai thứ đó.

Cho nên khi Tô Hạ nghe được Lăng Mặc Thiên không chỉ đặt chỗ ở Minh Các mà còn nêu tên những món ăn đặc sắc mà cô thích, liền cấp bách đòi không được.

Không đợi Lăng Mặc Thiên nói xong thực đơn, cô liền nhảy lên ôm cánh tay anh vội nói: “Chúng ta mau đi ăn!”

Đôi mắt Tô Hạ tròn xoe mở to, mong chờ nhìn Lăng Mặc Thiên!

Thật đúng là tiểu bạch thỏ có thức ăn liền quên hết mọi thứ, anh thật sự sợ một ngày nào đó cô bé này bị người ta dùng thức ăn lừa đi mất.

Đôi mắt Lăng Mặc Thiên xẹt qua vài tia u ám, khóe môi lạnh lùng chột nhếch rồi biến mất, có gan cướp người của anh thì phải có gan nhận kết quả. ....

Anh nhìn về cánh tay đang bị tiểu bạch thỏ ôm, kéo Tô Hạ vào trong lòng ngực.

Hả? vừa rồi quân trường cười lạnh? Nhìn đáng về thật khủng khiếp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong ngực anh.

Lăng Mặc Thiên nhìn đáng về lấy lòng của cô, khóe môi cong lên, ngón tay cứng chiều chạm chóp mũi cô, “Ham ăn uống, rất nhanh sẽ thành tiểu Trư.”

“Ngao~~~ Em mới không phải heo.” Tiểu bạch thỏ giống như bị đập trúng đuôi, móng vuốt cào cào lên ngực anh, phồng má trừng mắt nhìn anh.

“Ừ, tiểu Trư muốn gầy như vậy cũng khó.” Lăng Mặc Thiên vuốt đầu cô như sủng vật, cô là tiểu bạch thỏ đang chờ người đến cưng chiều.

“Dạ? xem ra chúng ta nên chơi đùa một chút.”

Tô Hạ không chú ý khóe môi anh mang ý cười, nghe anh khen cô gầy, tâm tình rất tốt ánh mắt cong lên như trăng rằm, tán dương vỗ vỗ ngực anh.

Ngón tay chạm vào cơ ngực phía sau quân trang màu xanh, cô theo bản năng chột chột ngón trỏ.

Cảm xúc không tồi, cũng không biết hình dáng bên trong như nào.....

Ai... đầu óc cô bị virus xâm nhập rồi, tại sao lại muốn yy quân trưởng rồi?

Ngao ngao, cô giống như mèo con phát dục a, nhất định là bị sắc đẹp của quân trưởng mê hoặc rồi.

Sắc đẹp là kẻ gây tai họa, Tô Hạ nguoi phải trấn định, phải khắc chế.

Lăng Mặc Thiên đất Tô Hạ xuống lầu, nghe cô nhỏ giọng lẩm bẩm nói thầm, cuối cùng toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn vui vào lồng ngực anh mà trốn.

Anh hoàn toàn không biết tiểu bạch thỏ sợ phải nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú hại nước hại dân của anh mà miên man suy nghĩ, nhắm mắt làm ngơ vui đầu vào hang thỏ.

Vẫn là chiếc xe việt dã màu đen bản hạn chế, lần này Tô Hạ ngồi ghế phụ, hứng thú quan sát xung quanh.

Nghe nói chính khách quốc nội đều dùng xe chống đạn, Lăng Mặc Thiên chính là quân trưởng một quân khu, là thiếu tướng trẻ tuổi nhất cả nước, xe của anh nhất định cũng không tầm thường.

Nhưng xe này ngoài nội thất tinh xảo xa hoa ra thì bên ngoài cũng không có cái gì độc đáo.

Tô Hạ cẩn thận quan sát bên trong một lần nữa, ánh mắt hứng thú rơi vào hàng nút ki quai trước mặt Lăng Mặc Thiên.

“Cái này dùng để làm gì?”

Lăng Mặc Thiên nghiêng đầu nhìn cô, “Hệ thống điều khiển phòng ngự và công kích của xe.”

“.....”

Cái miệng nhỏ của Tô Hạ khẽ nhếch, kinh hãi.

Một chiếc xe việt dã bình thường, phòng ngự cao lại còn phản công? Cô bỗng có cảm giác như ngồi trên xe tăng.

Đồng thời cũng mơ hồ ý thức được người này thật không tầm thường, có lẽ cuộc sống tương lai của cô cũng sẽ không bình thường giống những phụ nữ bình thường khác.....

Gã cho anh ruốt cuộc phải đối mặt với cái gì, Lăng Mặc Thiên còn chưa giải thích rõ ràng cho cô, hoặc là nói anh sợ dọa con người mang lá gan tiểu bạch thỏ này.

Đồng thời đây cũng là điều mà anh tin tưởng, chỉ cần anh còn ở đây, không ai có thể động đến tiểu bạch thỏ.

Muốn tổn thương cô, trừ khi anh chết!

Hai người ai cũng không biết, ý nghĩ thoáng qua hôm nay sẽ thành kết cuộc của câu nói < một lời thành sấm >, có một ngày anh không thể che chở cho cô, mà cô phải đứng cầm kiên cường hơn xa những gì mình tưởng tượng.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Dừng lại ở bãi đậu xe Minh Các.

Người giữ cửa thấy Lăng Mặc Thiên từ trên xe bước xuống, tự động mở cửa, đợi anh và Tô Hạ tới gần mới cung kính cúi đầu.

Tiếp tân mặc một bộ sườn xám màu đỏ đứng trong sảnh đợi từ sớm mỉm cười chào đón hai người vào cửa, dẫn họ đi vào.

Ai, nơi này phục vụ thật tốt.

Tô Hạ không được tự nhiên kéo Lăng Mặc Thiên, thấy anh nghiêng người, cô liền nói nhỏ bên tai: “Sao em cảm giác như bọn họ kính trọng anh như ông chủ vậy.”

Lăng Mặc Thiên cao hơn Tô Hạ rất nhiều, cô nhón mũi chân cũng chỉ cao đến mặt anh, thanh âm mềm mại lướt nhẹ qua cổ thật là làm nhiều loạn lòng

người, anh nhất thời thất thần không kịp trả lời cô.

“hì.....” tiếp tân đi phía trước nghe được nghi vấn của Tô Hạ nhin không được cười ra tiếng.

Nữ tiếp tân cảm thấy vấn đề mà bạn gái Lăng Mặc Thiên hỏi thật đáng yêu còn có cả ngu ngốc.

Ông chủ Minh Các là Âu Dương Trạch, mà ở đây Lăng quân trưởng cũng có ba mươi phần trăm cổ phần.

Chuyện này giới thượng lưu đều biết, nhất là những thiên kim xinh đẹp có ý đồ với anh, vì muốn gặp mặt Lăng quân trưởng mà thường xuyên đến nhà hàng tạo cơ hội vô tình gặp gỡ...

Vị tiểu thư này vậy mà lại không biết?

Tô Hạ bị nữ tiếp tân cười nên có chút ngượng ngùng, âm thầm cúi đầu le lưỡi, thật là mắt mặt quá đi.

Lăng Mặc Thiên cảm giác được người bên cạnh đi chậm lại, nghiêng đầu thấy hai má cô hồng hồng xấu hổ, anh lạnh lùng liếc nhìn nữ tiếp tân bên cạnh.

Nữ tiếp tân bị ánh mắt sắc lạnh của anh đảo qua mà lạnh toát cả sống lưng, đứng trân trân ở đó ngay cả nụ cười nghề nghiệp cơ bản cũng không làm được.

Lăng Mặc Thiên dỗi dặt tay thành ôm vai Tô Hạ, tay kia thì nhẹ nhàng xoa đỉnh đầu cô: “Ngoan, thả lỏng tinh thần, không cần khẩn trương như vậy.”

“Vâng” Tô Hạ gật đầu ngoan ngoãn ôm anh đi vào trong.

Nữ tiếp tân thấy Lăng Mặc Thiên mềm giọng ôn nhu ôm Tô Hạ, cả người giống như bị sét đánh.

Trời a, làm việc ở đây lâu như vậy, lần đầu tiên thấy Lăng quân trưởng đối với nữ nhân lại ôn nhu như thế, dịu dàng kiên định làm cho cô nhìn đến ngây ngốc.

Lại nghĩ vừa rồi mình thất lễ, nữ tiếp tân cảm thấy giữa mùa đông còn bị dội thêm chậu nước lạnh, lạnh từ đầu đến chân.

Quản lý nghe Lăng Mặc Thiên đặt chỗ dùng cơm, đã sớm ở đài tiếp khách lâu một đứng chờ, nhìn thấy biểu hiện luống cuống của tiếp tân, cũng vội vàng chạy tới.

Quản lý thận trọng xin lỗi: “Lăng quân trưởng, tiếp tân này mới tới không lâu.....”

Lăng Mặc Thiên đưa tay ngăn lại lời hấn, “đánh giá lại kỹ năng nhân viên của cô ta.”

“Ài, vâng vâng vâng.” quản lý gật đầu lia lịa vâng ba lần, Lăng quân trưởng không truy cứu trách nhiệm khiến hấn thở phào nhẹ nhõm.

Lăng Mặc Thiên cùng Tô Hạ đã đến vị trí đặt trước, quản lý nhìn anh kéo ghế cho cô ngồi xuống sau đó anh mới ngồi.

Vị tiểu thư đi theo Lăng quân trưởng này đến tốt cùng là con gái nhà ai, thật không giống những cô khác.

Không chỉ có thể thân cận với Lăng quân trưởng bên người luôn sinh một loại không khí, mà còn khiến anh tự mình phục vụ cô.

Nghĩ tới đây, quản lý chợt bừng tỉnh, ánh mắt lo lắng nhìn Tô Hạ, quay sang nói với Lăng Mặc Thiên: “Lăng quân trưởng, Quý tiểu thư cung tới.....”

“Nói đầu bếp có thể dọn thức ăn.”

Lăng Mặc Thiên thấy tiểu bạch thỏ ngồi xuống có chút đợi không được, không đợi quản lý nói xong trực tiếp phớt lờ lời hấn, phân phó mang thức ăn lên.

“Ách..... vâng, tôi sẽ đi ngay.”

Quản lý lên tiếng xoay người ra khỏi phòng, cầm lấy thực đơn thức giục đầu bếp chuẩn bị món ăn.

Tô Hạ thân là một người sành ăn, đối với Minh Các có thể nói là nơi cô hướng tới đã lâu, nhưng cô chỉ là một phát thanh viên không có tiếng tăm, tiếng lương mỗi tháng chỉ đủ trả tiền nhà còn dư một chút để chi tiêu hằng ngày.

Cho nên thời điểm Tô Hạ thấy một bàn mỹ thực tâm tình liền tốt lên rất nhiều.

Đôi khi Lăng Mặc Thiên gặp một khối thịt kho tàu vàng óng ánh đút cho cô, cô hoàn toàn không nghĩ đến động tác này có bao nhiêu thân mật, liền há mồm đưa mỹ vị vào miệng. [HN: hự, mai ta đi mua thịt về kho....]

Tiếp theo Tô Hạ cầm đũa gấp mỗi món trên bàn một miếng to, ai... một bàn mỹ vị, thật có cảm giác siêu thỏa mãn.

Lăng Mặc Thiên thấy cô ăn đến vui vẻ, liền ở bên cạnh gấp cho cô, thích thú nhìn cô ăn.

Cô dâu nhỏ ăn rất nhanh nhưng không thô lỗ, ừ... biệt danh này thật danh phù kỳ thực a. [HN: tên xứng với người]

“uhm, anh nếm thử cái này đi” Tô Hạ vừa ăn vừa không ngừng gấp những món cô cảm thấy ăn ngon cho anh, thỉnh thoảng gật đầu khen, “Ân, vẫn là cá xông khói ở đây ngon nhất, hương vị thật tuyệt vời.”

“oh, chỉ khen món ăn thôi?” Lăng Mặc Thiên tâm tình rất tốt còn cố ý trêu cô, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô hỏi.

“Ông xã cũng tuyệt vời.” cô dâu nhỏ gấp gấp ăn không chút keo kiệt khen anh một câu, lại quay đầu nhìn một bàn mỹ vị trước mắt.

Khỏe môi Lăng Mặc Thiên mang theo ý cười, cầm khăn tay cẩn thận lau tương vừng dính trên miệng cô, còn chưa kịp nói thêm cái gì, chợt nghe tiếng giày cao gót dồn dập ngoài cửa.

“Tô Hạ cô dám gọi Mặc Thiên là ông xã, tôi đánh chết cô cái đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ!”

Lời còn chưa dứt một bóng dáng cao gầy bay vào như làn gió thom.

Tô Hạ đang ăn vui vẻ, bị âm thanh xa lạ lại quen thuộc hù dọa đến sực cần dứt đầu lười.

Ô ô... đau chết cô rồi.....

Quay đầu lại thấy người tới là Quý Nguyệt Nhiên, Tô Hạ lập tức chẳng muốn ăn nữa.

Như thế nào bệnh thần kinh này lại đến nữa? không thể để cô vui vẻ ăn cơm được sao?

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Bớt Giả Mù Sa Mưa!

Quý Nguyệt Nhiên vừa tới cửa, nghe Tô Hạ nói "ông xã thật tuyệt vời!", nhất thời như bị kim châm hét lên rồi lao vọt vào, lao tới bên người Tô Hạ đưa tay nheo cổ.

miệng kêu gào: "Tô Hạ cô là đồ tiện nhân."

Tô Hạ thấy cô ta xông lại nên nhanh tay đem chiếc đĩa đang gấp đồ ăn bỏ vào trong miệng, phải ăn no mới có thể chiến đấu được.

Ngay lúc cô chờ Quý Nguyệt Nhiên lại gần, lại giật mình nhìn người bên cạnh, một cánh tay mạnh mẽ có lực ngăn ở trước mặt, Quý Nguyệt nhiên còn chưa chạm được tới vạt áo cô, đã bị nắm lấy cổ tay ném qua một bên.

đột nhiên bị ném đến lao đảo, Quý Nguyệt Nhiên khó khăn lắm mới ổn định lại thân mình, chỉ thấy Lăng Mặc Thiên rút tay lại, lạnh lẽo nhìn cô, khuôn mặt băng lãnh tuấn tú không thay đổi, nhìn không ra vui buồn.

Mỗi ngày cô đều gọi điện thoại đến nhà hàng hỏi thăm xem Lăng Mặc Thiên có đặt trước hay không, thật vất vả mới đợi được ngày hôm nay, cô ăn mặc thật đẹp đến sớm đợi anh, không ngờ đợi đến lúc anh cùng tiện nhân Tô Hạ này đi vào.

Quý Nguyệt Nhiên lặng thinh suy nghĩ, lại không cam lòng ủy khuất gọi : "anh Mặc Thiên ... .."

"Ăn cơm thì tìm quản lý chọn chỗ, không ăn thì trực tiếp rời đi"

Lăng Mặc Thiên lạnh nhạt nói, tiếp tục công việc lúc này, nhắc đĩa gấp đồ ăn cho Tô Hạ, vỗ đầu gọi cô tỉnh: "Ăn nhanh lên".

Tô Hạ bất mãn mặc kệ bàn tay đặt trên đầu, liếc nhìn Quý Nguyệt Nhiên bên cạnh.

ai... bên cạnh là một con rỗng cái mặt đầy sát khí đang phun lửa, cho dù ăn tiếp cũng chả còn ngon miệng.

Nhìn thức ăn trên bàn, trân châu sủi cảo cô mới ăn hai miếng, còn có ba ba mặt ong phải thừa dịp còn nóng ăn mới ngon miệng.... ..

Trong lòng Tô Hạ rối rắm vài giây, quay đầu mắt sáng như sao nhìn chằm chằm Quý Nguyệt Nhiên nói: "Nếu không ngại thì ngồi xuống cùng ăn?"

Dù sao Quý Nguyệt Nhiên cũng không định đi, chỉ có ăn mới có thể chặn lại miệng cô ta.

"Tiện nhân như cô ít ở đây giả mù sa mưa đi" Quý Nguyệt Nhiên cho rằng Tô Hạ đang khoe khoang tình cảm của mình với Lăng Mặc Thiên, vừa mắng xong liền thay đổi quyết định, trực tiếp ngồi đối diện hai người.

Quý Nguyệt Nhiên cũng không tin cô ngồi ở đây Tô Hạ có thể ăn được.

Kết quả..... đúng là cô đã đánh giá cao lực sát thương của mình, cũng đánh giá thấp một người ham ăn uống như Tô Hạ.

Tô Hạ không chỉ ăn được, hơn nữa còn ăn rất ngon!

Tô Hạ thuộc loại một khi có thức ăn là không quan tâm đến người xung quanh, trước đó khi còn yêu đương với Tiêu Hàn, bạn bè bằng hữu ra ngoài ăn uống đều là uống rượu nói chuyện phiếm, riêng chỉ có cô là cúi đầu cặm cụi ăn.

Cuộc đời của cô có thể nói là ăn no uống đủ mới có thể làm việc, no bụng mới có năng lượng mà vận dụng đầu óc.

Lăng Mặc Thiên ở bên cạnh nhìn cô dâu nhỏ thật thà chất phác vất vả quét một bàn thức ăn mà bật cười, rót một chén nước ấm đưa cho cô, "Uống miếng nước rồi ăn tiếp".

"uhm, cảm ơn anh" miệng Tô Hạ nhai đồ ăn nên nói không rõ, nhận ly nước một hơi uống cạn, thúc giục Lăng Mặc Thiên: "Ăn nhanh lên, lạnh rồi mất ngon."

"Ừh" Lăng Mặc Thiên ăn rồi lại gấp thức ăn cho cô, hình như hôm nay đầu bếp làm thức ăn ngon hơn mọi ngày.

binh lính từ trước đến nay mỗi lần ăn cơm là tính toán từng giây, một khi Lăng Mặc Thiên nhắc đĩa, Tô Hạ liền phát hiện bàn đồ ăn từ từ biến mất có thể nhận thấy bằng mắt thường, quân trưởng ăn cơm mà chẳng khác gì đánh giấc, ặc chưa lại cho cô một chút a...

Hai người giành nhau khối thịt cuối cùng, chiếc đĩa đánh nhau trên đĩa, anh gấp em cướp, mãi cô dâu nhỏ mới cướp được một con tôm kho mặn dưới đĩa của quân trưởng, đưa lên bên miệng liền biến mất không tung tích, ngẩng đầu liền thấy quân trưởng đang nở nụ cười đắc thắng.

Quý Nguyệt Nhiên vốn là muốn hai người ăn không ngon, không nghĩ tới mình vừa ra mặt, hai người liền không coi ai ra gì mà liếc mắt đưa tình.

Cô quen biết Lăng Mặc Thiên lâu như vậy, trước giờ anh làm việc nói chuyện đều lạnh lùng cao ngạo, từ ánh mắt đến toàn thân đều tản ra không khí, cách người nghìn dặm.

cho tới bây giờ cô vẫn chưa thấy mặt này của anh, ôn nhu chăm sóc, đôi mắt thâm thúy ẩn chứa nhu tình.... ..

Không thể nghi ngờ, điều này đối với Quý Nguyệt Nhiên là hấp dẫn trí mạng, châm chọc nhất chính là những thứ này không dành cho cô.

Quý Nguyệt Nhiên đắm một nhát xuống bàn, đôi mắt nhìn một màn ân ái trước mặt, nắm tay càng xiết chặt.

Ánh mắt cô lạnh băng, giống như rắn độc quấn quanh cổ Tô Hạ, cô muốn cô ta biến mất, muốn Tô Hạ phải theo ý nghĩ của cô, biến mất khỏi cuộc đời Lăng Mặc Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Ngực To Không Não.

Tô Hạ cầm đầu cầm cổ ăn, cảm thấy sau gáy rất lạnh, ngẩng đầu lên chỉ thấy ánh mắt Quý Nguyệt Nhiên như rắn độc đang nhìn cô, thật u ám.

"Sao không ăn nữa?"

Lăng Mặc Thiên hỏi một tiếng rồi chuyển tầm mắt qua Quý Nguyệt Nhiên, lúc này cô ta đã khôi phục lại như thường, thấy tầm mắt anh nhìn sang ngọt ngào cười một tiếng.

"Anh Mặc Thiên"

Quý Nguyệt Nhiên vòng qua cái bàn, lôi kéo cánh tay Lăng Mặc Thiên: "Mấy hôm trước ba em vừa hỏi lâu rồi không gặp anh, hình như có chuyện quan trọng muốn nói với anh."

"Ừh" Lăng Mặc Thiên đáp, không dấu vết đẩy cánh tay Quý Nguyệt Nhiên ra, "Khi nào rảnh tôi sẽ tới."

Trải qua chuyện trước đó, Quý Nguyệt Nhiên biết ở trước mặt Lăng Mặc Thiên mà muốn xử lý Tô Hạ là chuyện không có khả năng, hơn nữa còn làm cho Lăng Mặc Thiên càng chán ghét mình, vì thế hít sâu một hơi thay đổi thái độ cùng giọng điệu.

Cô quay đầu cười với Tô Hạ: "Nếu Tô tiểu thư không bận thì có thể đến nhà tôi chơi, biệt thự nhà chúng tôi lớn nhất sang trọng nhất xa hoa nhất thành"

phổ G, đảm bảo cô sẽ được mở rộng tầm mắt."

Biệt thự nhà thị trưởng làm người ta đại khai nhãn giới?

Tô Hạ trực tiếp xem thường, khinh bỉ sự thông minh của Quý Nguyệt Nhiên.

Cô ta sợ người khác không biết người cha thị trưởng của cô ta là một phần tử tham ô hủ bại chắc!

ai... bỗng nhiên Tô Hạ thấy đồng tình với thị trưởng, quan trường hiểm ác, ông ta có thể đi đến vị trí thị trưởng này hẳn sẽ không là nhân vật đơn giản. [hajz... ta bỗng thấy TH có vấn đề a.. cái chuyện này trẻ con 3t cũng biết]

Như thế nào lại sinh ra cô con gái ngực to mà ngu ngốc, nghĩ đến em gái Quý Nguyệt Nhiên, phu nhân tổng giám đốc Quý Thanh Uyển so với chị của mình còn thông minh hơn. [tên gốc là Quý Uyển Thanh mà mình đánh nhầm nên thôi giữ nhầm luôn]

Riêng chuyện bất động thanh sắc cướp bạn trai Tô Hạ, tới thời điểm bây giờ mỗi lần đối mặt với cô ngoài mặt không hề xấu hổ hay lo lắng.

Khí phách này, tâm cơ này, quả thực là tượng trưng cho máy bay chiến đấu, máy bay chiến đấu tải trọng lớn ... không phải hàng mẫu.

Trong lòng Tô Hạ đang so sánh chỉ số thông minh của hai chị em nhà này, bỗng cảm thấy Quý Nguyệt Nhiên trước mắt mà nói cũng có chút đáng yêu.

Mình thương dễ tránh, ám tiền khó phòng, Quý Thanh Uyển quá nguy hiểm.

"Hạ Hạ, Tô Hạ!"

"A?" Tô Hạ đang suy nghĩ bỗng hoàn hồn, ngẩng đầu hỏi Lăng Mặc Thiên: "Ngực to không nào đi rồi?"

Ngực to không nào?

Khóe miệng Lăng Mặc Thiên co giật, quét mắt nhìn Quý Nguyệt Nhiên sắp phun lửa vì những lời này của tiểu bạch thỏ...

Tô Hạ cũng cảm nhận được lửa giận của Quý Nguyệt Nhiên, cười gượng hai tiếng trốn sau lưng Lăng Mặc Thiên, "Em ăn no rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ân" Lăng Mặc Thiên đáp rồi dắt tay cô đi ra ngoài.

"anh Mặc Thiên" Quý Nguyệt Nhiên gọi, Lăng Mặc Thiên một bước cũng không dừng, mang theo Tô Hạ rời đi.

Quý Nguyệt Nhiên tức giận đá bàn ăn trước mặt, Tô Hạ, tôi sẽ không để yên đâu!

Lúc tới không chú ý thời gian, ra khỏi nhà hàng thì ngoài trời đã chuyển tối, gió thu se lạnh khiến Tô Hạ rụt cổ, trên vai bỗng ấm áp, thì ra Lăng Mặc Thiên đã khoác áo lên cho cô.

Áo khoác quân trang xanh biếc vẫn còn lưu lại hơi ấm của anh đang khoác trên vai cô, thoải mái đi phía sau cô, hơi thở mang mùi thuốc lá lẫn vị mạnh mẽ của quân nhân, làm người ta say đắm.

"Bình thường anh luôn mặc quân trang sao?" Tô Hạ tò mò hỏi Lăng Mặc Thiên.

Lần thứ nhất cô gặp anh, một thân quân trang xanh biếc, hai sao vàng chói, khí thế nghiêm nghị lực uy hiếp mười phần.

Vốn anh đã đẹp trai, nên đi tới đâu anh cũng là tâm điểm khiến mọi người chú ý.

Chính vì thế mà cô cảm thấy vị quân trưởng này không thể xâm phạm, chỉ có thể ngược nhìn, nhưng nếu là chồng thì lại thiếu mất hơi thở cuộc sống.

Từ khi nào cô đã tự động xem Lăng Mặc Thiên là ông xã mình?

a a a, quả nhiên ở bên cạnh Lăng Mặc Thiên, bị sắc đẹp của anh mưa dầm thấm đất, tâm cũng không chịu khống chế ....

Nhưng mà từ sáng đến giờ, trải qua nhiều chuyện như vậy, ngoại trừ thích cô thì anh cũng không làm gì khiến cô bất mãn.

Hơn nữa chẳng những thích cô, anh cũng không có thương tổn cô, còn che chở cho cô trước mặt Quý Nguyệt Nhiên.

Tô Hạ cảm thấy một ngày này, anh đối với cô thật là tốt.

Lăng Mặc Thiên....

Trong nhất thời, Tô Hạ nhìn khuôn mặt đẹp trai của người bên cạnh, trong mắt một màu phấn hồng.

"Em nhìn anh như vậy, anh không dám cam đoan sẽ không ăn em ở trong này đâu."

Giọng nói trầm thấp áp lực lọt vào tai cô, Tô Hạ như bị điện giật tê dại toàn thân nổi da gà, lập tức cách xa Lăng Mặc Thiên ba bước.

"Lăng Mặc Thiên chúng ta đang ở trên đường..."

Ánh mắt anh xẹt qua chút ánh sáng, khóe môi giương lên: "Cho nên về nhà là có thể?"

A, đáng chết, đồ lưu manh, không biết xấu hổ!!!

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạ nhất thời đỏ bừng, néo Lăng Mặc Thiên một cái rồi hướng chếc xe chạy đi.

Lăng Mặc Thiên tắt chế độ chống trượt, nhìn tiểu bạch thỏ nhanh nhẹn trốn phía sau xe, khóe miệng cong lên.

Cô dâu nhỏ lại trốn, nhưng làm sao thoát khỏi lòng bàn tay của thợ săn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tô Hạ nằm trong buồng xe, khuôn mặt nhỏ nhắn giấu trong khuỷu tay, nghe tim mình đập thịch thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Vừa rồi quân trưởng nói về nhà sẽ ăn sạch cô, ăn sạch sẽ....cô nên làm thế nào đây?

Hai má Tô Hạ nóng bừng, lỗ tai cũng đỏ hồng.

Thật kì quái, rõ ràng quân trưởng nói lời ngả nón, nhưng làm sao cô lại không cảm thấy chán ghét...

Mặc dù khiến cô đỏ mặt, nhưng một chút cũng không cảm thấy chán ghét anh ta....

Chẳng lẽ, cô sẽ không dễ dàng bị quân trưởng thu phục như vậy chứ.

Không đúng, cô là người có ý chí kiên định nha!

Về chuyện hôn lễ, cô cảm thấy rằng không cử hành hôn lễ thì không được tính là hai người đã kết hôn.

Cho nên lúc này trong lòng cô giống như có hai người đang đấu tranh, một bị mê đảo bởi sắc đẹp của quân trưởng người còn lại cố chấp với ranh giới của mình, cứ thế giằng co khiến Tô Hạ lắc lư không ngừng.

Không đợi hai tiểu nhân trong lòng Tô Hạ kịp phân thắng bại, Lăng Mặc Thiên theo sau đã chuẩn bị lên xe.

Tô Hạ thấy anh ngồi vào vị trí lái, thắt dây an toàn, đột nhiên buộc miệng hỏi: "giờ chúng ta về nhà sao?"

"Nếu không về?" anh dừng động tác trong tay lại, quay đầu nhìn cô.

Tô Hạ chỉ chỉ Siêu thị ngoài cửa sổ xe cách đó không xa, "Chúng ta đi siêu thị mua một ít đồ dùng đi, em thấy đồ Tiểu Nghiêm đưa tới thiếu rất nhiều thứ, hơn nữa.... ...." Ngập ngừng nửa ngày, cô nhin không được nói.

"Ngô" cô nhanh tay che miệng lại, cúi đầu ấp úng nói: "em lỡ miệng."

"... ...." đúng là cô dâu nhỏ ngốc nghếch, lỡ ăn lời nói, ngay cả tìm một lý do tốt cũng khó khăn.

Lăng Mặc Thiên nhìn thời gian, cũng chưa muộn, thuận theo chủ thổ nhỏ kia, "Vây..... đi thôi!"

Lúc này khách chưa đông, bốn tầng siêu thị khá rộng rãi quang đãng.

Đối với người ban ngày phần lớn là đi làm, cuộc sống tât bật thì khánh khắc đi dạo siêu thị này giống như đi tản bộ, một đôi vợ chồng nắm tay nhau như tình lữ, nhìn rất nhân nhã.

Thật ra mọi thứ trong nhà đều đã có đủ, thứ thiếu nhất chính là đồ ăn, Tô Hạ chạy thẳng đến khu ẩm thực, đi ngang qua khu thức ăn vặt dừng một chút, cô liền đi thẳng đến chỗ trái cây.

Đồ ăn vặt cái gì, vẫn không nên làm trò trước mặt Lăng Mặc Thiên thì hơn, vạn nhất bị chê thì sao, dù sao họ cũng mới kết hôn một ngày.

Tô Hạ chọn một ít rau bỏ vào xe đẩy, khi chuẩn bị tính tiền, lại bị Lăng Mặc Thiên kéo tay lại, "Còn thiếu mấy thứ."

Tô Hạ nhìn khu đồ ăn vặt rực rỡ muôn màu, giống như phát hiện một đại lục mới, hai mắt phát sáng trong suốt nhìn Lăng Mặc Thiên.

"Dì, anh cũng thích đồ ăn vặt?"

Lăng Mặc Thiên trầm ngâm một lát rồi gật đầu, "Ân"

"À, vậy anh chờ ở đây em đi chọn, em biết cái gì ăn ngon nhất." Tô Hạ hoan hô một tiếng, chui vào khu đồ ăn vặt như con thỏ chui vào đồng cỏ rót.

Nhờ Tô Hạ phụ giúp, chiếc xe đẩy nhanh chóng chất đầy toàn đồ ăn vặt, một tay cầm snack vị gà và một bịch hương lúa mạch xốp giòn, đang băn khoăn không biết chọn cái nào, thì Lăng Mặc Thiên đi tới đem cả hai thứ bỏ vào xe.

Chớp mắt, đôi mắt nóng bỏng của Tô Hạ nhìn anh mà phát quang.

Phải biết rằng khi xưa cùng một chỗ với Tiêu Hàn, hần căn bản không cho phép cô ăn mấy thứ này, hơn nữa chúng chứa nhiều thành phần hóa học, dễ gây béo phì.

Ngay cả khi bọn họ ra ngoài hẹn hò cũng phải hạn chế tiêu xài, bảo là để tiết kiệm cho kết hôn, tiết kiệm luôn cả tiền mua hoa tặng cho cô.

So sánh như vậy, có phải Lăng Mặc Thiên quá tốt với cô rồi?

quả thực Tiêu Hàn xa anh mất vài con phố.

Tô Hạ quán lấy cánh tay quân trưởng mà cọ cọ, "Lăng Mặc Thiên, anh thật tốt!"

Chỉ một xe đồ ăn vặt đã thỏa mãn, thỏ con nhà anh thật dễ dụ quá mà...

Lăng Mặc Thiên phì cười, khoe môi tà mị cong lên, "Về nhà còn có thứ tốt hơn!"

"... .." Tô Hạ không rõ nội tình, mờ to đôi mắt vô tội mà nhìn anh, sau đó mỉm cười gật đầu "Vâng"

Cô không ngang ngạnh.

Cưỡi một thỏ con đơn thuần ngọc ngách, Lăng Mặc Thiên cảm thấy cuộc sống sau này thật thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17

Sau khi chọn đủ, Lăng Mặc Thiên một tay dắt cô, một tay đẩy xe đi ra ngoài.

Lúc tính tiền Tô Hạ theo bản năng lấy ví ra, lại bị Lăng Mặc Thiên nhanh tay hơn đưa tấm thẻ ngân hàng cho nhân viên thu ngân "quét thẻ đi".

Lúc đàn ông trả tiền luôn đẹp trai nhất, hướng chỉ điều kiện của Lăng Mặc Thiên lại hơn người, là người nổi bật trong đám đông, khí chất hơn người, quả thực đẹp trai không ai sánh kịp.

Tô Hạ nhìn anh một ngày, nhưng vẫn phải công nhận lúc quân trưởng trả tiền thật là đẹp mắt.

Ánh mắt của nhân viên thu ngân xung quanh đều sáng lên.

Trong đó nhân viên thu ngân tính tiền cho Lăng Mặc Thiên từ đầu đến cuối đều đỏ bừng cả người, say mê nhìn, ánh mắt thẹn thùng nhìn chăm chú vào anh, một lúc sau mới đưa hai túi hàng đã mua trong siêu thị cho anh, "Ngài.... ngài đi thông thả."

Lăng Mặc Thiên lạnh nhạt đáp "Ừh". một tay cầm túi đồ, một tay dẫn Tô Hạ đi ra ngoài.

"Cô ấy vẫn còn nhìn anh....." Tô Hạ đi theo bên cạnh nhỏ giọng nói.

Lăng Mặc Thiên cũng không quay đầu, sải bước dắt Tô Hạ đi ra siêu thị, "Anh là người đã có vợ."

"... .."

Tô Hạ cười tủm tỉm quay đầu nhìn mấy ánh mắt si mê đang dõi theo Lăng Mặc Thiên.

Xem đi xem đi, các cô có nhìn đến chết thì quân trường vẫn là của tôi. muahahaha....

Không hiểu vì sao trong lòng Tô Hạ vừa kiêu ngạo vừa đắc ý đến kỳ diệu, phấn khởi sánh bước theo quân trường đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi siêu thị cô bỗng dừng lại "A, em quên mua cái áo kia!"

"Ân?" Lăng Mặc Thiên nghi hoặc nhìn cô, tiếp tục đi về phía trước, "Em lên xe trước, anh quay lại mua cho."

"Đừng dừng...cái đó, anh ở trong xe chờ em..." Tô Hạ nói xong đẩy Lăng Mặc Thiên về phía trước, lại vẫn chưa yên tâm nên nói thêm: "anh không được theo em vào".

Lăng Mặc Thiên thấy gương mặt cô đỏ ửng khả nghi liền đoán được cái gì.

Thật là cô vợ nhỏ ngốc nghếch, khoe môi anh nhếch lên, mang theo hai túi lớn đi về phía chiếc xe đứng đợi.

Tô Hạ đến khu đồ dùng cho phụ nữ mua hai túi băng vệ sinh, khi tính tiền còn cố ý bảo nhân viên dùng túi đen gói lại.

Đi ngang qua đồ ăn vặt liền tùy ý liếc nhìn một cái, thấy người đang chọn lựa bên trong, bước chân dần chậm lại.

Tiêu Hàn? Sao hắn lại ở chỗ này! [ý là chỗ đồ ăn vặt.]

Khu đồ ăn vặt, thực phẩm đủ màu sắc trước mắt, một tay Tiêu Hàn cầm đồ ăn vặt, một tay nhìn tờ giấy so sánh, xác nhận đúng hàng mới đặt vào xe trước người.

Tất cả trong xe đều là hoa quả và đồ ăn vặt, điểm tâm ngọt và thực phẩm chất đầy xe, giống như sắp tràn ra.

Tô Hạ chợt nhớ tới trước kia cô vì Tiêu Hàn mà tiết kiệm tiền, thời điểm trước khi kết hôn luôn nói câu kia:

Tiền của bạn trai, cô không cần, cuối cùng người khác hưởng.

Nhìn mấy thứ này, Tô Hạ không cần đầu cũng biết là hắn mua cho ai.

Ai, lúc này nhớ lại, ngày trước lúc chọn hắn chắc là do não úng nước đây mà.

Nhất định năm đó não cô đang chìm trong nước sông Hoàng Phố, mới có thể xem trọng Tiêu Hàn vất vả chày ra nước kia.

Tô Hạ cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được một người tốt như Lăng Mặc Thiên.

Nghĩ đến Lăng Mặc Thiên đang đợi cô trên xe, Tô Hạ nhanh chân hướng quầy thu ngân, nghĩ muốn nhanh chóng tính tiền chạy lấy người.

Lúc này người đông hơn ban nãy rất nhiều, Tô Hạ rất nhanh liền tính tiền xong.

Ôm túi băng vệ sinh vào trong ngực, dùng tay che lại để phòng tránh Lăng Mặc Thiên nhìn thấy, nhanh chóng bước ra ngoài.

Vừa bước đến cửa, sau lưng vang lên tiếng gọi: "Hạ Hạ".

Thanh âm nam tính quen thuộc, Tô Hạ không cần quay đầu cũng biết là ai, sau lưng truyền đến tiếng bước chân nhanh hơn bước chân của cô, lời vừa nói ra liền chạy tới.

Cô vừa đi được nửa bước chân, cổ tay bị nắm chặt giật về phía sau, lực quán tính khiến cô quay người lại, thấy gương mặt cận bã của Tiêu Hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Tiêu Hàn xác nhận mình không nhận nhầm người, trên mặt lóe lên một tia không vui: "Tô Hạ, sao em lại tránh mặt anh?"

Chợt nghĩ đến chuyện gì, trên mặt hắn lại vui mừng: "Hạ Hạ, nhất định là em còn giận đối với anh, trong lòng vẫn quan tâm anh phải không."

Tô Hạ mặt không biểu tình liếc nhìn hắn, né cánh tay hắn: "Tiêu tổng suy nghĩ nhiều rồi."

Giận dữ cái gì, đơn giản là đem sai lầm của người khác mà trừng phạt chính mình. [câu này cao thâm quá tớ hiểu ko ra.]

Cô mới không đại dốt mà tìm khó chịu cho bản thân đâu.

Tiêu Hàn tưởng Tô Hạ còn giận dữ với mình, kéo cô lại gần: "Chiều nay em nghỉ làm để làm gì, có biết anh rất lo lắng hay không?"

Lo lắng cho cô?

Tô Hạ nở nụ cười: "Tiêu tổng, lúc này anh vẫn nên đem tâm tư đặt trên người vợ mới của anh thì tốt hơn, dù sao cô ấy mới là tương lai vinh hoa phú quý của anh."

"Hạ Hạ" trên mặt Tiêu Hàn tràn đầy bất đắc dĩ, muốn dắt tay Tô Hạ lại bị cô né tránh: "những gì nên nói anh cũng đã nói với em, Hạ Hạ em nhất định phải chờ anh."

"Năm mơ!" thấy hán ngăn ở cửa, Tô Hạ vừa nói dứt câu liền đi ra lối khác.

Tiêu Hàn liếc nhìn bên cạnh, hai người vang dội hấp dẫn rất nhiều ánh mắt của người mua đồ nhìn sang.

Hán sợ bị người quen bắt gặp sẽ ảnh hưởng không tốt, liền mạnh mẽ ôm Tô Hạ đi ra ngoài, muốn đưa cô vào trong xe mình để nói chuyện.

Tô Hạ giẫy dụa dùng khuỷu tay đánh mạnh lên ngực Tiêu Hàn, nhưng không ngờ rằng Tiêu Hàn bị đau vẫn không buông tay, hán ôm đến chiếc xe phía trước.

"Tiêu Hàn, anh buông tay, nếu không....."

"Anh không buông tay, Hạ Hạ anh muốn em, tuy rằng anh kết hôn với Quý Thanh Uyển, nhưng trong lòng anh, người anh muốn chính là em." Tiêu Hàn nói xong cúi xuống hôn cô.

"Cút ngay!" Tô Hạ thấy hán cúi xuống, hét chói tai giẫy dụa càng lợi hại hơn.

"Hạ Hạ...um...."

Một đám rắn chắc đánh lên trên mặt hán, Tiêu Hàn lão đảo lui ra sau vài bước, đầu mơ màng nhìn về người mới tới.

Một thân quân trang, cao lớn thẳng tắp, lạnh lẽo chính khí, khuôn mặt tuấn tú đôi mắt sâu thẳm như vách núi lạnh băng đang tập trung nhìn hán.

Tiêu Hàn bị người đàn ông khí thế không giận mà uy này làm kinh sợ, nhìn thấy quân hàm đại biểu cho thân phận trên vai hán, một sao hai bông lúa màu vàng.... ....

Người đàn ông này là thiếu tướng! [thật vấp, ai nhìn quân hàm cũng biết chức vụ. còn mình phải gò gu gò mới biết miêu tả quân hàm]

Tiêu Hàn bị kinh ngạc đến ngất người tại chỗ.

Lăng Mặc Thiên nhìn hán cảnh cáo, xoay người lại ôm thỏ con cũng đang ngất ra như phỗng kia.

"Về nhà!"

"A?" Tô Hạ ngờ ngác, chưa kịp phản ứng đã bị ôm đi về phía chiếc xe việt dã. [mình vẫn luôn thắc mắc đây là loại xe như thế nào, ai biết xin chỉ giúp].

Tô Hạ ngồi ở ghế phụ trộm nhìn Lăng Mặc Thiên.

"Em có thể quang minh chính đại mà nhìn!" Lời nói của anh thản nhiên nhìn không ra cảm xúc.

Tô Hạ trộm liếc nhìn lại vừa vận dụng trúng ánh mắt của anh, cũng không có bao nhiêu cảm xúc, ngược lại có một đôi mắt to nghi hoặc khó hiểu hào phóng nhìn anh.

Vừa rồi tư thế cô cùng Tiêu Hàn dây dưa nhất định không dễ nhìn.....

Lăng Mặc Thiên lại không hỏi đến? Thật kì quái.

Không phải nên giận dữ quát cô hay làm gì gì đó, làm sao lại không có chút phản ứng gì vậy.

Ai, cô lại nghĩ đi đâu mất, đầu óc bị ngược đến choáng váng a! nào có ai muốn chính mình bị ngược như vậy cơ chứ!

Tô Hạ tự gõ đầu mình một cái, óc bả đập a~~

"Gỗ nửa thành đũa ngược". Lăng Mặc Thiên nghiêm túc nói, nhìn tiểu bạch thỏ tức giận lấy điện thoại đi động ra soi bộ dáng ngược ngặc của mình, rồi lại

vỗ vỗ cái đầu nhỏ.

Không ai hiểu rõ Tô Hạ hơn Lăng Mặc Thiên, tình cảm bảy năm của cô với Tiêu Hàn không phải chỉ trong một buổi sáng nam khác hôn nữ gả là có thể xóa đi dấu vết.[là lấy người khác ý]

Cho nên từ đầu Lăng Mặc Thiên không hỏi, không nhắc tới, cũng không nói Tiêu Hàn một câu.

Anh cho cô đầy đủ không gian, để cô tự rời đi hẳn.

Nhưng mà, anh cũng muốn gia tăng bước chân để tiểu bạch thỏ chỉ là con mồi của một mình anh mà thôi.

Theo anh biết, có một loại vận động rất tốt cho thể xác và tinh thần, đảm bảo có thể phân tán tinh thần của tiểu bạch thỏ....

Tô Hạ ngẩng đầu, đang chuẩn bị nói chuyện cùng Lăng Mặc Thiên, liền thấy khỏe môi anh cong lên, đáy mắt xẹt qua ánh sáng không rõ ý tứ hàm xúc.

Quân trưởng biểu tình quý dị như vậy là muốn làm gì?

Da đầu Tô Hạ theo bản năng mà run lên, rụt cổ co về phía sau.

Cô vẫn nên ngoan ngoãn, nói nhiều sai nhiều.

Nói nhiều chọc giận quân trưởng, chính là chết người không đền mạng á.

Dọc theo đường đi Tô Hạ luôn im lặng, mỗi lần nói chuyện với Lăng Mặc Thiên cô đều duy trì cảnh giác để phòng ngừa âm mưu bất ngờ.

Thẳng đến khi cô theo anh xuống xe, lại bị anh trực tiếp kéo lên lầu mới tỉnh táo lại.

Cô, cô giống như quên vấn đề máu chót, buổi tối .... nên ngủ!

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Em Là Trẻ Vị Thành Niên

“Quân trưởng à, em vẫn còn vị thành niên...” Tô Hạ chớp mắt vài cái, thấy hai người đang đi về hướng phòng ngủ, liền vội vàng kiểm soát, tránh né cái ôm của Lăng Mặc Thiên. Nhưng trên đường đi người đàn ông này vẫn một mực ôm chặt cô, giống như đang đánh dấu chủ quyền, Tô Hạ càng giãy giụa, anh lại càng siết chặt hơn, không cho cô cơ hội trốn thoát. Tô Hạ tính toán trong lòng, nhưng Lăng Mặc Thiên liếc mắt một cái là hiểu. “Gọi ông xã...” Lăng Mặc Thiên trầm giọng nói đồng thời tăng lực đạo ở tay, như muốn nói cho cô biết anh đối với cái cách xưng hô “quân trưởng” của cô rất là bất mãn. Ho khan một tiếng, Tô Hạ chớp mắt một cái, vừa rồi bị Lăng Mặc Thiên dùng sức ôm lấy, khiến cho mũi của cô áp sát vào lồng ngực anh hơn, lúc này đây cô xung quanh mình đều phảng phất mùi hương thơm ngát đặc trưng trên cơ thể anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạ trong nháy mắt đỏ bừng, đôi môi mỏng bạc của Lăng Mặc Thiên mím chặt, con ngươi đen đột nhiên co rút, nhìn bộ dáng động lòng người của cô, không nhận được cuối đầu xuống, hung hăng ngậm lấy cái miệng anh đào nhỏ nhắm nép người kia. Cứ như vậy thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp của Tô Hạ bị Lăng Mặc Thiên ôm lấy, cô cảm nhận rất rõ rằng hơi thở ấm nóng, đang phả vào mặt... Cả người cô mềm nhũn tựa vào anh, trái tim đập loạn nhịp, đôi mi thanh tú nhú chặt, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ bây giờ quân trưởng muốn ăn cô sao? Cảm thấy mình không thoát khỏi ma trảo của anh, Tô Hạ lấy tay chạm vào ngực Lăng Mặc Thiên. “Em bị đau bụng a...” đưa tay ôm lấy bụng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì đau mà nhăn lại. Đôi mày rậm của Lăng Mặc Thiên cau lại, nhìn Tô Hạ ôm lấy thân thể nhỏ bé của mình, không nói hai lời liền cúi người bế cô lên, thẳng tiến tới phòng ngủ. “Á đừng, em tự mình đi được...” Đột nhiên bị ôm lên, khiến cơ thể cô mất đi trọng tâm, hai tay không tự chủ ôm lấy cô Lăng Mặc Thiên. Giã vò đau bụng, như vậy có lẽ sẽ không sao? “Nếu còn không ngoan ngoãn nghe lời, sẽ bị phạt tối nay không cho ngủ.” Lăng Mặc Thiên có thể cảm nhận được cô gái ở trong lòng mình giống như một con mèo nhỏ không an phận, khẽ mắng một tiếng, nhưng có thể nghe ra trong giọng nói tràn ngập ôn nhu, yêu thương vô hạn. Lúc ở siêu thị, thấy cô mua đồ dùng cho phái nữ, mặc dù đã được cô để giấu trong túi, là một người đàn ông, Lăng Mặc Thiên đại khái có thể đoán được. Nhưng anh thực sự là lần đầu tiên chăm sóc cho kiểu “bệnh nhân” này. “Em muốn đi ra ngoài một chút.” Suốt đời này Tô Hạ cũng không nghĩ tới, chỉ trong một ngày cô có thể nói dối nhiều như vậy, Lăng Mặc Thiên sau khi ôm cô trở về phòng ngủ, thì ở ngồi bên cạnh cô nửa bước không rời. Mặc dù nói được một đại soái ca chăm sóc đúng là một việc tốt, nhưng nếu soái ca này lại là Lăng Mặc Thiên, thì Tô Hạ ngàn vạn lần cũng không muốn, phải biết rằng việc ở gần anh như thế này, khiến cho Tô Hạ cảm thấy vô cùng căng thẳng. “Không được.” Lăng Mặc Thiên cúi đầu nhanh chóng đoạt lại điện thoại, không chút suy nghĩ ngay lập tức cự tuyệt yêu cầu “hợp lý” của cô. “Vậy em ngồi dậy một chút.” Cảm thấy đề nghị không có hiệu quả, Tô Hạ nhanh chóng đưa ra đề nghị khác. “Không được.” Lăng Mặc Thiên lạnh lùng trừng mắt nhìn cô gái không yên phận trên giường kia, đưa tay vào trong chăn, còn chưa đụng vào cơ thể mềm mại của cô, thì phát hiện toàn thân cô cứng ngắc hướng phía tường lần trốn..... “Ngaoan, lại đây!” Lăng Mặc Thiên cũng không có tức giận, cũng đem thân mình nằm xuống bên cạnh cô, không tốn chút sức lực, đem cô từ góc tường kéo lại gần. Biết cô đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, cho nên Lăng Mặc Thiên cũng không có dùng sức nhiều. “Anh muốn làm gì?” Tô Hạ có thể cảm nhận được một luồng hơi ấm nóng đang từ từ tiến gần cơ thể mình, trong lòng cảm thấy chột dạ chẳng lẽ việc cô nói dối đã bị phát hiện? Đang lúc Tô Hạ tự YY mình với những hình ảnh về việc kia, sau đó mới phát hiện một bàn tay to lớn đặt trên bụng mình! Lăng Mặc Thiên đang giúp cô xoa bụng. “Không được lộn xộn.” Ôm chặt thân thể mềm mại của Tô Hạ đang náo

loạn ở trong lòng, giọng nói trầm thấp vô cùng ôn nhu. Tô Hạ muốn phản kháng, nhưng dù thế nào thì một con dê nhỏ cũng không thể nào đấu lại một con sói hung ác, những lần sau, Tô Hạ cũng chỉ có thể nộp vũ khí đầu hàng. Ngày hôm sau thức dậy, Tô Hạ mới nhận ra rằng, tối hôm qua mình ngủ lúc nào, cũng không biết Ở phía bên cạnh giường không có ai, đưa tay chạm vào chỉ còn sót lại một chút hơi ấm, nghĩ tới tối hôm qua cô cùng Lăng Mặc Thiên cùng nhau ngủ, khuôn mặt Tô Hạ bỗng trở nên nóng rất. Nghĩ cũng không dám nghĩ, vội vàng rời khỏi giường. Mới vừa ra khỏi phòng, thì gặp phải vú Úc người giúp việc trong nhà. “Phu nhân, cô đã dậy? Sáng sớm tiên sinh đã phân phó, bảo cô uống chén nước đường nấu gừng trên bàn.” vú Úc nở nụ cười vui vẻ nhìn Tô Hạ, phải biết đây chính là trà gừng mà Đại thiếu gia của bọn họ sáng sớm đã đích thân đi làm, Tô Hạ thật là một người tốt số, quản gia nhìn không được nghĩ trong lòng. Phu nhân. .... Tô Hạ cảm thấy ngạc nhiên với các xưng hô này, cúi đầu suy nghĩ một chút, mình quả thật là đã kết hôn. .... Nhưng tại sao sau đêm tân hôn, không có cái gọi là đi hưởng tuần trăng mật vậy? Nhưng lại nghĩ đến việc cùng Lăng Mặc Thiên ở chung một phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đỏ bừng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đừng Dùng Bàn Tay Bẩn Thỉu Của Anh Chạm Vào Người Tôi.

“Phu nhân, sáng nay tiên sinh vừa mới. ....” vú Úc còn chưa nói hết lời, thì điện thoại của Tô Hạ vang lên.

Tô Hạ hướng vú Úc cười xin lỗi một cái, sau đó vội vàng cầm lấy cái điện thoại, mang giày rồi vội vã rời đi, đối với Tô Hạ mà nói thì công việc, là một chuyện rất quan trọng.

Nhưng Tô Hạ không nghĩ tới, người đến đón mình, lại là Tiêu Hàn.

“Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tô Hạ về mặt nghi hoặc nhìn bộ dáng nhàn nhã của Tiêu Hàn, rõ ràng là cô được nhân viên thông báo tới quán cà phê đối diện công ty để thảo luận các vấn đề trong công việc, bây giờ thế nào người xuất hiện ở đây lại là Tiêu Hàn.

“Tại sao anh không thể ở chỗ này?” Tiêu Hàn kéo cái ghế ra, ngồi ở bên cạnh Tô Hạ, ánh mắt thâm thúy nóng rực nhìn chằm chằm vào Tô Hạ.

Nếu như là trước kia, nhất định Tô Hạ sẽ vô cùng thích thú việc hai người thân mật ngồi chung một chỗ, nhưng hiện tại đã không còn giống ngày xưa, cứ cho là cô đã từng rất yêu Tiêu Hàn, Tô Hạ cũng sẽ không cùng một người đã có vợ khác tiếp xúc quá gần.

Tô Hạ lười tranh luận với Tiêu Hàn, cảm túi xách đứng dậy muốn rời đi, không ngờ bị Tiêu Hàn dùng sức nắm tay lại đè xuống.

“Hạ Hạ, em còn yêu anh đúng không?” giọng Tiêu Hàn khàn khàn, nhìn chằm chằm Tô Hạ.

Hắn không tin được, Tô Hạ đã từng yêu mình đến chết đi sống lại kia, lại trong một thời gian ngắn như vậy đi yêu một người đàn ông khác.

“Yêu?” Bàn tay bị Tiêu Hàn nắm chặt, thân thể Tô Hạ đột nhiên cứng đờ, cô chưa từng nghĩ tới một Tiêu Hàn cao cao tại thượng như vậy, lại có một ngày phải hạ mình như thế.

Tô Hạ tự hỏi lòng mình, đúng vậy, vẫn còn yêu sao?

Tiêu Hàn nhìn thấy Tô Hạ không có động tĩnh gì, vội vàng bồi thêm một câu, “Hạ Hạ, nhìn xem cà phê này là anh đặc biệt gọi cho em, anh vẫn nhớ rất rõ em chỉ dùng nửa viên đường. ....”

Thời gian giống như bị ngưng đọng lại, hai tròng mắt Tô Hạ không có tiêu cự hướng về phương xa, hết như ở phía trước chính là quá khứ của bọn họ.

Nhưng chẳng phải tất cả đã là quá khứ sao?

“Hạ Hạ, anh yêu em, Tiêu Hàn anh cả đời này cũng chỉ yêu một mình em, không có em, anh thật sự không sống nổi, anh yêu em nhiều như vậy, em đừng rời anh đi có được hay không?” Giọng nói của Tiêu Hàn giống như khẩn cầu, những lời này như đánh vào nơi sâu nhất trong lòng Tô Hạ.

Tô Hạ xoay người, lạnh lùng nhìn về mặt tiểu tụy của Tiêu Hàn, sau đó, khoé miệng từ từ cong lên, vẽ ra một nụ cười vô cùng rạng rỡ.

“Hạ Hạ, em đồng ý sao?” Tiêu Hàn nhìn thấy nụ cười trên mặt Tô Hạ, cảm thấy vô cùng vui vẻ muốn tiến lại ôm Tô Hạ.

<https://lotus0lake.wordpress.com/2015/09/11/ai-bao-ta-khong-the-cuoi/>

Không nghĩ tới, lại bị Tô Hạ hất tay ra.

“Đừng có dùng cái tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi.” Tô Hạ dùng tất cả sức lực, đẩy Tiêu Hàn ra.

“Hạ Hạ, em làm sao vậy? Trên thế giới này người mà em yêu nhất là anh, không lẽ là cái tên quan quân gì đó tối hôm qua! Bất kể hai người có quan hệ gì, anh cũng không quan tâm, chỉ cần em ở bên cạnh anh là tốt rồi.” Tiêu Hàn có chút kích động nhìn Tô Hạ, dù thế nào hắn cũng không nghĩ tới, có một ngày Tô Hạ không nghe lời mình.

“Tiêu Hàn, tôi cũng nói cho anh biết, trên thế giới này tôi có yêu ai cũng sẽ không bao giờ yêu anh.” Tô Hạ cũng không thua kém đáp lại.

“Anh cho em mười triệu, đừng rời khỏi anh, có được hay không Hạ Hạ?” Tiêu Hàn cúi đầu nghĩ, vội vàng ra giá.

“Mười triệu? A a, Tiêu Hàn, anh xem Tô Hạ tôi là người như thế nào? Là tình nhân bao nuôi? Là một kẻ hám tiền? Anh hãy cảm lấy những đồng tiền thói tha của anh tránh xa khỏi người tôi!” Lúc đầu Tô Hạ còn tin rằng Tiêu Hàn đối với mình vẫn còn tình cảm, nhưng không nghĩ tới, hắn lại xem bản thân là chim Hoàng Yến!

“Hạ Hạ, em biết rằng anh không phải là ý đó....”

“A a, không phải ý đó?” Tô Hạ lạnh lùng liếc nhìn Tiêu Hàn, hôm nay lần đầu tiên cô coi như nhìn rõ ràng người trước mặt.

“Hạ Hạ....”

Đúng lúc này, Quý Nguyệt Nhiên mặc một cái màu trắng đang cầm tay một người phụ nữ thanh lịch sang trọng, thông thả đi vào.

Vừa đúng lúc nhìn thấy một màn dây dưa của Tô Hạ với Tiêu Hàn.

Quý Nguyệt Nhiên không nghĩ sẽ gặp được em rể ở chỗ này, nhưng vì ngại Trần Hân Dao ở bên cạnh, không tiện phát tác.

“Tô tiểu thư, chuyện này là việc riêng, em tự mình tính tiền lấy, không còn việc gì anh đi trước.” Tiêu Hàn hiển nhiên cũng đã nhìn thấy Quý Nguyệt Nhiên, liền thay đổi phong cách nói chuyện, đem chủ đề mới vừa rồi, che giấu hoàn toàn.

Tô hạ đang hướng lưng về phía cửa lớn của quán cafe nên căn bản không biết chuyện gì xảy ra, đối với lời nói kì lạ của Tiêu Hàn, rõ ràng không giống bộ dạng của hắn lúc này.

“Tiêu Hàn, tôi cũng trình trọng nói cho anh biết, sau này anh đừng có làm phiền đến tôi nữa!” Tô Hạ một chút biểu cảm cũng không có, nói xong một lời này, liền xoay người rời đi.

Không nghĩ tới, lại đụng phải Quý Nguyệt Nhiên!

“Thế nào, Tô tiểu thư lại ở đây câu dẫn người ta sao?” Quý Nguyệt Nhiên lạnh lùng liếc nhìn Tô Hạ một cái, sau đó liếc mắt khinh thường, bày ra bộ dáng rơi vào tay ta người đừng tưởng có thể dễ dàng chạy trốn.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chuyện Cũ Như Mây Khói.

Sau khi Tô Hạ ra khỏi quán cafe, việc đầu tiên là đem dây số vừa liên lạc cho vào danh sách đen, nghiêm khắc nói với bản thân, sau này tuyệt đối không qua lại cùng quỷ quân tử Tiêu Hàn.

Nhưng vừa nghĩ đến người đàn ông mình từng yêu sâu đậm, lại là bộ dáng này, Tô Hạ có chút tiếc hận. Nhớ lại ngày Tiêu Hàn cưới Quý Thanh Uyển, chính mình lại uống say mèm, bây giờ nghĩ lại, vì một người đàn ông như vậy mà hành hạ dạ dày mình, thật không đáng giá. “Tiêu Hàn, anh đi nhanh như vậy, em không theo kịp.” “Tiêu Hàn, em chờ anh đã lâu, sao anh còn chưa đến?” “Tiêu Hàn, anh em, quần áo em mặc đều mua theo sở thích của anh nga~.” “Tiêu Hàn.....” ..... Đi trên đường, trong đầu Tô Hạ vang vọng những lời nói mà trước kia cô đuổi theo Tiêu Hàn, và những hình ảnh xẹt qua. Tô Hạ cùng Tiêu Hàn qua lại bảy năm, bọn họ trải qua rất nhiều niềm vui, Tô Hạ luôn tưởng rằng chỉ cần hai người cô gắng phấn đấu, đoạn tình yêu này nhất định sẽ đơm hoa kết trái. <https://lotus0lake.wordpress.com>

Nhưng lại không nghĩ tới, trong lòng Tiêu Hàn vì một đoạn phấn đấu mà bản thân, giảm bớt quá trình mười năm cố gắng, lựa chọn kết hôn cùng Quý Thanh Uyển quyền thế!

Vừa nghĩ tới một mặt mà Tiêu Hàn che giấu, đáy lòng Tô Hạ liền vạch rõ giới hạn với y. Lúc Tô Hạ cùng Quý Nguyệt Nhiên đánh nhau ở quán cafe, Lăng Mặc Thiên gọi rất nhiều cuộc điện thoại, nhưng Tô Hạ đều không nghe, khiến Lăng Mặc Thiên thiếu chút huy động ‘lính đặc chủng’ đi tìm người.

“Tiểu Nghiêm, chuẩn bị xe!” Lăng Mặc Thiên mặc một thân quân trang anh khí uy nghiêm đứng trên sân thi đấu, nhìn màn dinh di động tối đen, khuôn mặt căng thẳng.

Xem ra, sau này phải tốn thêm thời gian ở bên cạnh cô dâu nhỏ mới được. Bởi vì đối với hiểu biết của anh về Tô Hạ, nếu không có chuyện gì, tuyệt đối

Tô Hạ không thể không nghe điện thoại, chơi trò mất tích.

“Quân trưởng, gài còn phải duyệt binh. ...” Tiểu Nghiêm đứng bên cạnh không nghĩ Quân trưởng lại ra chỉ thị như vậy, hôm nay là ngày quan trọng, cấp trên xuống khảo hạch quân đội, nếu như Lăng Mặc Thiên không có ở đây, vậy còn có thể gọi là nghi thức duyệt binh được hay sao? [Nguyệt: là mỗi lần duyệt binh, binh lính hành động theo mệnh lệnh, mà ko có người ra lệnh, đương nhiên binh lính đứng im a.]

Trán Tiểu Nghiêm xuất hiện tầng tầng mồ hôi lạnh, nhưng đây là lệnh của Lăng Mặc Thiên, hắn không dám vi phạm a. “Chuẩn bị xe” Lăng Mặc Thiên nâng mắt, sau đó sai bước mà đi, cô dâu nhỏ bị người dọa chạy mất, anh lấy đầu ra tâm tư mà đi duyệt binh đây.

Bị Lăng Mặc Thiên quát lớn, Tiểu Nghiêm liếc nhìn bộ mặt căng thẳng của anh, sau đó quay đầu nhìn đội quân đang đứng chỉnh tề, thật khó lựa chọn, nhưng mệnh lệnh của lão đại, hắn thấp bé làm sao dám cãi lại a.

“Vâng” Tiểu Nghiêm lần đầu tiên thấy quân trưởng nghiêm túc như thế, không dám thở mạnh, vội vàng chạy đi chuẩn bị xe. “Hạ Hạ, chờ anh một chút thôi.” Thời điểm Quý Nguyệt Nhiên cùng Tô Hạ đối nghịch, Tiểu Hàn thức thời đi ra từ cửa hông, cũng cảm ơn chị vợ, cảm ơn chị ta giúp hắn đuổi Tô Hạ đi.

Tiểu Hàn thấy Quý Nguyệt Nhiên mỉm cười đi tới, lúc này mới yên tâm cất điện thoại, sau đó thấy Tô Hạ từ quán cà phê đi ra, Tiểu Hàn nhìn xung quanh xác định không có người quen, lúc này mới không nhanh không chậm đi theo sau lưng cô.

“Hạ Hạ, xin em đừng tức giận.” Tiểu Hàn giọng như con chó, đuổi thế nào cũng không đi. “Hạ Hạ, em nói chuyện với anh đi, tâm ý của anh với em có trời làm chứng!” Tiểu Hàn muốn Tô Hạ bớt giận, tự cho mình là chim Hoàng Yến, phải biết rằng hắn ở Quý gia căn bản không có địa vị lên tiếng.

Mà Quý Thanh Uyển giống như Hoàng thái hậu, chỉ cần mình có chút sai lầm, liền kích nổ địa lôi. Tiểu Hàn muốn thoát khỏi cuộc sống như thế, nhưng danh lợi trước mắt, sao có thể bỏ qua. Hắn lại nghĩ trước kia, khi còn lui tới với Tô Hạ, một gã đàn ông như hắn sao phải hạ mình đi lấy lòng phụ nữ....

Nghĩ lại trước kia Tô Hạ đối với mình rất tốt, hắn làm sao dễ dàng để Tô Hạ rời đi, hắt là sau khi lên làm Tổng giám đốc, biết bao phụ nữ vì tiền mà bám dính lấy hắn, điều này khiến Tiểu Hàn tin tưởng Tô Hạ không có lý do rời xa mình, hơn nữa có thể cô còn khát khao nữa kia....

“Hạ Hạ, không phải trước kia muốn mua một căn nhà lớn trong nội thành sao? Ngày mai chúng ta đi xem nhà, có được không? Có nhà nhìn ra biển, rất là đẹp.... em thích cửa sổ sát đất....” <https://lotus0lake.wordpress.com> Tiểu Hàn thấy Tô Hạ không để ý tới hắn, vì vậy vội vàng tiếp thêm một câu.

Hắn nhớ rõ trước kia Tô Hạ giống như cái đuôi, lúc nào cũng theo phía sau, rất thích tương tượng hai người sau khi tốt nghiệp, có nhà ở nội thành, bây giờ điều kiện đầy đủ, hắn không tin Tô Hạ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ. Nhưng Tiểu Hàn lại quên, dần theo thời gian, người thay đổi không chỉ mình hắn.

Tô Hạ không muốn chú ý tới Tiểu Hàn, trực tiếp xem Tiểu Hàn như không khí mà bỏ qua, nhưng không ngờ hắn lại từ phía sau mà cường ngạnh ôm cô, thế nào cũng không chịu buông tay.

“Khốn kiếp, mau buông tay!” Tô Hạ hét lên, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại, không đợi Tiểu Hàn phản ứng, cô liền hung hăng đạp một cước lên chân hắn. Hắn đau đến hít hà. “Hạ Hạ, em muốn thế nào? Trước kia em không như thế!” Tiểu Hàn dùng sức ôm cơ thể Tô Hạ, bàn tay to còn trực tiếp xoa nắn du động trên eo cô.

“kết...” một chiếc xe việt dã bản hạn chế dừng lại bên đường, kong6 đợi Tiểu Hàn phản ứng, một đám liền đánh hắn ngã trên đất. “Sao anh lại ở đây?” Cô không ngờ rằng lại gặp Lăng Mặc Thiên ở đây. “Đứng lúc đi ngang!” Lăng Mặc Thiên xoa xoa nắm đấm, sau đó đưa tay kéo Tô Hạ vào ngực.

Ban đầu Tô Hạ còn muốn tránh né, phải nhớ là đang ở trên đường, nhưng vì sao cô lại luyến tiếc mùi hương tan mát trên người anh đến vậy?

Hình như có chút không đúng, nơi này là trung tâm mua sắm, mà dựa theo hiểu biết của cô đối với quân trưởng, lúc này sao anh có thể xuất hiện ở đây?

Cô chớp mắt, nhìn người đàn ông cao hơn mình một cái đầu, luôn cảm thấy thì ra tất cả đều là giả dối.

“Có phải em đang nghĩ, là anh theo dõi em?” Tô Hạ chưa kịp phản ứng, Lăng Mặc Thiên đã bất thành linh gõ nhẹ lên trán một cái.

Mà Tô Hạ giống như mèo con bị nhìn thấu nội tâm, cả khuôn mặt đều đỏ bừng, xem ra sau này phải phong tỏa suy nghĩ a, nếu không bị sói lớn phát hiện, đến lúc đó???

“Hạ Hạ, ngoan, lại đây.” <https://lotus0lake.wordpress.com> Thấy Tô Hạ bị Lăng Mặc Thiên ôm chặt, con người Tiểu Hàn muốn phun lửa. Tô Hạ là người đàn bà của hắn! Mới vừa rồi bị một đám của Lăng Mặc Thiên Hạ gục, cơ thể Tiểu Hàn nhất thời chịu không nổi.

“Hạ Hạ?” Lăng Mặc Thiên híp lại đôi mắt đen tối, lại cúi đầu nhìn Tiểu Hàn đang ngã trên đất, khiến Tiểu Hàn hoảng hốt trong lòng.

Mặc dù Tiểu Hàn không biết vị quân nhân trước mắt có lai lịch gì, nhưng nhìn vai ngời sao trên vai đối phương có thể đoán được, quân cấp nhất định không nhỏ. [Nguyệt: mới hôm trước 1* giờ 2*, ta dịch sai nơi nào a~~~~???]

Nhưng ngại mặt mũi đàn ông, hắn tuyệt không thể để người đàn ông này đạp mình xuống một lần nữa.

“Mặc kệ anh có lai lịch gì, nhưng Tiểu Hàn tôi ở chỗ này khuyên anh không nên cướp người phụ nữ của tôi!” rốt cục Tiểu Hàn cũng từ dưới đất mà đứng lên, muốn đối mặt với Lăng Mặc Thiên, nhưng lại không ngờ cho dù mình đứng thẳng tắp sống lưng cũng chỉ cao đến cằm Lăng Mặc Thiên.

“Đù rồi, Tiêu Hàn anh đừng có ở chỗ này mà xấu hổ mất mặt.” tô Hạ bất mãn với phản ứng của Tiêu Hàn, tất cả mọi người cũng bị tiếng hét của Tô Hạ mà sợ hãi.

Mà Lăng Mặc Thiên giống như phát hiện đại lục mới, thú vị nhìn Tô Hạ như núi lửa đang phun trào, sao hắn lại không biết cô dâu nhỏ cũng có lực đánh boss nha, xem ra mình còn chưa hiểu hết cô dâu nhỏ đâu. “Hạ Hạ, trước kia em không thể.” Tiêu Hàn không ngờ Tô Hạ sẽ nói vậy, phải nhớ rằng trước kia Tô Hạ đều chạy sau lưng mình, nào dám lớn tiếng như thế. “Ha ha, vị tiên sinh này, anh cũng biết đó là trước kia, bây giờ không phải lúc đó a.” Lăng Mặc Thiên trào phúng, sau đó không đợi Tiêu Hàn kịp phản ứng, liền theo kiểu ôm công chúa đưa Tô Hạ lên xe. “Quân trưởng, làm rất tốt.” Tiêu Nghiêm ngồi trên xe thu hết một màn vào mắt, nhìn không được phát ra sùng bái từ nội tâm đối với Lăng Mặc Thiên. “Sao không ngoan ngoãn nằm ở nhà?” từ đầu đến cuối anh vẫn không buông cô ra. “.....” rúc vào trong ngực anh, trái tim nai con lại không an phận mà đập loạn, hai gò má đỏ bừng. Tô Hạ không nghĩ tới trước giờ mình không sợ trời không sợ đất, lại chỉ sợ mình Lăng Mặc Thiên, xem ra ông trời đối với mình thật hà khắc. “Bụng còn đau không?” anh trực tiếp bỏ qua bộ dạng nghiêng răng nghiêng lợi của cô, bàn tay đặt lên bụng Tô Hạ nhẹ nhàng xoa bóp.... Ấy, đang ở trong xe nha? Hơn nữa, còn có tài xế ở trước mặt! Tô Hạ cười hi hi đẩy bàn tay Lăng Mặc Thiên ra, “khụ khụ, tốt hơn rất nhiều, anh xem, em rõ ràng là tiểu cường đánh mãi không chết....” Để chứng minh thể lực sung mãn, cô nắm chặt nắm đấm lại. Hình như không khí trong xe rất quái dị? Tiểu cường đánh không chết..... Ấc, có người ví dụ mình như vậy sao? “Con gái nhỏ?” môi mím lại, dưới mắt đều là vui vẻ ảm áp, nhưng sao nụ cười này ở trong mắt Tô Hạ còn sắc bén hơn cả bảo kiếm? “Anh nói ai là con gái nhỏ?” bất tri bất giác Tô Hạ nâng quai hàm, lại không ngờ rằng môi nhỏ của mình lại bị người nào đó hung hăng gặm lấy! “ô.. ô...ô.....” Cô dâu nhỏ rơi vào bàn tay sói lớn, còn có thể chạy thoát sao? Mà Tiêu Nghiêm ở trước mặt tự động đem ánh mắt dán lên đường, nào dám ho he nửa phần.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vui Mừng Ngoài Ý Muốn

“Báo cáo quân trưởng, Thủ trưởng bên kia....” Về mặt Tiêu Nghiêm mất tự nhiên đứng ở cửa phòng ngủ, tay vẫn đưa lên giữa không trung, không biết nên gõ cửa hay thôi.

Lăng Mặc Thiên ngồi ở mép giường nhìn Tô Hạ đi vào giấc ngủ, môi mím khẽ nhướn lên tạo thành một vòng cung, bàn tay to hơi thô ráp nhẹ nhàng vuốt ve làm ấm khuôn mặt nhỏ nhắn. Trong con người đen như mực của anh toàn bộ chỉ có một hình ảnh nho nhỏ kia, hầu hết lo lắng chuyển động, càng toát ra khí phách đàn ông. Nghe tiếng vang nhỏ ngoài phòng, Lăng Mặc Thiên thu lại vẻ mặt, đưa tay tỉ mỉ giúp Tô Hạ đắp chăn rồi mới đứng dậy rời đi. Ngôi sao trên vai dưới ánh nắng mặt trời càng thêm lấp lánh rực rỡ. Tiêu Nghiêm thấy Lăng Mặc Thiên im lặng từ trong đi ra, sợ đến nỗi không dám thở mạnh, toàn thân căng thẳng vội vàng đứng một bên. Lăng Mặc Thiên không nói một lời, đôi mắt lạnh lùng nhìn lướt qua gười cảnh vệ bên cạnh, rồi xoay người đi về phía nhà bếp. Tiêu Nghiêm cùng vú Dung trao đổi ánh mắt, nhưng vú Dung nào dám đụng vào họng súng, bắt đặc dĩ cậu không thể làm gì khác ngoài thân chinh ra trận. “Quân trưởng, Thủ trưởng vừa gọi điện thoại tới, bảo ngài trở về nhà cũ báo cáo một chút, tại sao hôm nay lại thay đổi nhiệm vụ....” trong phòng bếp rộng lớn, đầy đủ dụng cụ, mà cơ thể rắn chắc của Tiêu Nghiêm đứng cạnh Lăng Mặc Thiên vẫn thua kém quá xa. Mặc áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần đen tinh tế Lăng Mặc Thiên cười tươi như hoa, đang nhìn về phía trước, cẩn thận chọn củ dền đỏ, và cà rốt, Tiêu Nghiêm nhìn một màn này mà con mắt suýt rơi mất. Đi theo quân trưởng vài năm, là cảnh vệ thân cận nhất của Lăng Mặc Thiên, nhưng đến tận bây giờ Tiêu Nghiêm mới biết anh có một mặt tinh tế như vậy. Phải biết rằng khu vực Hoa Nam và Hoa Bắc trong quân khu, mọi người chỉ cần nghe đại danh Lăng Mặc Thiên trong lòng liền tự động tỏ ra kính ngưỡng, bởi vì anh là quân trưởng trẻ tuổi nhất, bình thường luôn nghiêm túc, hành động và xử sự luôn nghiêm khắc, rất nhiều cấp trên cấp dưới đều kiêng kỵ anh.

“Nhìn cái gì?” Lăng Mặc Thiên mở miệng, ánh mắt soi mói, âm thanh lạnh băng đâm vào lòng người, Tiêu Nghiêm không khỏi rung mình một cái, vội vàng kiểm soát tránh đi. Lăng Mặc Thiên lấy tốc độ nhanh nhất thái củ dền và cà rốt bỏ vào nồi hầm, sau đó ném gia vị đảo đều nấu canh, chỉnh lửa vừa vặn, lúc này mới vừa lòng rửa tay sạch sẽ. Tô Hạ nằm trên giường lớn ngủ rất ngon, nếu không phải vì âm thanh chiêm chiếp của chim sẽ ngoài cửa sổ đánh thức, chắc sẽ ngủ thêm mấy canh giờ. Cô mông lung mở đôi mắt ngái ngủ, vươn vai uốn éo thắt lưng, đáng vẻ thỏa mãn. Nhưng sao lại có cảm giác toàn thân không được tự nhiên?

Tô Hạ cau mày lật người... “.....” Không nghĩ tới, thời điểm cô xoay người, đập vào mắt chính là một tờ báo, trên tờ báo là một bàn tay thon dài đang chuyển động. Ngón tay điêu luyện sắc xảo, không chút tì vết, Tô Hạ yên lặng giờ bàn tay nhỏ bé của mình ra, sau đó ngẩn ngơ mấy phút, lại yên lặng chui vào trong chăn. Nhưng..... “Tay heo con?” một giọng nam nhỏ nhẹ dịu dàng vang lên sau tờ báo, Tô Hạ vội vàng lấy chăn trùm kín chính mình, đáng vẻ như chuẩn bị nghênh đón quân địch đánh chiếm.... “Anh nói ai tay heo?” bất tri bất giác cô cảm thấy có gì đó không đúng, sau đó hừ hừ hai hàm răng va vào nhau kết kết.

Lăng Mặc Thiên không có tâm chiến đấu, khog6 nói gì, giống như tờ báo hấp dẫn tất cả chú ý của anh. Nhưng Tô Hạ bên này lại không tình nguyện, sau đó móng heo nhỏ lại xuất động, nhưng chưa kịp hành động đôi tay nhỏ bé liền bị một bàn tay to nắm chặt, thế nào cũng rút không ra. “Lăng Mặc Thiên, anh vừa nói ai là tay heo con?” gắng sức ngồi dậy, cố gắng muốn đối mắt với anh, lại không nghĩ rằng bị cặp mắt thâm thúy của anh trấn áp lại, trong khoảng thời gian ngắn nói chuyện không lưu loát. “Ngủ ngon không?” anh cầm tờ báo đã gấp gọn trong tay, nghiêng người thả vào trong ngăn kéo, lúc này mới cúi đầu tinh tế nhìn thân ảnh đang treo nửa người trên người mình, cô dâu nhỏ muốn cái cọ. Ngủ có ngon không? Câu ói mập mờ này, rung động bên tai cô thật lâu. Khụ khụ, sáng nay sau khi được anh giải vây ở trên đường, liền bị đối phương không tốn chút sức xách lên trên xe, chuyện sau đó thế nào cũng không nhớ rõ nữa? Cô nghiêng cái đầu nhỏ, giống như đi vào trạng thái nghiêm túc suy nghĩ. “Anh không làm gì em chứ?” cô liếc nhìn thân hình rõ ràng của anh, sau đó vội nhích ra xa, giống như anh là một người nguy hiểm phải bảo trì khoảng cách. Trên eo nhỏ bị một lực giữ chặt lại, không thể động dậy. Lời Tô Hạ vừa dứt, mặt của anh liền đen một nửa, rốt cuộc là ai ăn đậu hũ của ai đây?

Sau khi Tô Hạ ngủ trong xe, tay vẫn một mực đặt trong ngực anh, về đến nhà vẫn không chịu buông, bắt đầu dĩ anh chỉ có thể thức thoi rồi cô ngủ. ... Nhưng không ngờ cô lại chạy tới chỗ vẫn anh trước, anh hận không thể mở cái đầu này ra xem rốt cuộc bên trong chứa những gì mà có thể đòi trảng thay đen như vậy. Hình như anh không muốn trả lời cô, ngược lại còn thủ vị quan sát cô từ trên xuống dưới, cuối cùng đôi mắt đen dừng lại trước núi nhỏ mà khẽ nhủ một cái. .... “.....Lăng Mặc Thiên, anh. ....” <https://lotus0lake.wordpress.com> động tác nhỏ này vừa lúc bị Tô Hạ bắt gặp, càng đáng giận là đôi phương chỉ lưu lại có mấy giây? “Em đề ý?” miệng anh chậm rãi nói ra mấy chữ, ngôi sao màu vàng trên vai lấp lánh. Em đề ý? Ba chữ này tựa như ma pháp, một lần nữa Tô Hạ bị một lời đánh gục. “Em mới không thèm đề ý!” Tô Hạ ngậy người, sau đó hướng Lăng Mặc Thiên giong quả đấm nhỏ, giống như ói cho đôi phương biết, muốn an tòn thì bớt trêu cô lại. “Được rồi, ngoan, đừng chửi!” anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên vách tường, sau đó đưa tay nhẹ nhàng điểm cằm mũi

“Em mới không có đôi đâu. ....” dễ dàng bị người khác đùa bỡn, lửa giận chiến đấu của cô bùng lên. Dáng vẻ anh giống như đang xem kịch vui, nghiêng nửa người, cứ vậy lặng lẽ nhìn cô. Quả nhiên. ....

“ọc ọc. ....” tiếng truyền ra từ trong bụng Tô Hạ. ....

Ngay sau đó, gò má cô ửng lên hai đóa mây đỏ, trộm kín chắn, mặc cho anh nói gì thì nói, nhất quyết không chịu xuống giường ăn cơm.

Thấy ánh mắt cô phát sáng nhìn bàn ăn, tâm tình anh thật tốt.

“bà xã, đây là cháo gà đen.” Vũ Dung từ trong bếp thận trọng bưng ra cháo gà Lăng Mặc Thiên đích thân nấu.

Quả nhiên.

Tô Hạ vừa nghe đến cháo gà, hai mắt liền sáng rỡ.

“Cẩn thận nóng, từ từ ăn.” Lăng Mặc Thiên tỉ mỉ giúp cô múc cháo gà ra chén, còn cố ý múc thêm thuốc hầm rồi mới yên tâm đưa tới trước mặt cô.

“Cô chủ, đây là chính tiên sinh. ....” Vũ Dung vẫn chưa nói hết câu liền bị Lăng Mặc Thiên liếc mắt, không thể làm gì khác ngoài nhún vai lui xuống bếp.

“Lăng Mặc Thiên, Vũ Dung làm thức ăn ngon thật.” đây là món ngon nhất mà cô từng ăn từ sau khi rời ra ngoài.

Được người khích lệ như vậy, khuôn mặt anh có chút khác thường, ho nhẹ một tiếng, sau đó thấp giọng bảo Tô Hạ lúc ăn cơm đừng phân tâm.

Tô Hạ chu chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng thầm phỉ báng anh.

Lăng lão gia tử.

Sáng sớm nghe điện thoại, nói Lăng Mặc Thiên tự ý hành sự, không đặt lãnh đạo cấp trên vào trong mắt, phải biết rằng lúc này, Hoa Nam cùng Hoa Bắc thế lực ngang nhau, nhưng tất cả đều mơ ước vị trí của anh, dù anh là thiên tài ba mươi tuổi, lại là quân trưởng trẻ nhất quân khu Hoa Nam.

Lăng Mặc Thiên đề người ta nắm nhược điểm, rốt cuộc Lăng lão gia tử phải ra mặt giải quyết, vì ngại mặt mũi của Lăng lão, chuyện hủy duyệt binh cứ vậy cho qua, nhưng Lăng lão không phải người hồ đồ, chắc chắn không yên lặng bảo che con trai.

Vì vậy sau khi cúp điện thoại, liền nhất định mời Lăng Mặc Thiên vô pháp vô thiên về nhà.

Nhưng không ngờ Lăng lão cũng bị ăn bẽ môn canh, nhất thời lửa giận bùng bùng.

Trực tiếp ném chén trà trog tay lên khay trà, Trần Hân Dao ở bên cạnh nháy mắt với Vũ Úc, sau đó vội khom lưng thu dọn mảnh vụn.

Lúc này mới thành thật ngồi vào vị trí bên cạnh, tinh tế quan sát sắc mặt xanh đen của Lăng lão, rồi mới nhẹ nhàng nắn bóp bả vai cứng ngắc của lão gia tử.

“Lão già, ông cũng biết, Mặc Thiên của chúng ta từ trước đến nay làm việc đều có lý do, nhất định là phải xử lý chuyện khẩn cấp mới tạm thời bỏ nghi thức duyệt binh.” Trần Hân Dao trước nay đều bao che, đối với con trai, người làm mẹ như bà khẳng định là rất khẩn trương lo lắng.

“Đều do bà nuông chiều mà ra.” Lăng lão nhắm mắt khẽ thở dài.

Lăng lão là người có công lớn với đất nước, trong máu chảy xuôi khí phách kiên cường của quân nhân, trước mặt kẻ dưới ông là người rắn rỏi kiên cường, nhưng đối mặt với con trai, ông thật hết cách. Mà Trần Hân Dao trong quân nhân, nổi tiếng là người cưng chiều con, chỉ cần là việc con trai làm, cũng chỉ đúng chứ không có sai, ai dám nói con trai bà không tốt, bà liền có thể cùng người ta liều mạng. “Lão già, ông xem, lời này của ông rất không đúng, theo như ông nói, chả lẽ con trai là của mình tôi? Ông không có phần, phải không?” Trần Hân Dao nói lời cay đắng, lúc nói chuyện, còn không quên cầm khăn giấy lau khóe mắt.

Lăng Nhật trước giờ đều là người cứng rắn, nhưng đó là do không gặp phụ nữ khóc, nhất là phu nhân của ông.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bất Mãn

Trần Hân Dao vừa lau nước mắt, Lăng Nhật cũng biết mình vừa lỡ lời, lời nói có hơi quá đáng, nhưng đại sự Quân nhân không phải trò đùa, thế nhưng ở giữa hai người, Lăng Nhật chỉ có thể thờ dài.

Thăm nghĩ trong lòng, bất kể thế nào cũng phải phải người đem đứa con trai phóng đảng không kiềm chế “áp tải” về nhà cũ.

“Lão già ông thế nhưng vẫn không hết giận, vậy tự tôi gọi điện thoại cho con trai tôi, bảo nó trở về hảo hảo giảng co với ông.” từ trước đến giờ Trần Hân Dao vẫn luôn ngay thẳng thanh miêng, lúc nói chuyện còn cố ý đem mấy chữ “con trai tôi” gằn thật mạnh.

Lăng Nhật làm thủ trưởng một khu, sao có thể không nghe ra ý của bà, biết rõ tính tình Trần Hân Dao bướng bỉnh, nên cũng chỉ mặc kệ bà muốn làm gì thì làm.

Trần Hân Dao cầm điện thoại lên, kéo xuống dây số của con trai, tiếng chuông của điện thoại rung lên, lòng bà cũng tăng nhanh theo nó.

Bởi vì bà cũng không biết, Lăng Mặc Thiên có nghe lời bà nói hay không. ... “Mặc Thiên a, mẹ nhớ con, hôm nay về nhà ăn cơm với mẹ được không?” bên kia vừa tiếp điện thoại, Trần Hân Dao liền vui vẻ, thanh âm nhu hòa xuyên thẳng vào trong màng nhĩ Lăng Mặc Thiên.

Tay cầm điện thoại, Lăng Mặc Thiên ngẩng đầu nhìn Tô Hạ đang ăn đến hưng phấn, trong lòng âm áp, buông xuống áp lực, cúp điện thoại.

“Lát nữa về gặp ba mẹ.” Lăng Mặc Thiên cầm bát đĩa trên bàn, lúc này mới nhìn Tô Hạ.

Tô Hạ đang ăn ngon miêng, hiển nhiên không chú ý đến những gì Lăng Mặc Thiên nói, cứ như vậy hồ đồ gật đầu.

Khi xe từ từ tiến vào đại viện, nhìn căn biệt thự trang nghiêm theo phong cách âu mỹ, lúc này Tô Hạ mới ý thức được đại sự không ổn.

“Sao, hồi hộp?” Lăng Mặc Thiên cười áo khoác trên người, sau đó đem bọc kín Tô Hạ.

Thông qua áo khoác, cô có thể ngửi thấy mùi thơm ngát đặc trưng của anh, không biết là do ánh sáng của trăng, hay trong lòng có ma, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạ đỏ bừng.

“Đây là nơi anh lớn lên?” Tô Hạ nhìn quanh bốn phía, thấy rất nhiều thứ đều dựa theo quy cách quân nhân mà làm, hơn nữa còn có cả cầu bập bênh tái chế từ đồ quân nhân, đột nhiên trong lòng nổi lên một cảm giác trang nghiêm. “Ừ” Lăng Mặc Thiên nặng nề đáp một tiếng, sau đó hiển ngang đứng đấy, ngẩng đầu nhìn đèn thủy tinh nơi đại sảnh, lúc này mới nắm bàn tay nhỏ bé của Tô Hạ, đưa cô vào trong nhà.

Từ lực đạo trên tay nói cô biết, bất kể xảy ra chuyện gì, đều có anh bên cạnh, cho nên đừng lo lắng.

“Phu nhân, đại thiếu gia trở lại.” từ xa vú Úc đã nhìn thấy xe của Lăng Mặc Thiên, vội vàng chạy đến trước mặt Trần Hân Dao thông báo.

Trần Hân Dao nghe tin con trai đã về, vui mừng lo lắng, còn không quen gọi lão gia tử đang ở ngoài sân.

“Con trai, đã về? Yêu, nhanh đến đây mẹ xem nào.” lotus0lake.wordpress.com Lăng Mặc Thiên mới vào cửa liền bị Trần Hân Dao ôm vào trong ngực.

Lúc đầu Tô Hạ cho rằng thế giới của Lăng Mặc Thiên là ở nơi biệt thự rộng rãi sung sướng, nhưng khi thấy trang trí bố cục trước mắt, lúc này cô mới ý thức được mình quả là ếch ngồi đáy giếng.

Bố trí Lăng gia kết hợp giữa Trung và Tây, điều làm Tô Hạ ngoài ý muốn nhất là vách tường nơi đây, nơi nơi đều có thể thấy những bức tranh hoàn mỹ....

Ngay trước mặt cô vợ nhỏ, bị người khác làm trò như tiểu hài tử chưa lớn, nội tâm Lăng Mặc Thiên có chút bài xích, sau đó lạnh lùng từ trong ngực Trần Hân Dao tránh ra.

“Mặc Thiên, có phải con nên giải thích với ta chuyện sáng nay?” Lăng lão ngồi trên ghế bành, đôi mắt tinh anh nhẹ lướt qua Lăng Mặc Thiên, cuối cùng dừng lại ở thân ảnh nhỏ nhỏ sau lưng anh.

“Con tôi vừa mới về, ông đừng dọa nó chạy.” Trần Hân Dao hiển nhiên không tán thành phương thức giáo dục con của ông, vừa nhìn lão già muốn khai đao với con trai, bà giống như gà mẹ bị kinh động, nóng lòng che chở con.

“Được được, tròn méo tôi đều không nói lại bà.” Lăng lão trước giờ đều không phải đối thủ của Trần Hân Dao, không thể làm gì khác ngoài việc nộ vũ khí đầu hàng.

“Mặc Thiên, đây là?” theo tầm mắt của Lăng lão, Trần Hân Dao cũng phát hiện thân thể nhỏ bé đứng sau.

Đây là lần đầu tiên Lăng Mặc Thiên dẫn phụ nữ về nhà, Trần Hân Dao cùng Lăng lão liếc nhìn nhau, sau đó thủ vị đánh giá Lăng Mặc Thiên, thấy tuần

nhân anh căng thẳng, khuôn mặt có chút cứng ngắc, vợ chồng Lăng thị thức thời chuyển tầm mắt lên Tô Hạ.

Nhưng nụ cười của Trần Hân Dao từ từ cứng ngắc, mà Tô Hạ cũng đã nhận ra bà! Thời điểm tầm mắt Trần Hân Dao dừng lại trên người Tô Hạ, cô hận dưới chân không có cái động cho mình chui vào! Bởi vì ngày đó ở quán cà phê bị Quý Nguyệt Nhiên nói móc, Trần Hân Dao cũng ở bên cạnh, Tô Hạ không nghĩ tới, bà lại là mẹ của Lăng Mặc Thiên.

“Ba, mẹ, đây là Tô Hạ.” lotus0lake.wordpress.com Lăng Mặc Thiên kéo tay cô, sau đó đến đứng trước ghế sa lon, trong đôi mắt thâm thúy đều là hình ảnh Tô Hạ. “Bác trai, bác gái khỏe.” ngược lại Tô Hạ hào phóng chào hỏi trước. Nhưng cô vừa dứt lời, liền bị Lăng Mặc Thiên hung hăng néo cánh tay nhỏ bé, bị đau cô trợn mắt nhìn anh. Chẳng lẽ lại gọi luôn là ba mẹ? Như vậy không bị dọa chạy mới là lạ! “Ồ, là thiên kim nhà nào?” Trần Hân Dao thoải mái ngồi bên cạnh Lăng Nhật, đôi mắt soi mói, nhìn như vô tình nói một câu, nhưng trong lời nói ẩn chứa điều gì, Tô Hạ rất rõ ràng: “Ba mẹ cháu....” Tô Hạ liếc nhìn Lăng Mặc Thiên sau đó mới lên tiếng. Từ lần đầu tiên cô nhìn thấy Lăng Mặc Thiên, liền biết anh xuất thân bất phàm, nhưng không nghĩ đến bối cảnh này, lại đến mức khiến người ta không rét mà run. Lăng Nhật ở đối diện, cô đã thấy rất nhiều trên ti vi, cho đến bây giờ vẫn không nghĩ rằng ông là cha của Lăng Mặc Thiên. “Hạ Hạ chỉ là con gái nhà bình thường, nhưng mà, con nhắc nhớ hai người, Hạ Hạ là vợ hợp pháp của con.” Lăng Mặc Thiên cũng nghe ra ý trong lời nói của mẹ mình, sau đó rất bình tĩnh nhìn Tô Hạ, trực tiếp nói rõ quan hệ hợp pháp của bọn họ. “Cái gì?” Trần Hân Dao không ngờ rằng Lăng Mặc Thiên lại công bố tin tức này, bà vẫn chưa hoàn hồn, hướng Lăng Nhật nhờ giúp đỡ. Mặc dù bà không biết rốt cuộc Tô Hạ là dạng người gì, nhưng từ miệng Quý Nguyệt Nhiên nghe được, Trần Hân Dao không thể không tin là Tô Hạ tréo cao, là nữ nhân không từ thủ đoạn. “Con cùng Hạ Hạ đã làm hôn thú, bất kể hai người thấy thế nào, đây là sự thật không thay đổi.” lời anh nói ngọt ngào, nhưng lại không nhìn ra đang vẽ đùa giỡn. Lần đầu tiên Tô Hạ bị người khác công bố thân phận mình một cách bá đạo như vậy, trên mặt đã đỏ lại càng thêm đỏ. “Ta không đồng ý.” không đợi nhất gia chi chủ tỏ thái độ, Trần Hân Dao đã bỏ phiếu phản đối. Cho dù con trai bà có kết hôn muộn hơn, bà cũng không thừa nhận người con dâu Tô Hạ này. Phải biết rằng Lăng gia là gia đình quân nhân, bước ra ngoài liền gặp hàng xóm, nếu như bị bàn tán là Lăng gia cưới con dâu ham hư vinh, vậy mặt giả bọn họ nên vứt đi đâu đây? Nghĩ đến đây, Trần Hân Dao không thể dễ yên, thế nào cũng thấy Tô Hạ không phải con dâu tốt. Lăng Mặc Thiên hiển nhiên đã đoán được sự tình này, ngược lại anh rất bình tĩnh kéo Tô Hạ ngồi xuống, lặng lẽ uống trà, giống như chuyện này không liên quan đến mình. Điều này khiến Trần Hân Dao rất lo lắng, bà đưa ánh mắt cầu cứu chồng mình, lại không nghĩ đến Lăng Nhật không hề tỏ thái độ gì. Chẳng thể làm gì khác, Trần Hân Dao lại đánh giá Tô Hạ lần nữa, lotus0lake.wordpress.com “nghe nói Tô tiểu thư là MC đài phát thanh?” Tô Hạ không nghĩ tới Trần Hân Dao lại chú ý công việc của mình trước tiên, cô gật đầu một cái, trề mặt tận lực không để cho bất kì ai khó chịu. “Ồ, MC muốn thăng chức, phải đi cửa sau với Tổng giám đốc.” không biết Trần Hân Dao vô tình hay cố ý, trực tiếp kéo Tiêu Hàn lên mặt bàn. “Thăng chức là nhìn năng lực của người làm việc.” Tô Hạ thể hiện sức chiến đấu mười phần, tự nhiên cũng biết Trần Hân Dao không hề thích mình. “Ừ, quả thật rất trọng yếu.” Lăng Nhật thường thức nhìn Tô Hạ, âm thầm nghĩ ngợi, cô gái này nhìn ôn nhu yếu ớt, nhưng đôi mắt linh hoạt khéo léo khiến người ta không thể khinh thường, xem ra, ánh mắt con trai thật tốt. “Mặc Thiên, con tới đây.” Trần Hân Dao nghe Lăng Nhật ủng hộ Tô Hạ, tức giận đến xanh mặt. Nhưng làm họa sĩ nổi tiếng, Trần Hân Dao biết cái gì gọi là ung dung trang nghiêm. Bà bất kể thái độ Lăng Mặc Thiên thế nào, hôm nay nhất định phải chia rẽ bọn họ, Lăng gia sao có thể cưới con dâu dơ bẩn đây? Lăng Mặc Thiên nhìn bóng lưng của mẹ, lại âm áp liếc nhìn Tô Hạ, vỗ nhẹ tay cô, lúc này vội đứng dậy đi về thư phòng. “Mặc Thiên, con biết lai lịch cô đó không?” Lăng Mặc Thiên vừa vào thư phòng, Trần Hân Dao liền phanh một tiếng đóng cửa lại. “Cô ấy là vợ con, không phải cô nọ cô kia.” từ trước đến nay Lăng Mặc Thiên ít khi bác bỏ lời nói của Trần Hân Dao, sau đó cơ thể cao lớn dựa vào cạnh bàn, giống như không để lời nói của bà ở trong lòng. “Mẹ biết, nhất định bây giờ con đã để hồ ly tinh kia làm cho mê mẩn.” Trần Hân Dao không ngờ rằng Lăng Mặc Thiên sẽ vì một người đàn bà mà cãi lại bà, đáy lòng đối với Tô Hạ lại càng thêm chán ghét. Ngược lại càng cảm thấy Tô Hạ không phải là cô gái đơn giản. “Mặc Thiên, nghe mẹ một lần, cô gái này quả thật không thể cưới!” Trần Hân Dao thấy con trai không ăn cứng, liền hạ giọng nói mềm, bất kể thế nào, bà ở đây tỏ rõ lập trường với Lăng Mặc Thiên. “Có thể cưới hay không con tự biết.” Lăng Mặc Thiên nâng môi mỉm cười, đúng vậy, giày có vừa chà hay không cũng chỉ có chân mình mới biết.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Chương 24

“Chớ lo lắng.” Trong phòng khách to như vậy chỉ còn lại hai người Tô Hạ cùng Lăng Nhật. Toàn thân Lăng Nhật đều tỏa ra hơi thở Quân nhân, khí thế trang nghiêm làm cho người khác không thể bỏ qua, nhất là đôi mắt đen kịt người kia lại càng không thể khinh thường.

Từ trước tới nay Tô Hạ không sợ trời không sợ đất, nhưng cổ tình lại bị cha con Lăng gia nắm trong tay. “Tô tiểu thư, trà này uống không ngon?” Lăng Nhật nhắc chén trà trước mặt lên, nhẹ cau mày, đánh giá mùi thơm từ nước trà tỏa ra. “Không không, bác trai, trà rất ngon a.” Tô Hạ trộm liếc nhìn vẻ mặt của Lăng Nhật, tỏ vẻ chính mình không hề bất mãn với trà này, vội vàng ngừng đầu ửng ửng hai tiếng, chén trà đã thấy đầy. “Sau này phải gọi là Ba”. Lăng Mặc Thiên từ trong thư phòng đi ra, trực tiếp ngồi bên cạnh Tô Hạ, xem nhẹ Lăng Nhật, bàn tay cung chiêu ôm chặt Tô Hạ. Ba..... Tô Hạ vừa nghe đến xưng hô này, cả người cứng ngắc, quay đầu trừng mắt với Lăng Mặc Thiên. Lăng Mặc Thiên biết cô vẫn còn trong giai đoạn thẹn thùng, nhưng trên đời này làm gì có đạo lý con dâu không gặp cha mẹ chồng. Ngay lúc hai người còn đang liếc mắt đưa tình, sắc mặt Trần Hân Dao lại rất khó coi. “Mặc Thiên a, mấy ngày nữa chính là sinh nhật Nhiên Nhiên, chúng ta cũng nên chuẩn bị một phần đại lễ?” Trần Hân Dao chậm rãi nói, lời nói có vẻ rất bình thường, nhưng Lăng Mặc Thiên biết ý của bà là gì. Vì thế anh nghĩ cũng không muốn, liền trực tiếp cự tuyệt. “Đưa lễ vật hay không là chuyện của hai người, ba, mẹ sắc trời đã tối, chúng con về trước.” Lăng Mặc Thiên đứng lên, bàn tay to cũng thuận tiện kéo Tô Hạ đang trong coi thần tiên lên. “Con về chưa được nửa giờ đã muốn đi? Mặc Thiên, con phải ở lại giúp cha con.” Nếu là bình thường, Trần Hân Dao cũng không cảm thấy Lăng Mặc Thiên có gì lạ, rồi đi sẽ có chuyện gì, nhưng lúc này đã khác xưa, bà cần phải tốn hơi sức gần căn Lăng Mặc Thiên cùng Tô Hạ ở một chỗ mới được. Nghe Trần Hân Dao nói vậy, yết hầu Lăng Mặc Thiên co lại, cơ mặt cũng nhẫn lại. “Được rồi, con trai thật vất vả mới lấy được con dâu, để bọn chúng có thể giới riêng.” Lăng Nhật lấy dáng vẻ người từng trải rất hiểu biểu hiện có chút gấp gáp của Lăng Mặc Thiên. Nhưng lời này rơi vào trong tai Tô Hạ lại có chút không thích hợp, nhưng lại không biết chỗ nào có vấn đề. “Cái gì mà thế giới của hai người? Ta xem a.....” Trần Hân Dao đánh vỡ suy nghĩ của chồng mình, sau đó còn muốn nói thêm cái gì. Lại không ngờ Lăng Mặc Thiên trực tiếp kéo tay Tô Hạ đi ra ngoài. Lăng Nhật đắm chìm suy nghĩ, ánh mắt nhìn hai thân ảnh một lớn một nhỏ đi ra ngoài cửa lớn, ánh

mắt đen nhánh hiện lên ý cười ám áp. “Chắc chắc, cứ vậy liền thích con dâu a?” Trần Hân Dao ở bên cạnh nhìn Lăng Nhật rất vừa lòng cô con dâu không rõ lai lịch này, ội tâm cửa bà lại càng không hài lòng. “Bà nói gì thế, con trai thật vất vả mới tìm được người trong lòng, người làm cha mẹ như chúng ta phải nên cao hứng.” Lăng Nhật biết từ trước đến nay vợ mình luôn nhanh nhồm nhanh miệng. Trần Hân Dao than thở, bỏ tay Lăng Nhật ra. Ngày đó, tôi cùng Nhiên Nhiên ở quán cà phê nhìn thấy cô ta dây dưa với người ta. ....” Trần Hân Dao muốn đem cảnh tượng ngày đó bà tận mắt nhìn nói cho Lăng Nhật biết, đột nhiên nhớ tới điều gì, chỉ có thể ngẹn trở về. Bởi vì bà biết, Lăng Nhật làm thủ trưởng khu A, từ trước đến nay luôn có chủ kiến riêng, nếu không phải tự ông trải qua, sẽ không dễ dàng tin tưởng. Mà đáy lòng Trần Hân Dao cũng muốn vạch trần bộ mặt thật của Tô Hạ, nhưng điều quan trọng nhất lúc này là phải tìm một người vợ khéo léo cho con trai trưởng Lăng gia mới được. Nghĩ đến đây, Trần Hân Dao vội vàng chọn người thích hợp trong lòng. “Đang nghĩ cái gì?”. cả đoạn đường Tô Hạ không nói một câu, chỉ ngẩng đầu nhìn khoảng không tối đen ngoài cửa sổ. Tình hình hôm nay như vậy, đều ngoài ý muốn của cô, cho tới bây giờ cô vẫn không nghĩ sớm như vậy đã gặp cha mẹ chồng mà xuất thân thấp bé như cô, cũng có thể cảm nhận được, chính mình cùng Lăng Mặc Thiên không hợp nhau. .... “Không có gì.” đối với cái nhũ mảy của Lăng Mặc Thiên, Tô Hạ cũng không yên tâm. Tiểu Nghiêm lái xe phía trước mà toàn thân đỏ mồ hôi lạnh. Liếc mắt một cái là Lăng Mặc Thiên có thể nhìn thấu Tô Hạ, híp lại đôi mắt, sau đó thân thủ nhanh chóng đem Tô Hạ ôm vào trong ngực, chiếc cằm tựa trên đỉnh đầu cô, hơi thở ngọt ngào nhẹ nhàng rơi xuống. Tô Hạ nhìn không được run rẩy, giãy dụa muốn thoát ra, hưng ở trong ngực Lăng Mặc Thiên, cô giống như mất đi toàn bộ sức chiến đấu, chỉ có thể giờ vù khí đầu hàng. “Em cảm thấy trước đó anh không cùng em thương lượng, đúng không?” hỏi lâu, Lăng Mặc Thiên chậm rãi nói. Tô Hạ ngẩn người, cô thật không ngờ anh lại nhìn rõ lòng cô như thế. “Hạ Hạ, đừng nghĩ chuyện xảy ra gấp gáp, chúng ta là vợ chồng hợp pháp, tuy rằng chưa có hồ lễ chính thức, nhưng mặc kệ thế nào, từ ngày bắt đầu lĩnh chứng nhận, em chính là người vợ duy nhất của anh, gặp ba mẹ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.” Lăng Mặc Thiên xoay gười Tô Hạ, để cho cô đối mặt với anh. Tô Hạ mở trừng hai mắt, gương mặt đỏ bừng tới tận mang tai. Cô biết. .... véo mình một cái, đây không phải là mơ, anh thế nhưng lại nói lời trong lòng vào lúc này. Lăng Mặc Thiên ngồi ngả ra, bàn tay to khẽ kéo Tô Hạ vào trong ngực. Theo mu bàn tay truyền đến cảm giác oi bức khô ráp khiến cô kinh ngạc, ngẩng đầu cùng anh bốn mắt nhìn nhau, đường nét rõ ràng, thật là mỹ nam anh tuấn. Ánh trăng theo bóng đêm chiếu vào trong xe. Bàn tay to thô ráp của anh cứ vậy lặng lẽ bao phủ lấy cô, khiến cả người cô có chút lạnh lạnh. Đôi mắt thâm thúy của anh dần co lại, tay kia của anh xuyên qua từng ngón tay của cô rồi khép lại, dần dần mười ngón tay nắm chặt vào nhau. Đây là lần đầu tiên bọn họ dùng sức nắm tay nhau, mà Tô Hạ cũng không phản đối, không biết từ lúc nào, cô chìm đắm trong thân mật của hai người. Hình như anh rất mệt mỏi, nghiêng người dựa vào ghế, rất nhanh đã ngủ, nhưng vẫn không buông tay cô ra, nắm chặt lại mang theo ôn nhu bảo vệ. “Mặt của em sao giống cà chua thế kia?” Lăng Mặc Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần nói ra một câu khiến Tô Hạ đại quân. Mà Tiểu Nghiêm đang lái xe phía trước cũng phải bật cười. ... Tô Hạ trừng mắt với anh, muốn rút bàn tay nhỏ bé của mình ra, nhưng không ngờ anh lại càng nắm chặt lại. Ngày thứ hai, Tô Hạ lăn lộn trên giường nhiều lần, lúc này mới lưu luyến rời khỏi, đứng dậy rửa mặt. Hôm nay là chủ nhật, nhưng sự vụ bận rộn nên sáng sớm Lăng Mặc Thiên đã trở về doanh trại. “Bà chủ đã dậy.” vừa ra khỏi phòng ngủ liền thấy vú Dung bụng bừa sáng đứng ngoài cửa chờ. Từ trước đến nay đều là cô tự chiều cổ mình, hiển nhiên không có thói quen được hầu hạ, vội vàng lấy cốc rồi khỏi. Cô biết, cho dù đã chuyển đến nhà Lăng Mặc Thiên, nhưng cô vẫn còn nhiều đồ trong phòng cũ, những thứ đó đều là bản thân tỉ mỉ tang bị, không thể bỏ đi như vậy, rất đáng tiếc. Tô Hạ ở ven đường ăn bữa sáng, liền trực tiếp hướng nhà trọ cũ đi đến. Vừa mới tới nơi, còn chưa tra chìa khóa vào ổ, chợt nghe một giọng nam vang lên. Cô quay đầu lại, lúc này mới phát hiện đứng trước nhà là một chiếc Land Rover [không biết], Tô Hạ nhũ mảy, ở nơi này là tầng lớp thấp bé, từ trước tới nay không có chiếc xe nào xa hoa như vậy ra vào. Tô Hạ đang nghi hoặc xem đây là thân thích nhà ai, khi nhìn đến thì đúng là Tiểu Hân âm hôn bất tán đang hướng cô đi tới. Nhờ cái mũi linh mẫn của mình, cô đã biết trên người Tiểu Hân tỏa ra mùi rượu nồng đậm. “Hạ Hạ, anh tưởng sẽ không được thấy em nữa, gần đây sao em không về nhà?” đôi mắt Tiểu Hân hần lên tia đỏ, nhìn chăm chăm Tô Hạ. Tô Hạ không hề e ngại, cứ vậy lạnh lùng nhìn anh ta. Cuối cùng tầm mắt dừng lại trên chiếc Land Rover thời thượng đằng sau, nhớ tới thời gian bọn họ nói phải cùng nhau phấn đấu, khi đó chính mình từng nói đùa nói Tiểu Hân, nếu sau này anh có người phụ nữ khác, như vậy bọn họ sẽ không thể quay lại như xưa. Lúc ấy Tiểu Hân cười nói với cô: “Hạ Hạ, nếu ngày nào đó anh thích người khác, cũng là vì tương lai phấn đấu của chúng ta ít đi vài năm.” Miệng anh như một thanh lợi kiếm, đâm vào trái tim cô thật sâu, triệt để phá nó thành mảnh nhỏ. Tô Hạ thu hồi tầm mắt mình, không hề nhìn Tiểu Hân nữa, nắm chặt chìa khóa trong tay, sau đó tìm lỗ tra chìa khóa vào, cạch một tiếng, cửa đã mở ra. Lúc Tô Hạ chuẩn bị bước vào, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi. Cổ tay mảnh khảnh bị người phía sau giữ chặt lại. Toàn bộ thân thể cũng bị người kia trấn trụ, Tiểu Hân nghiêm mặt, muốn cưỡng hôn cô, Tô Hạ hét to, nhưng khu nhà cũ này, làm gì có nhân viên bảo vệ. Đúng lúc Tiểu Hân sắp được như ý, Tô Hạ không thể nghĩ gì khác, trực tiếp đạp một cước lên chân anh ta. Lúc Tiểu Hân bị đau, Tô Hạ vội tránh thoát, sau đó lui lại hai bước, bảo trì khoảng cách. Bởi vì có hơi men, cước bộ Tiểu Hân có chút hỗn loạn, nhưng lời nói trước sau vẫn rõ ràng. “Hạ Hạ, em là muốn tránh anh?” Tiểu Hân nhìn chăm chăm khuôn mặt trong trắng thuần khiết của cô, lại cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út, giận không chỗ phát tiết. Nhưng anh một lần lại một lần tự nói với mình, nhất định là Tô Hạ muốn trốn anh, nên mới tùy tiện lấy một chiếc nhẫn để lừa dối. Nghĩ vậy, lửa giận vừa bốc lên trong lòng Tiểu Hân, đã tắt đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 25: Không Cười

“Hạ Hạ, chiếc nhẫn này của em. . . Có phải là em giận anh?”

Tiểu Hân ngập ngừng nói, muốn đưa tay kéo Tô Hạ, nhưng cô lại nhanh nhẹn tránh đi.

“Chẳng phải anh đã tận mắt chứng kiến sao?”

Cô lạnh lùng nhìn Tiểu Hân, sau đó xoa xoa cổ tay vừa bị anh ta làm đau.

“Chẳng lẽ là nhẫn cưới?” Tiểu Hân kéo miệng, cười lạnh nói: “Hạ Hạ, anh nhớ ban đầu là em theo đuổi anh, hơn nữa còn viết thư tình cho anh, nói với anh bất kể thế nào đời này em cũng chỉ là người của Tiểu Hân anh.”

Tô Hạ không ngờ anh ta lại vô sỉ đến trình độ này, vì vậy nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào cặp mắt Tiểu Hân:

“Tiêu Hàn, tôi cũng rất trân trọng nói cho anh biết, đời này là Tô Hạ nhìn lầm mới có thể coi trọng người vô liêm sỉ như anh!”.

“Hạ Hạ, bây giờ em đang giận anh.”

Tiêu Hàn không nghiêm túc nghe cô nói chuyện, anh chỉ lưu lại suy nghĩ của bản thân.

“Ồ? Anh đáng để cho tôi tức giận sao?”

Tô Hạ không muốn nhiều lời với Tiêu Hàn, đang muốn nghiêng người đi lên, không ngờ lại bị Tiêu Hàn ngăn lại.

Anh nhìn Tô Hạ, bật cười một tiếng:

“Hạ Hạ, em đây là muốn xóa sạch ký ức về anh sao?”

“Không, Tiêu Hàn anh nhầm rồi, không phải là tôi muốn quên anh mà căn bản anh không có trong trí nhớ của tôi, dù chỉ một chút.”

Tô Hạ nhắm mắt lại, sau đó nở một nụ cười thần nhiên, đúng vậy, cô tình nguyện cho tới bây giờ Tiêu Hàn chưa từng xuất hiện trong trí nhớ.

Tiêu Hàn không ngờ cô sẽ nói vậy:

“Hạ Hạ, em nói thế nào cũng được, chúng ta ở chung bảy năm, bất luận cái gì cũng không thay đổi được.”

“Ha ha, bảy năm. ....” Tô Hạ thì thầm, lời nói có chút mỉa mai.

“Tiêu Hàn, giữa chúng ta đã là quá khứ.”

Sau khi cô nói lời này với Tiêu Hàn xong, cũng không nhìn anh ta một cái, trực tiếp đi thẳng lên lầu.

Trong khoảng thời gian ngắn Tiêu Hàn không kịp phản ứng, cứ vậy để cửa phòng đóng rầm một tiếng trước mặt mình.

Chờ đến khi dưới lầu không còn tiếng xe, cô mới dịu lại, chăm chú nhìn bài trí trong phòng, đột nhiên cảm thấy sự yêu thích của mình không đáng một xu.

Khi cô đang muốn hồi tưởng lại quá khứ, điện thoại trong túi bỗng rung lên.

Vừa nhận nút trả lời, liền nghe trợ lý giám đốc mắng một trận.

“Cô Tô, không phải lần trước tôi đã gửi email thông báo hôm nay cần tăng ca sao? Thế nào mà giờ này còn chưa thấy bóng dáng đâu?”

“Trợ lý Bạch, thật xin lỗi, tôi. ....”

Trán Tô Hạ toát mồ hôi lạnh, thầm nghĩ chuyện quan trọng như vậy sao cô lại quên mất, xem ra gần đây trí nhớ giảm đi không ít.

Tô Hạ rất thích công việc hiện tại, trước kia là vì có thể làm cùng một chỗ với Tiêu Hàn và dự thi làm phát thanh viên, nhưng theo thời gian, hiện tại cô mới thực sự ý thức được rằng mình rất thích công việc này, thật ra có rất nhiều thứ không có quan hệ gì với Tiêu Hàn.

“Một câu xin lỗi là xong sao? Được rồi, cô Tô muốn nghỉ thì cứ nghỉ đi.”

Người phụ trách cuối tuần xin nghỉ phép từ tháng trước, mà tạm thời chưa có ai thay thế, chỉ có thể để cho người không tiếng tăm gì như Tô Hạ làm thế, lại không ngờ cô không thêm đến, điều này khiến Bạch Tuyết báo cáo kết quả không tốt, vì vậy tất cả lửa giận đều trút lên đầu Tô Hạ.

“Trợ lý Bạch, tôi không có ý đó, nếu chị cảm thấy tôi cố tình bỏ bê công việc, tôi cũng không còn gì để nói.”

Chuyện hôm nay đã khiến cô phiền lòng lắm rồi, lại thêm lời nói khó nghe của Bạch Tuyết khiến cô càng thêm ức chế.

Vì vậy Tô Hạ không nói hai lời, trực tiếp cúp điện thoại, để lại Bạch Tuyết cầm điện thoại sừng sốt hồi lâu.

“Trợ lý Bạch, thế nào?”

Quý Thanh Uyển vừa mới chỉ đạo xong chuyên mục ‘Trò chuyện cuối tuần’, đi tới bên cạnh Bạch Tuyết, lơ đãng hỏi thăm.

Bạch Tuyết nhú mày liếc nhìn Quý Thanh Uyển, không nói gì.

“Cà phê.”

Đôi môi đỏ bưng của Quý Thanh Uyển nhếch lên, không để ý chuyện Bạch Tuyết xem nhẹ mình, sau đó đưa cà phê cho Bạch Tuyết.

“Cám ơn.”

Bạch Tuyết cười với Quý Thanh Uyển.

“Ha ha, không có gì.”

Quý Thanh Uyển mặc bộ đồ trắng thuần, khuôn mặt trang điểm nhẹ, mái tóc dài buộc lên như đuôi ngựa.

Toàn thân tản ra cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái, đều là phụ nữ nhưng Bạch Tuyết vẫn nhìn không được mà liếc nhìn Quý Thanh Uyển.

“Ai, Giờ vàng tám trăm giây lại không tìm được MC.”

Bạch Tuyết nhấp một ngụm cà phê thơm nồng, khuôn mặt nhỏ bé thở ra.

Còn nửa giờ sẽ tới chương trình phát sóng, hơn nữa lại là phát trực tiếp, từ trước đến nay chưa từng phát lại.

Bạch Tuyết gấp gáp, tuy rằng lúc này MC phát thanh nhiều, nhưng người có thể ra mặt lại không có một ai.

Mà ngay từ đầu, người Bạch Tuyết nghĩ tới là Quý Thanh Uyển, nhưng Quý Thanh Uyển dẫn chương trình Kinh Tế ngay sát giờ với Giờ Vàng tám trăm giây, hơn nữa mọi người đều biết biên tập hai chương trình này vẫn ngấm bất hòa.

Bạch Tuyết biết rõ cơn sóng ần bên trong, nếu để Quý Thanh Uyển tạm thời làm thay, đó chính là đắc tội với trụ cột chính của đài phát thanh.

Đến lúc đó xảy ra lùm xùm, người bị chửi vẫn chỉ là Bạch Tuyết cô mà thôi.

“Ha ha, trợ lý Bạch, tôi có thể tự tiến cử không?”

Đôi mắt Quý Thanh Uyển trong suốt, đầy ắp tình cảm chân thành tha thiết, khiến Bạch Tuyết cảm thấy ngoài ý muốn.

Cô không ngờ Quý Thanh Uyển lại khoan dung như vậy, lập tức thay đổi cách nhìn về cô ta.

“Thật sự? Tôi cầu còn không được đây!”

Bạch Tuyết không hề do dự lập tức đồng ý, thông báo xuống dưới để Quý Thanh Uyển thay thế vị trí này.

“Là tôi nên cảm tạ Bạch trợ lý đã cho tôi cơ hội học hỏi mới đúng.”

Ánh mắt Quý Thanh Uyển hàm chứa ý cười nhìn Bạch Tuyết, lúc này mới trở về phòng thay đồ làm dịu cổ họng.

Vừa đóng cửa lại, nụ cười trên mặt Quý Thanh Uyển liền lạnh lại, con ngươi lạnh băng lóe lên ánh sáng khác thường.

“Cô Quý, đây là nước ấm.”

Tiểu trợ lý cảm thấy không ổn, động tác lưu loát hơn rất nhiều.

“Không uống.”

Quý Thanh Uyển nhú mày, sau đó ném kịch bản trong tay lên bàn.

Vừa từ phòng phát thanh đi ra, chợt nghe Bạch Tuyết nói chuyện cùng Tô Hạ.

Cô không hề nghĩ ngại liền muốn ngăn cản cơ hội để Tô Hạ nổi tiếng, bởi vì cô biết, cho dù cô với MC Giờ Vàng tám trăm giây có ân oán thế nào, cũng không ngăn cản được việc Tô Hạ muốn dây dưa với Tiêu Hàn.

Tiểu trợ lý bị tiếng quát lớn của Quý Thanh Uyển dọa sợ, không dám thở mạnh, vội cầm nước ấm đứng sang một bên.

Mặc dù đi theo Quý Thanh Uyển không lâu, nhưng tiểu trợ lý ít nhiều cũng hiểu đôi chút bản tính của đôi phương.

***

Quân khu

Lăng Mặc Thiên một thân quân trang hiện ngang đang cau mày, hai tròng mắt nhìn chăm chăm công văn chữ đỏ trong tay, sắc mặt càng ngày càng âm trầm.

“Quân trưởng các cậu đâu?”

Tiểu Nghiêm ở bên ngoài văn phòng còn chưa kịp phản ứng, cái trán của mình đã bị người ta gõ một cái.

“Xuyt.”

Tiểu Nghiêm thấy rõ người tới, vội vàng đưa ngón trỏ lên môi, sau đó dò xét tình huống bên trong, lúc này mới chỉ chỉ thân ảnh cao lớn trong đó.

Vệ Kinh chân mang giày da tay cầm roi ngựa, nhún vai nghênh ngang bước vào phòng.

“Thế nào, cấp trên lại ra mệnh lệnh?”

Không cần nghĩ Vệ Kinh cũng đoán ra, công văn đặc biệt đặt trên mặt bàn, nhưng đó chẳng phải là chuyện vui vẻ sao?

Vệ Kinh tinh tế ngấm biểu hiện của Lăng Mặc Thiên, lúc này mới chậm rãi thu hồi vẻ cả lợ phất phơ của mình.

“Không muốn đi?”

Cùng Lăng Mặc Thiên từ nhỏ lớn lên, Vệ Kinh đương nhiên hiểu tính của anh.

Tuy rằng cấp trên cho đi Mỹ, nhưng nếu đối phương không muốn đi, thì cho dù nước Mỹ rất tốt nhưng cũng chỉ là gông xiềng.

Lăng Mặc Thiên không trả lời, mà đứng lên đi về phía cửa sổ, hai mắt thâm thúy híp lại, lạnh lùng nhìn về sân thao luyện đằng xa.

“Mặc Thiên, bữa tiệc tối nay, cậu có tham gia không?”

Biết công văn chữ đỏ đã đưa cho Lăng Mặc Thiên một lựa chọn vô hình, Vệ Kinh rất thức thời không tiếp tục đề tài này.

“Nếu tôi chọn tiếp tục ở lại đây, các cậu nghĩ thế nào?”

Lăng Mặc Thiên đứng lại, sau đó xoay người, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm Vệ Kinh, anh đang rất sợ hãi.

“Đối với quân nhân mà nói, cho dù ở bất cứ đâu, chỉ cần mình vẫn giữ tấm lòng son, như vậy là đủ.”

Vệ Kinh lấy ra một điều thuốc, sau đó đốt.

Nghe được lời này, Lăng Mặc Thiên lại càng cứng ngắt.

“Khụ khụ, cậu không tôn trọng quyền của anh em!”

Vệ Kinh thổi khói thuốc vào không trung, dùng hành động này tỏ bất mãn đối với Lăng Mặc Thiên.

“Cậu giúp tôi giao công văn này cho Chính Ủy.”

Lăng Mặc Thiên lười cãi vã với cậu ta, kéo ngăn kéo, đem công văn đã chuẩn bị tốt giao cho Vệ Kinh.

Lăng Mặc Thiên biết, Vệ Kinh đưa lên so với bản thân tự mang qua vẫn tốt hơn.

“Tôi là bò câu đưa tin của cậu sao?”

Vệ Kinh không tình nguyện nhận công văn.

Lăng Mặc Thiên không nói gì, đưa tay vỗ vỗ vai cậu ta.

“A, đúng rồi, cậu nợ tôi một bữa cơm.”

Trước cửa văn phòng, Vệ Kinh cố ý hướng về Lăng Mặc Thiên phất phất công văn, ý đồ rõ ràng.

“Cơm có thể có, nhưng đừng lắc lư trước mặt tôi nữa là được.”

Lăng Mặc Thiên nghiêng người dựa vào ghế, khuôn mặt ngả ngón lại khiến người ta có cảm giác uy nghiêm nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chạy Trối Chết

Sau khi cúp điện thoại, Tô Hạ trực tiếp ném lên ghế salon, sau đó cả người bắt tay vào làm việc, lục tung tất cả những đồ vật liên quan đến Tiêu Hàn, không hề ngần ngại mà ném thẳng vào túi rác.

Đúng lúc này cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa nặng nề.

Tô Hạ nhẹ chau đôi mi thanh tú lại, âm thầm suy nghĩ, hừ nhất định là tên Tiêu Hàn kia đùa dai. Mà lúc này, một làn gió nhẹ mang theo hương thơm mát rượi xuyên qua màn cửa sổ, len lỏi vào trong phòng, thoang thoảng khiến Tô Hạ phiền muộn.

Cô bước đến cửa sổ, sau đó dùng lực mở ra, cạch một tiếng cửa sổ đã mở, đang lúc muốn cùng Tiêu Hàn quyết tuyệt, không ngờ người tới lại là một tên nhóc hào hoa phong nhã.

Không đợi Tô Hạ phản ứng, đối phương liền cúi người, cung kính gọi cô một tiếng “Quân trưởng phu nhân”.

Tô Hạ sững sốt, đây là lần đầu tiên có người gọi thẳng thân phận của cô, lúc này, cô thấy vô cùng hoảng hốt, khuôn mặt trong sáng dần dần ửng đỏ.

Người kia đi vào phòng, giúp Tô Hạ dọn dẹp sau đó cung kính đứng canh giữ ở cửa.

Lúc bọn họ vừa đi xuống lầu, một chiếc ô tô lóa mắt chạy vào trong sân, dừng sát bên cầu thang.

Tô Hạ không để ý, chẳng qua thân thủ của tiểu cảnh vệ kia thật tốt, không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp ném bịch rác vào trong thùng rác kế cầu thang, ngay cả nhìn cũng không thèm.

Đúng lúc này, cửa chiếc xe màu mè bị chủ nhân mở ra từ bên trong, đập vào mắt Tô Hạ là một đôi giày quân đội màu đen.

Dưới bộ quân trang uy nghiêm kia là một thân hình cao lớn, Tô Hạ thấy người tới là Lăng Mặc Thiên, kinh ngạc mở to đôi mắt, nhất thời không biết nói gì.

Bầu không khí trở nên xấu hổ, tiểu cảnh vệ thức thời trốn vào trong xe. Chỉ còn lại Tô Hạ đứng đó với hai má đỏ bừng.

Lăng Mặc Thiên mím môi, cung chiều điểm chớp mũi Tô Hạ và nhẹ nhàng nói.

“Bà xã, chưa từng thấy anh mặc quân trang sao?”.

.....

Nghe được hai chữ bà xã, khuôn mặt Tô Hạ đã đỏ náy càng đỏ hơn, y như quả táo.

“Sao nào, lấy anh rồi, còn không phải bà xã sao?” Lăng Mặc Thiên không quan tâm lái xe cùng cảnh vệ đang ở đây, trực tiếp ôm Tô Hạ vào trong ngực.

“Anh.....” cô chỉ thấy anh mặc thường phục, chưa từng thấy anh mặc quân phục, nhất là bộ quân trang chỉ có xem ti vi mới thấy, thật là một cảnh đẹp khiến người ta vui vẻ. [Nguyệt: nhớ là mẹ này thấy mấy lần luôn rồi mà.]

“Đây là quần áo mới của anh?” từ quân doanh trực tiếp về đây, còn chưa kịp thay quần áo, đôi mắt đen sâu thẳm của anh khiến cô vừa nhìn đã hiểu.

Không nói hai lời, anh cởi xuống áo khoác, đem cô vây kín bên trong.

“Anh thẳng chứ?” Cô nhớ rõ trước kia quân phục của anh chỉ có hai ngôi sao vàng óng, nhưng bây giờ hình như nhiều hơn hai cái.

“.....” thân hình to lớn của Lăng Mặc Thiên cứng lại một chút, cũng không trả lời, mà kéo tay cô đi chậm chậm trên đường.

Trần phụ tá không muốn phá hư cảnh đẹp, chỉ chậm rãi theo phía sau.

“Hạ Hạ, em thích nơi này à?” đi một hồi, Lăng Mặc Thiên mới dừng lại, đôi bà tay nắm chặt hai vai cô, bốn mắt nhìn nhau. Như có luồng điện giật khiến cô tê dại cả người, vội vàng quay đầu né tránh tầm mắt của anh.

“Vâng” dưới ánh mắt kiên định của anh, không không thể không nghe anh nói, sau đó yên lặng gật đầu.

G thị là thành thị nhỏ bé, nhưng nơi này chính là giấc mộng ban đầu của cô, cảm tình của cô với nơi này là không thể giải thích.

Một giây sau, tựa như ý thức được điều gì, cô trừng lớn đôi mắt, nhìn Lăng Mặc Thiên đang trầm mặc không nói.

“Anh phải rời khỏi đây?” Tô Hạ chớp chớp đôi mắt, sau đó tầm mắt dừng lại trên mấy ngôi sao ở cầu vai anh, đáy lòng hiện lên một cảm giác khác thường.

“Cha là thủ trưởng, làm con của ông, quân nhân là sứ mệnh anh không thể thoát khỏi.” Khi anh nói chuyện, tầm mắt nhìn về phía con đường uốn lượn,

ánh mắt kiên định khiến người ta thấy sự kiên cường rắn rỏi của quân nhân.

Tô Hạ thấy khuôn mặt anh biểu hiện sự bất đắc dĩ.

“Mặc Thiên.....”

Lăng Mặc Thiên cúi đầu, khẽ cười nhìn mí mắt đang buông xuống của cô, trong lòng âm áp.

Sau khi trở về nhà của bọn họ, đối với chuyện thắng chức, ai cũng không nhắc lại.

Tô Hạ im lặng ăn cơm, nhưng thỉnh thoảng đôi mắt lại phiêu đảng trên người Lăng Mặc Thiên.

“Thế nào, thích anh rồi?” Lăng Mặc Thiên đặt tờ báo lên bàn, ánh mắt hàm chứa ý cười, cứ vậy lẳng lẳng nhìn cô, đúng lúc ánh mắt trời hắt vào, xuyên qua cửa kính dừng trên mặt anh khiến người ta nhìn không được mà nhìn thêm vài lần, một khắc này Tô Hạ nghĩ rằng bản thân đã quên hít thở....

“Ai thích anh.” cô vội cúi đầu, và vài miếng cơm vào miệng.

Trên làn da trắng nõn giống như bị nhuộm mà đỏ bừng, khiến người nhìn không được mà muốn tiến lên cắn một miếng.

Bị cô dâu nhỏ nhìn chăm chăm khiến Lăng Mặc Thiên cảm thấy yết hầu ngày càng khô khan, quay đầu đi chỗ khác, không nhìn đôi môi mê người của cô gái kia nữa.

Vũ Dung đứng một bên nhìn hình ảnh ân ái của đôi vợ chồng son, khóe miệng cũng hơi gợn lên.....

Đại viện quân nhân – Lăng gia.

Đại viện quân nhân là nơi người nhà của những quan quân có chức vụ trọng yếu ở, bên ngoài nhìn vào thì thật uy nghiêm, nhưng thực tế lại khác xa một trời một vực.

Những ngôi biệt thự trùng điệp được ngăn cách bởi vườn hoa, kết hợp giữa Trung Quốc và phương tây, làm cho người ta có cảm giác tao nhã thoải mái.

Đầu thu, cơn gió nhẹ man mác lùa vào trong nhà khiến lòng người thoải mái, cách đó không xa, trên bức tượng bằng đá cẩm thạch đang bị một tầng kim quang nhàn nhạt bao phủ.

Trong phòng ngủ rộng rãi bày một chiếc Piano màu trắng, Quý Nguyệt Nhiên mặc váy trắng đang khẽ vuốt nhạc phổ trong tay, ngón tay nhẹ nhàng vuốt phím đàn màu đen, một khúc dễ nghe xuyên thấu qua màn cửa, vũ động theo làn gió.

Quý Nguyệt Nhiên khẽ vuốt trán, sau đó nhìn về phía hai vị phu nhân phúc hậu ở vườn hoa trước cửa. Âm thầm suy nghĩ, sau đó thu hồi nhạc phổ, chỉnh trang lại bản thân, lúc này mới chậm chạp đi xuống.

“Mẹ, bác gái, mời uống trà.” Quý Nguyệt Nhiên tiếp nhận khay trà trên tay người hầu, rót trà cho hai vị phu nhân đang trò chuyện vui vẻ. [Nguyệt: vâng nguyên văn người hầu đó ạ, chứ ko phải người giúp việc. Hầu hay giúp việc giờ chỉ là 1, nhưng trong suy nghĩ mỗi ng lại khác nhau. Trong mắt QNN là ng hầu.]

“Ngaoan” Hoàng Lệ Na cung chiêu nhìn con gái lớn, ý cười trên khóe mắt càng đậm.

Trần Hân Dao cùng Hoàng Lệ Na liếc nhau, sau đó vội vàng kéo bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của Quý Nguyệt Nhiên, ý bảo cô ngồi ở bên cạnh.

“Nhiên Nhiên, đây là món ăn bác gái cô ý gọi từ Ý qua, tất cả đều là món con thích.” Lăng gia cùng Quý gia sát vách, từ khi Quý Nguyệt Nhiên nổi danh là tiểu mỹ nhân trong đại viện, Trần Hân Dao nhìn cô lớn lên dường như là biết cô thích gì.

Lê Lệ Na hàm chứa ý cười, đem chiếc hộp trên bàn cẩm thạch đưa tới trước mặt cô, Quý Nguyệt Nhiên nghi hoặc mở hộp, một mùi hương thơm ngát xông vào mũi.

Cô kinh hỷ mở to mắt “Là Chocolate!”

Từng viên chocolate nhỏ được bọc tinh xảo trong giấy trong suốt, vừa nhìn là biết khéo léo cỡ nào.

Quý Nguyệt Nhiên là thiên kim đại tiểu thư nhà thị trưởng, là kim chi ngọc điệp của Quý gia, chỉ cần cô muốn cái gì, cha cô vì lấy lòng đều hao hết tâm tư mà tìm kiếm.

Nhưng Quý Nguyệt Nhiên biết rõ, hôm nay Trần Hân Dao mang thứ cô thích đến, khẳng định không phải là cầu cạnh cha.

Bởi vì mặc kệ là ở G thị hay A quốc, uy danh nhà họ Lăng đều hơn xa Quý gia. [A quốc: chắc là chỉ đất nước, có lẽ là truyện nên ko có địa danh.]

Mà Quý Nguyệt Nhiên cũng biết, dù đây là chocolate xa xỉ nhưng vẫn không ngon bằng loại năm đó Lăng Mặc Thiên cho cô ăn.

“Nhìên Nhìên đang nghĩ gì thế?” Trần Hân Dao thấy cô không nói gì, nghĩ rằng người làm chocolate không hợp ý cô.

“Không, không có gì. Bác gái, cảm ơn quà của bác, con cháu rất thích.” Quý Nguyệt Nhìên vội kéo lại tinh thần, mở miệng anh đào hồng phấn, xem ra Trần Hân Dao đã động tâm. [câu này là “xem ra THD đã động tâm” hay “THD vừa nhìn đã động tâm” ko biết cái nào mới đúng. Mìn tự toán nhé!]

“Thích là tốt rồi, vài ngày nữa chính là sinh nhật Nhìên Nhìên, đến lúc đó phải hảo hảo chúc mừng một chút.” Trần Hân Dao như có điều suy nghĩ đưa mắt nhìn Lệ Na, phu nhân thị trưởng từ trước đến nay luôn giỏi quan sát vội vàng gật đầu.

“Bác gái, bác còn nhớ rõ sinh nhật của Nhìên Nhìên. ....” Quý Nguyệt Nhìên thật không ngờ đến bây giờ Trần Hân Dao vẫn còn nhớ sinh nhật của cô, kinh hỷ trong lòng, nhưng làm thiên kim thị trưởng, cô biết làm thế nào để che dấu nội tâm đang hoan hỷ trong lòng.

Trần Hân Dao trang điểm đơn giản, trên lỗ tai nhỏ bé là hai đóa hoa nở rộ nhu hòa, từng nụ cười từng cái nhăn mày không cái nào không thể hiện sự hào phóng tự nhiên của một họa sĩ lớn.

Đại mỹ nhân Lệ Na ngồi bên cạnh trong trang phục đẹp đẽ kém cỏi đi không ít.

“Nhìên Nhìên, con nói gì vậy, đến lúc đó nha, con nên đàn một bản để cảm ơn bác Trần mới được, bởi vì mẹ con a, thật đúng là quên mất sinh nhật con, bác Trần nhắc tới mới nhớ. ....” La Lệ Na hàm chứa ý cười, sau đó ăng chum trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. [Nguyệt: bà Lệ Na này a, lúc họ Hoàng, lúc họ La. Chẳng biết thế nào đây huhuhu!!!]

Trần Hân Dao cũng không để ý La Lệ Na vừa nói gì, bởi vì bà càng nhìn Quý Nguyệt Nhìên lại càng thích.

“anh Mặc Thiên. ....” mặc dù Quý Nguyệt Nhìên là quân nhân, lại là đội trưởng, nhưng trong lòng vẫn là một cô gái nhỏ.

Lúc trước lựa chọn làm quân nhân có rất nhiều phương diện đều là ảnh hưởng từ Lăng Mặc Thiên, khi đó học Piano cấp tám cô có thể hoàn toàn làm một đại tiểu thư, cả ngày tham gia vài bữa tiệc là được, nhưng vì muốn được Lăng Mặc Thiên chú ý nhiều hơn, cô liền dứt khoát lựa chọn làm trong đoàn văn nghệ của quân doanh.

Dưới sự giúp sức của cha, cô còn trẻ nhưng được làm đội trưởng, đối với chức vụ này cô cũng không có bao nhiêu hứng thú, cô chỉ cần có thể tiếp xúc với Lăng Mặc Thiên nhiều hơn là được.

“Nhìên Nhìên. ....” La Lệ Na không ngờ con gái lớn lại nói chuyện không suy nghĩ thế nhưng lại không kịp ngăn cản, bản thân làm mẹ như bà cũng thấy thẹn thùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Chim Hoàng Yến

La Lệ Na vội nhìn Trần Hân Dao đang ngồi bên cạnh, thấy bà cười càng thêm nhu hòa, lúc này tâm tình mới dịu đi chút ít.

“Sinh nhật của con, Mặc Thiên nhất định sẽ tới.” Trần Hân Dao như là cho Quý Nguyệt Nhìên thuốc an thần.

Nghe được lời này của bà, khuôn mặt Quý Nguyệt Nhìên đỏ bừng xấu hổ.

Lúc này, một trận gió nhẹ thổi lại đây, thổi tan toàn bộ lo lắng trong trái tim cô.

Từ hôm đó trở đi, Quý Nguyệt Nhìên không có ngày nào nhàn rỗi, cô bắt đầu lấy lại vóc dáng, sửa lại lễ phục, vội vàng luyện tập đàn Piano.

“Mèo con tham ăn, vẫn còn ăn sao?” một bữa cơm, Tô Hạ ăn trong ba giờ, Lăng Mặc Thiên ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, sau đó dừng lại trên cái bụng tròn xoe của cô, nụ cười trên mặt sâu thêm vài phần. . .

“.....” bị Lăng Mặc Thiên nhắc tỉnh, Tô Hạ mới phát hiện một bàn đồ ăn cô ăn đến không còn gì.

Quần bách trùng mắt với anh, sau đó đặt bát lên bàn.

“.....” những hành động này của cô, toàn bộ đều lọt vào đôi mắt anh.

“Quân trưởng.” Tiểu Nghiêm mặc một thân quân trang như thép, hai tay mạnh mẽ hữu lực buông dưới thắt lưng, khẽ cúi người, trong đôi mắt đen bóng có ghi là có việc vô cùng gấp.

Lăng Mặc Thiên cũng không sót ruột, cầm giấy ăn lau tay cho Tô Hạ, từng chút từng chút lau sạch sẽ, rồi mới đứng dậy đi vào thư phòng.

Tiểu Nghiêm hiểu ý theo sát phía sau, lúc xoay người, còn không quên mỉm cười với Tô Hạ.

“Nói đi, có chuyện gì.” hai tay Lăng Mặc Thiên đặt trên ghế salon, hai chân bắt chéo, đem tất cả kiêu ngạo phóng xuất ra ngoài.

“sáng nay Chính Ủy điện đến nói. ....” Tiểu Nghiêm lấp bắp, sợ chọc giận đến Lăng Mặc Thiên, phải biết rằng người trước mắt là vị quân trưởng trẻ tuổi nhất, còn có biệt danh là Tu La Vương.

Lăng Mặc Thiên khép hờ đôi mắt, giống như người được điện báo cùng anh không quan hệ.

“Mặc Thiên, thẳng nhai con nhà ngươi” Lôi Hạ Thiên đẩy cánh cửa thư phòng, sau đó dùng lực vỗ vào vai Tiểu Nghiêm.

Tiểu Nghiêm đau đến nhe răng.

“Lôi thượng tá!” theo lệ của quân khu, cho dù là ở nhà, Tiểu Nghiêm vẫn giữ nguyên quân kỷ, cung kính cúi chào trước, rồi mới thức thòi rời khỏi thư phòng.

“Con thi nhỏ chết bầm.” Lôi Hạ Thiên giơ chân đạp vào mũi Tiểu Nghiêm một cái, sau đó giống như chưa từng phát sinh chuyện gì, sửa sang quần áo, thu lại nụ cười trên mặt.

“Thập Yêu Phong bảo cậu mang bom tới?” đôi mắt Lăng Mặc Thiên sâu như hồ nước, khiến Lôi Hạ Thiên kêu khổ trong lòng.

“Khụ khụ, cái gì bom, nói chuyện đứng đắn, cậu như thế nào lại bỏ đi bát com tốt như vậy?” Lôi Hạ Thiên như có điều suy nghĩ nhìn Lăng Mặc Thiên, giống như người được thứ gì, khóe mắt từ từ hiện ra nụ cười quỷ dị.

“.....” Lăng Mặc Thiên vẫn ung dung, tựa như không thêm quan tâm đến phản ứng này của bằng hữu.

“Hình như vừa rồi tôi có nhìn thấy một chú chim hoàng yến ở bên ngoài. .. vuốt cái bụng tròn xoe, đi tới. ....đi tới. ....” Lôi Hạ Thiên thú vị tỉnh té đánh giá Lăng Mặc Thiên đang trầm mặc, muốn tìm ra điều gì đó từ trong mắt đối phương, nhưng cuối cùng anh phát hiện mình đã đánh giá thấp Lăng Mặc Thiên.

Chim hoàng yến nhỏ bé. ....

Lăng Mặc Thiên tự nhiên biết người cậu ta ám chỉ là ai, chẳng qua tròn xoe bụng. ....đôi mắt anh đột nhiên âm đạm, xem ra, cô vợ nhỏ này ăn thật là nhiều. ....

“Uy, Mặc Thiên cậu đối đãi với khách như vậy sao?” Lôi Hạ Thiên thấy anh không nói một lời liền bỏ đi ra ngoài, vội vàng hô to một tiếng.

Phải biết rằng cậu mới ở nước ngoài tham gia đoàn quân sự họp diễn, liền chạy thẳng về Lăng gia. Lại không ngờ đất ngồi chưa nóng ghế, chủ nhân đã đuổi khách.

Lôi Hạ Thiên theo sau như cái đuôi, lải nhải sau lưng Lăng Mặc Thiên.

“Hạ Hạ. ....” quả nhiên, lúc Lăng Mặc Thiên vừa bước ra thư phòng, liền nhìn thấy mẫu nữ ở trong phòng đi tới đi lui.

“.....” vừa nghe được tiếng gọi nặng nề, thần kinh toàn thân Tô Hạ đều buộc chặt, đôi mắt trong veo ra sức chớp chớp, lúc này mới không tình nguyện xoay người, nhưng mà vừa nhìn thấy đôi mắt gian tà như kẻ trộm của Lôi Hạ Thiên, cả người cô không nhịn được mà run rẩy.

“Mặc Thiên, cậu thật không đúng, ở đâu dẫn một chim hoàng yến về nuôi a?” Lôi Hạ Thiên ngoài mặt nhìn như người có văn hóa, nhưng trước nay nói chuyện đều nhanh mồm nhanh miệng, không quanh co lòng vòng, Tô Hạ vừa nghe câu này, đồ bùng hết cả hai tai.

“Đây là ở chung hợp pháp.” Lăng Mặc Thiên liếc xéo cậu ta một cái, sau đó đưa chén nước đến bên môi Tô Hạ.

Lôi Hạ Thiên vừa nghe, hai tròng mắt muốn rớt ra ngoài, cứ tưởng Lăng Mặc Thiên đang nói giỡn, nhưng nhì thế nào cũng không giống, vì vậy cậu ta dùng khuỷu tay chọt chọt cảnh vệ Tiểu Nghiêm đang làm bộ như không thấy gì.

Cấp trên đang nói chuyện, Tiểu Nghiêm chỉ là một cảnh vệ nho nhỏ, nào dám tham dự, vội vàng dùng ánh mắt cầu xin tha thứ hướng về Lôi Hạ Thiên.

“Hợp pháp ở chung? căn cứ theo pháp luật nước ta, hình như tất cả ở chung đều là. ....” Lôi Hạ Thiên vẫn chưa nói xong, nhưng Lăng Mặc Thiên cũng chẳng thêm quan tâm cậu ta.

Vài giây trôi qua, bất tri bất giác Lôi Hạ Thiên bưng tỉnh đại ngộ, dùng lòng bàn tay vỗ vỗ lồng ngực chính mình, “tiểu tử, ngươi không phải là. ....” Lôi Hạ Thiên thế nào cũng không ngờ rằng động tác của Lăng Mặc Thiên lại nhanh như vậy.

Vì thế cậu ta đem tất cả tầm mắt của mình dừng lại trên khuôn mặt Tô Hạ, cậu muốn nhìn một chút rốt cuộc là cô gái như nào lại có thể hàng phục được Lăng Mặc Thiên.

Mà đúng lúc này, trong nhà lại tới thêm hai vị khách.

Đây là lần duy nhất Tô Hạ thấy Vệ Kinh cùng Mạc Tổ ở chung một chỗ, Vệ Kinh cao hơn Mạc Tổ một cái đầu, Mạc Tổ xuất thân là người mẫu khoác lên mình áo khoác tối màu, người sáng suốt đều thấy cậu ta dựa sát vào Vệ Kinh.

“Thập Yêu Phong đem người mẫu của chúng ta đuổi tới?” Lôi Hạ Thiên nhìn người tới, trog mắt xẹt qua một tia chán ghét, ỏi chuyện cũng không thèm khách khí.

Đối với Mạc Tổ, từ trước đến nay Lôi Hạ Phong đều không thích, nhất là thỉnh thoảng nhìn vào tạp trí giải trí màu sắc sặc sỡ, gần như có thể thấy rất nhiều tin tức rêu rĩa về Mạc Tổ.

Mạc Tổ mỉm cười, sau đó cởi áo khoác, lộ ra thân hình duyên dáng thướt tha, hôm nay, cô chỉ mặc một bộ quần áo thuần trắng không có tay bằng vải bông, khuôn mặt ngược lên, mái tóc đen nhẹ nhàng buông ra, lúc gợn tay nhắc chân, đều làm cho người ta có một loại cảm giác gấp rồi sẽ không thể quên.

Mà Lôi Hạ Thiên đứng bên cạnh Mạc Tổ vẫn thùy chung mang theo nét cười, nhưng khi Tô Hạ nhìn đến Vệ Kinh đã cảm thấy đôi mắt đen như mực của đôi phương thể hiện sự khôn khéo cương liệt vô cùng.

“Gấu xám, anh nói gì đấy!” Vệ Kinh rét lạnh trừng mắt nhìn Lôi Hạ Thiên, sau đó gật đầu với Tô Hạ xem như chào hỏi.

.....

Tô Hạ thật không ngờ Lôi Hạ Thiên lại có biệt danh là “Gấu xám”, lại nhớ ngay còn nhỏ có xem một bức tranh hoạt hình, nhất là khi nghĩ đến hình ảnh Gấu xám nhăn nhó bước đi, nhìn không được mà bật cười, thiếu chút nữa khiến khuôn mặt Lôi Hạ Thiên đen xì.

“Các người là một đám ăn no rồi việc?” hỏi lâu, nam chủ nhân trong nhà mới chậm rãi mở miệng, chẳng qua đối với việc bọn họ tự nhiên ghé thăm, anh đã sớm đoán trước.

“Quân trưởng đại nhân, ngài đang nói cái gì a, chúng ta làm cấp dưới đến bái phỏng, có gì lạ đâu, hơn nữa ngài Kim Ốc Tàng Kiều, cũng không nói cho chúng ta biết, ngài đây chính là không suy nghĩ a.” từ trước đến nay Lôi Hạ Thiên không quanh co liên dẫn đầu tò về bất mãn của bản thân.

“Kim Ốc Tàng Kiều?” Vệ Kinh nghe nói như thế, ánh mắt vọt tỏa sáng, sau đó vài ánh mắt đồng loạt hướng về Tô Hạ.

Tô Hạ lập tức trở thành tiêu điểm, có chút không quen, sau đó hướng Lăng Mặc Thiên đưa ánh mắt cầu xin giúp đỡ nhưng thật không ngờ Lăng Mặc Thiên vẫn ngồi im trên salon, dáng vẻ như đang xem kịch vui.

Không thể làm gì khác Tô Hạ đành phải tự thân đi đối phó đám đàn ông không đơn giản này.

“Kia... tôi đi làm trước.” Tô Hạ rút cổ, nhanh chóng tìm một cái cớ.

“Các anh, đừng có đem em gái người ta dọa sợ.” đều là phụ nữ, Mạc Tổ tự nhiên hiểu rõ đạo lý giúp Tô Hạ giải vây.

Vệ Kinh tức giận trừng mắt nhìn Gấu xám, sau đó vội vàng phụ họa với Mạc Tổ.

“Tốt lắm, tôi đưa Hạ Hạ đi làm trước, mọi người cứ tự nhiên.” Lăng Mặc Thiên vẫn không nói gì bỗng đứng lên, sai bước đến bên người Tô Hạ, sau đó bá đạo kéo đối phương vào trong ngực.

Giống như là chiêu cáo thiên hạ, đây là “Vật” đã có chủ.

“Hôm nay là chủ nhật, làm cái gì a.” Lôi Hạ Thiên không cho là đúng, cậu thật chuyên nghiệp lấy điện thoại di động ra, làm bộ liếc nhìn màn hình điện thoại, sau đó trực tiếp vạch trần Tô Hạ.

“Chúng tôi phải tăng ca...giống như quân nhân, nghỉ và làm song song.” Tô Hạ than thở vài câu, đôi mi thanh tú chau lại.

.....

Vệ Kinh không ngờ Tô Hạ lại nhanh mồm nhanh miệng như thế, thú vị đưa mắt nhìn Lăng Mặc Thiên, có lẽ sau này còn lý thú hơn thế nữa.

“tiểu Hạ Hạ a, em thật có thành kiến, quân nhân chúng ta lúc nào cũng nâng cao cảnh giác, song hưu so với đi làm còn mệt hơn.” Lôi Hạ Thiên ủy khuất, nhưng ngại Lăng Mặc Thiên trước mặt, cậu không dám lỡ mồm.

.....

Nhà ga G thị. [Nhà ga : ga xe lửa.]

Nhà ga to như vậy, người đến người đi, giọng nói êm ái của phát thanh viên trên loa, đang phát ra thông báo: Đoàn tàu phổ thông đang tiến vào trạm

Đúng lúc này, một chiếc tàu hỏa chậm rãi tiến vào.

Ở cửa trạm có thể thấy một hàng quân nhân ngẩng đầu ưỡn ngực tay cầm súng cao ngất vững vàng đứng đó.

“chào!” một thanh âm hùng hậu vang xa, quân nhân giống như nhận được khẩu lệnh, từng người tinh thần phấn chấn, hai mắt nhìn về phía đoàn tàu.

Người dân lần đầu tiên nhìn thấy trận thế lớn như vậy, tất cả mọi người ríu rít nhón chân, rướn cổ lên để nhìn xem người tới có thân phận gì.

“Trận thế thật to, có phải là lãnh đạo quốc gia không nhỉ?”

“Không biết a, chắc là vậy.”

“Chắc chắn, từ nhỏ tôi giờ tôi còn chưa từng gặp lãnh đạo.”

.....

Theo tiếng phanh chói tai, đoàn tàu chuyên dụng vững vàng ngừng ở sân ga. Mà quân nhân đứng hai bên sân ga, toàn bộ đều cúi chào theo nghi thức quân đội, không chút chậm trễ.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cự Tuyệt

Theo hiểu kì của mọi người, một người đàn ông trung niên đứng giữa vài vị quân nhân cùng nhau xuống, xuất hiện ở lối ra của đoàn tàu.

Bầu không khí chào hỏi đạt tới đỉnh điểm.

Bê cạnh là vài lãnh đạo cấp cao của G thị, cũng ríu rít phụ họa. Nhưng người đàn ông trung niên kia lại xem thường, khó tránh khỏi có chút tức giận.

Nhìn Đơn vị Lục Quân 316 vừa đến cùng chiếc xe việt dã chuyên dụng, người đàn ông trung niên đã nổi trận lôi đình.

Bên trong văn phòng, trưởng quan từng bộ hai mắt nhìn nhau, thở mạnh cũng không dám.

“Không phải đã yêu cầu giảm lược rồi sao?” đôi mắt ung của người đàn ông nâng lên, giống như lợi kiếm, trực tiếp quét vào đáy lòng mọi người.

Làm cấp trên của Lục Quân 316, Cố Minh dẫn đầu đứng dậy, “Báo cáo Chính Ủy, là sơ sót của chúng tôi.”

Đúng lúc này, Lăng Mặc Thiên với một thân quân trang xanh biếc, trầm ổn nện bước chậm rãi đi tới, đôi giày màu đen dưới ánh mặt trời, làm cho người ta có cảm giác không thể chống lại.

“Chính Ủy đại giá quang lâm, Lăng mỗ có việc không thể kịp thời ra đón, ngài đừng trách.” thân ảnh cao lớn của Lăng Mặc Thiên dừng lại, đôi mắt kiên định như sao trời.

Những người khác thấy Lăng Mặc Thiên, cơ thể không hẹn mà cùng nhau thẳng lưng lại.

“ha ha, ra đón?” Lâm Hải Đồng ngửa đầu cười lớn, sau đó xoay người để những cấp dưới trong phòng rời đi trước.

Một lát sau, văn phòng lớn như vậy, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Môi mông của Lăng Mặc Thiên mím chặt, đối với tiếng cười của Lâm Hải Đồng, anh không yên tâm chút nào.

“Mặc Thiên, không phải Lâm thúc đã nói, đi công tác chính trị, là ước mơ tha thiết của mọi người, đồng thời cũng là cấp trên khẳng định công tác của cậu.” Lâm Hải Đồng vừa khó hiểu vừa tận tình khuyên bảo, thứ nhất hấn nhìn vào tài hoa hơn người của Lăng Mặc Thiên, đúng là hạt giống tốt. Thứ hai nếu Lăng Mặc Thiên đi trung ương, như vậy công việc của Lâm Hải đồng hẳn liền có người giải quyết.

Về công về tư, Lâm Hải Đồng đều hi vọng Mặc Thiên có thể nghỉ lại.

“Nếu như không có chuyện gì, cháu đi trước.” Lăng Mặc Thiên cúi đầu nhìn màn hình di động, sau đó để lại một câu lạnh băng, liền đứng dậy rời đi.

Nhưng không ngờ lại bị Lâm Hải Đồng ngăn trước mặt, “Mặc Thiên, cậu như vậy là không được, ta từ xa tới...” Lâm Hải Đồng chuẩn bị ca bài ca đồng tình.

Lăng Mặc Thiên bình tĩnh nhìn đối phương một cái, sau đó trực tiếp lướt qua, hướng ra bên ngoài mà đi.

Chỉ còn lại Lâm Hải Đồng há miệng tròn xoe thiếu chút nữa là có thể nhét vừa quả trứng gà....

Đài truyền hình

Trải qua ngày chủ nhật thoải mái, Tô Hạ biết chuyện mình sắp sửa nghênh đón, chỉ sợ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, vừa tới văn phòng, liền được thông báo chuyên mục cô phụ trách được thay thế bằng một nhân viên thực tập.

Tô Hạ giận run người, không nói hai lời, liền đi tìm trợ lý Bạch Tuyết lý luận. [HN: nữ 9 đầu óc có vẻ ko bình thường nhì. Cảm thấy bị vậy cũng đáng, tức giận chuyện cá nhân, ko chịu đi làm, cấp trên gọi dt còn lớn giọng cãi ngang, cúp ngang dt. Giờ công việc bị ng khác thay thế thì muốn làm âm lên. Gặp tui là tui cho nghỉ.]

“Cô Tô, không biết gõ cửa?” Bạch Tuyết cúi đầu nhìn tài liệu, không thèm liếc nhìn Tô Hạ, trong giọng nói tràn đầy bất mãn.

Đôi mắt nhỏ của Tô Hạ, cũng muốn bùng lên tia lửa.

“Bạch trợ lý, chị đây là đang quan báo tư thù.” Tô Hạ không thèm nghĩ, trực tiếp đem bất mãn sáng nay nói hết ra.

“Quan báo tư thù?” Bạch Tuyết để cây bút trong tay xuống, ngẩng đầu liếc Tô Hạ, đôi môi đỏ tươi như thủy tinh gắn trên tường, làm cho cả người tô Hạ đứng không thoải mái.

“đúng vậy, chị chính là quan báo tư thù, nếu không chị dựa vào cái gì tùy tiện đình chỉ công tác của tôi!” Tô Hạ MC truyền hình cho chương trình Học Viện Sinh Vật, nếu ngay cả chuyện đơn giản ấy, cô không nhìn rõ sự việc, như vậy đúng là uống công nhiều năm học đại học.

“Tô Hạ, tôi là cấp trên của cô!” Bạch Tuyết nhũ mày, hìn khuôn mặt nhỏ nhắn nhũn nhặn của Tô Hạ, cạch một tiếng, chiếc bút máy đặc biệt bị đập mạnh lên mặt bàn.

Khóe miệng Tô Hạ giờ lên, cười như không cười nhìn Bạch Tuyết, sau đó cổ tay nâng lên, đem thư từ chức ném thẳng lên người Bạch Tuyết.

“Tô Hạ!” Bạch Tuyết tức giận không cần giữ hình tượng, hướng về Tô Hạ hét lớn.

Đúng lúc này, trưởng đài bụng phê đầy cửa tiến vào, đúng lúc nhìn hai người đang giằng co.

Trưởng đài cau mày lại, sau đó vui vẻ nhìn trợ lý đắc lực của mình, lúc này mới chậm rãi nói, “có chuyện gì, lại có thể làm Bạch trợ lý của chúng ta tức giận?”.

Tô Hạ ở bên này tuy có nhiều bất mãn với Bạch Tuyết, nhưng đối với vị trưởng đài này, cô ít nhiều vẫn có chút kính nể, dù sao lúc mới tốt nghiệp đại học, dựa vào thành tích mấy năm cùng kết quả phỏng vấn, hưng vẫn không được đài truyền hình G thị xem trọng, nhưng không ngờ một lần vô tình, trưởng đài thế nhưng lại mời mình làm việc, điều này cô không thể phủ nhận, quả thật cô phải cảm ơn ông ta.

“Đàm tiên sinh.” rốt cuộc Tô Hạ không tình nguyện lên tiếng chào hỏi, sau đó muốn rời đi, lại bị Đàm Mộc Gia gọi lại.

“Tô MC, tôi nhớ rõ ngày mai cô có chuyên mục mới phải lên sóng, trở về chuẩn bị cho tốt.” không biết là vô tình hay cố ý, Đàm Mộc Gia thêm một câu liền kích thích hai người.

“Không được!” Bạch Tuyết không nghĩ liền trực tiếp phản đối, hiển nhiên đối với việc này cô ta không hề cảm kích.

Mà Tô Hạ ở bên này lại kinh ngạc rất nhiều, vừa lúc thu hết toàn bộ biểu tình vận vẹo của Bạch Tuyết vào mắt, cô lập tức nhận lời đi xuống, cho dù Đàm Mộc Gia lừa lòng dối người, thì mối thù hôm nay vẫn được báo một cách vui vẻ.

Sau khi Tô Hạ ra khỏi văn phòng, Bạch Tuyết ủy khuất cúi thấp đầu ngồi trên ghế salon, bàn tay trắng nõn không ngừng lau khóe mắt.

Đàm Mộc Gia càng xem càng khó chịu trong lòng, “được rồi được rồi, cũng không phải chuyện đáng ngại.”

Buông người xuống, một tay muốn kéo Bạch Tuyết vào trong ngực, Bạch Tuyết giận dữ đưa bàn tay xuống bê dưới hạ thân. [okm là bộ phận sinh dục ấy]

Xoay đầu lại, lê hoa đài vũ, bộ dáng diễm đam đáng yêu, làm Đàm Mộc Gia tê dại cả người.

“đúng vậy, chỉ là chuyện vặt vãnh, trong lòng anh em quan trọng hơn, hay cô ta quan trọng hơn?” lúc Bạch Tuyết nói chuyện, thân thể lại dán lên Đàm Mộc Gia, một mùi thơm hoa nhài xông vào mũi, khiến hân nuốt khan nước miếng.

Bàn tay to bao trùm lên đôi úi như ẩn như hiện bên trong áo, cúi đầu muốn chăm sóc tốt con mèo nhỏ mê người này, lại bị Bạch Tuyết dùng sức đẩy ra.

Hiển nhiên, Bạch Tuyết đối với chuyện vừa rồi còn canh cánh trong lòng, Đàm mộc Gia yên lặng nhìn cô, sau đó đứng lên, lạnh lùng nói: “mặc dù Tô Hạ là người mới, nhưng ở trong đài truyền hình này, còn không phải là nhân thủ chính sao?”

Đàm Mộc Gia không phóng đại, chẳng qua là suy nghĩ xa xôi hơn.

Trên việc công tác, Bạch Tuyết trước nay luôn nghiêm túc sao lại không biết điều này, Đàm Mộc Gia mở miệng nói vậy, nếu cô lại làm khó dễ, đối với cô mà nói ngược lại lại càng không tốt.

“Chỉ cần anh nhớ rõ đã từng đồng ý chuyện của em là tốt rồi!” lúc Đàm Mộc gia xoay người, Bạch Tuyết vui vẻ gất gao ôm đối phương lại, đôi mắt lóe lên tia sáng khó nhìn thấy, chỉ lát sau đã biến mất.

Tô Hạ vừa ra khỏi phòng Bạch Tuyết, không ngờ lại oan gia ngõ hẹp gặp phải người không muốn gặp.

“Hạ Hạ.....” thanh âm một mối có chút khàn khàn, theo yết hầu kéo lên, thờ nhẹ ra.

Nhưng căn bản Tô Hạ không để ý tới hắn, gay lúc hai người đi ngang qua, Tiêu Hàn nóng nảy vội vàng nói theo phía sau: “Hạ Hạ, ngày mai giáo sư Trần Quân đến G thị chúng ta...”

Quả nhiên, thân mình Tô Hạ hơi dừng một chút, sợ rằng đời này cô sẽ không quên được năm đó Trần Quân đã dạy dỗ, nếu không phải năm đó có Trần Quân chi bảo, sợ rằng hôm nay cô cũng không có năng lực này.

Nhưng điều không thể tránh là, năm đó Trần Quân là thầy của Tiêu Hàn...

“Hạ Hạ, Trần giáo sư muốn gặp em” Tiêu Hàn thấy Tô Hạ không tiếp tục bước đi, mừng thầm trong lòng, đôi mắt đen nhanh rơi trên khuôn mặt trắng nõn của cô.

Tô Hạ đang muốn cự tuyệt, không ngờ Trần Quân lại gọi điện cho Tiêu Hàn, cố ý bảo Tiêu Hàn đưa điện thoại cho Tô Hạ nghe, lúc này Tô Hạ có muốn cự tuyệt cũng không được.

Không thể làm gì khác đành phải nhắm mắt đồng ý, nhưng mà, có lẽ còn phải gọi điện thoại báo người nào đó một tiếng.....

Bởi vì cô nhớ trước đó mình ra ngoài chưa có báo cho Lăng Mặc Thiên biết, đối phương thiếu chút nữa vận dụng quân đội đi tìm người, từ sau chuyện đó, cô liền ngoan ngoãn báo cáo việc thường ngày.

Nhưng nếu để Lăng Mặc Thiên biết Tiêu Hàn cũng tham gia, nghĩ đến đây Tô Hạ liền rét lạnh, vội vàng cắt điện thoại, thầm nghĩ, bà thân sẽ về sớm. Lăng Mặc Thiên bận rộn như vậy chắc sẽ không biết.... [HN: edit đến đây thật muốn drop vì con này. Dù ko có gì mờ ám nhưng loại này là loại mình ghét nhất. Ko mờ ám nhưng lên lút thì sẽ thành mờ ám, bà mẹ chồng mà bắt gặp thì ăn shjt đi.]

Tô Hạ muốn ngồi xe của Trần Quân đến nhà hàng, nhưng Tiêu Hàn một phen miêng lưỡi, cuối cùng lấy lý do đến chỗ Trần Quân trước, lúc này cô mới không tình nguyện ngồi lên xe hắn. [HN: éo biết đi taxi à, edit tới đây là bực lắm rồi đó nha...]

Mà một màn này, vừa lúc bị Bạch Tuyết đứng ở cửa sổ văn phòng nhìn thấy.....

Lúc bọn họ đến, Trần Quân đang cùng mấy vị giáo sư đánh cờ nói chuyện rất vui.

“Tiêu Hàn, mang theo gia đình đến?” mắt kính viền vàng, người đàn ông trung niên nhìn Tô Hạ trêu ghẹo.

Tiêu Hàn nghe thế, thực hưởng thụ, cũng không giải thích.

“Không phải đâu.” Tô Hạ hàm chứa ý cười, tự nhiên hào phóng ném đi tầng quan hệ này. Một chén rượu vừa xuống bụng, ánh mắt Trần Quân bén nhọn, đối với sóng ngầm này, hắn liếc mắt đã thấy, sau đó cười tùm tùm nhìn Tô Hạ, “Tô Hạ, chính là cô gái cô gắng nhất khoa phát thanh năm đó, hơn nữa, hiện nay hai đứa làm MC ở đài truyền hình G thị.”

Đối với khen ngợi này, Tô Hạ chỉ nhàn nhạt cười, dù sao chuyện năm đó cũng đã qua.

Tiêu Hàn ở bên cạnh lại chìm trong hồi ức, khi đó, bản thân là tài tử của học viện, Tô Hạ sợ người khác nói người nhà của Tiêu chủ tịch thành tích hạng bét, nên cô luôn cố gắng tiếp thu kiến thức

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Gặp Mặt

Hồi ức luôn đẹp như thế

“Được lắm, Tiêu Hàn cậu không kính mọi người một chút?” Trần Quân vỗ vỗ lưng Tiêu Hàn, sau đó đưa tay nâng chén rượu ngửa đầu uống cạn.

Tô Hạ đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện còn có mấy cô gái trẻ tuổi mỗi người một vẻ đang ngồi ở đó. Không cần đoán cũng biết đây là

những honey* của đám đàn ông này. [nguyên văn là Tiểu Mật: nhưng ta ko biết là tiểu tình nhân hay cô vợ nhỏ ngọt ngào. Chém thế đó!]

“Tô Hạ, ngồi xuống đi.” một cô gái trẻ tuổi chân thành đứng lên, sau đó kéo Tô Hạ đến vị trí bên cạnh, ngồi xuống.

Người sáng suốt đều biết, mấy người bạn gái này đều có khúc mắc với Tô Hạ, mà cô cũng lười quan tâm bọn họ, vừa vặn điện thoại có tin nhắn, lúc cô cúi đầu nhìn điện thoại, một honey cách cô vài người đang nhỏ giọng nói:

“Người đó là Tiêu Hàn?”

“Người ta nói không sai, vài ngày trước còn thấy hắn ở một chỗ với một nữ minh tinh danh tiếng, giờ đã đổi người.”

“Người này lớn lên cũng qua bình thường. ....”

.....

Sắc mặt Tô Hạ khê biến, cái gì gọi là lớn lên quá mức bình thường. ....

Càng nghĩ càng thấy không đúng, đột nhiên cảm giác bên ngoài xôn xao ồn ào.

“Quân trưởng, anh đừng tức giận.” một giọng nam trầm thấp hào phóng, có chút dồn dập, giống như muốn giải thích điều gì.

Hồi lâu vẫn không nghe được người trong cuộc nói chuyện, Tô Hạ ngồi trên ghế cảm thấy có gì đó là lạ, nhưng vẫn không biết đó là gì.

“Quân trưởng?” cô gái ngồi bên cạnh cô hai mắt ngạc nhiên tỏa sáng, xem ra không chỉ có một mình Tô Hạ nghe được động tĩnh bên ngoài.

“Hạ Hạ, đang nghĩ gì thế?” sau khi kính rượu mọi người, Tiêu Hàn đỏ đến tận cổ ngồi xuống bên cạnh cô, cả người toàn mùi rượu, hai má lại hơi phồng đỏ.

Tô Hạ nhú mi, cố ý nhích người tránh ra, rõ ràng muốn giữ khoảng cách với anh ta.

“Tiêu tổng giám, mời uống trà.” ngồi ở góc sáng, một cô gái này giờ vẫn không nói gì chỉ đỏ mặt, đem chén trà đưa tới trước mặt Tiêu Hàn.

Trần Quân đang ngồi như có điều suy nghĩ liếc mắt qua bên này một cái, sau đó cũng xem như không xảy ra chuyện gì, vẫn ung dung như thường.

“Nếu còn xảy ra chuyện như vậy, tôi tuyệt không nhân nhượng.” giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ bên ngoài truyền đến.

Âm thanh vô cùng quen thuộc, làm cho toàn thân Tô Hạ lạnh lẽo, cả người cứng ngắt!

“Lăng Mặc Thiên?” một người đàn ông béo mập đứng lên, lập tức mở cửa phòng bao, mà vừa lúc cánh cửa mở ra Tô Hạ cứ vậy bị người ta để lộ ra ngoài, giống như sấm sét giữa trời quang, cô cảm thấy cái trán mình ần ần đau.

Cô cúi đầu theo bản năng, trong lòng lặng lẽ mặc niệm: anh không nhìn thấy, anh nhất định không được nhìn thấy mình, nhìn không thấy. ....

Đối với sự khác thường của Tô Hạ, những người khác đều không quan tâm, bởi vì tất cả mọi người đã bị một thân quân trang của Lăng Mặc Thiên hấp dẫn.

Tô Hạ cảm giác có một ánh mắt sắc bén như kiếm, đang ở bên ngoài phóng lên người mình.

Tiểu Nghiêm đi theo đằng sau Lăng Mặc Thiên lộ ra khuôn mặt hân như trái khế qua, cửa phòng bao mở ra, lúc một đám người nhìn chằm chằm Lăng Mặc Thiên, tiểu Nghiêm hận không tìm được cái lỗ đem bản thân chôn sống.

Phải biết rằng, trước nay Lăng Mặc Thiên đều không thích những nơi như này.

Nhưng Lâm Hải Đồng đãi tiệc, ra lệnh cho mình phải đưa Lăng Mặc Thiên đến. ....

Hiện tại Tiểu Nghiêm ở giữa Lăng Mặc Thiên và Lâm Hải Đồng, giống như Trư Bát Giới đang soi gương, xung quanh đều không phải người. ....[HN: ko hiểu câu này.]

“Đây không phải là quân khu, Lăng quân trưởng phải không? Rất vinh hạnh gặp anh ở đây, ngưỡng mộ đã lâu.” Trần Quân làm lãnh đạo Đài truyền hình, lập tức đứng dậy dẫn đầu đón tiếp Lăng Mặc Thiên.

“Đây là cậu nhỏ Lăng gia đại danh鼎鼎?” những cô gái bên cạnh thì thầm với nhau.

“thật đúng là nhân tài tuần tú, mà cảnh vệ theo sau Lăng thiếu cũng thật đáng yêu.”

Tô Hạ nghe mọi người có hứng thú với Tiểu Nghiêm, ‘phì’ cười một tiếng, xem ra Tiểu Nghiêm nhà bọn họ đã nể tay trên.

Nhà bọn họ. ....[ý nói nhà 2vc nhà Tô Hạ nhé!]

Lúc ý thức được xung hô này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Hạ đỏ bừng, cúi đầu.

“Không ngờ có thể gặp ngài ở đây, nếu không chê, tôi...” Trần Quân nhìn những lãnh đạo khác đang ngồi trên ghế lô, sau đó lại nhìn Lăng Mặc Thiên, phải biết rằng tất cả mọi người đều muốn có một tầng quan hệ với anh, mà hôm nay gặp được Đại công tử Lăng gia, trước nay Trần Quân luôn rõ ràng nặng nề, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lúc Trần Quân nói chuyện, từ đầu đến cuối Lăng Mặc Thiên vẫn thản nhiên, đôi môi như cánh hoa hơi nhếch lên một độ cong, đôi mắt đen như mực khóa chặt thân ảnh nhỏ bé kia.

Hôm nay, xem như Tô Hạ rõ ràng thái độ làm người của Trần Quân, cô thật không ngờ Trần Quân chẳng khác gì những người kia, xem nặng quyền thế như vậy. Nhất là khi Trần Quân hận không thể tung hô Lăng Mặc Thiên lên tận trời, lúc này cô thấy thật khinh thường.

Đúng lúc này, đột nhiên Tiêu Hàn nhích lại gần Tô Hạ, cô phản xạ có điều kiện vội vàng né tránh, vừa ngẩng đầu liền đối mặt với ánh mắt đen như mực.

Tô Hạ hoảng hốt vội vàng cúi đầu, lo sợ như vừa làm một chuyện rất xấu.

Lăng Mặc Thiên đứng ở cửa giống như quý đang liếc mắt nhìn Tô Hạ, sau đó nhĩ về phía Trần Quân không giỏi nịnh hót, trực tiếp quay đầu bước ra ngoài.

Tô Hạ bấu môi, anh vừa rời chân, cô ở phía sau cũng đứng dậy đi theo.

“Này, chờ em chút.” Tô Hạ chậm chạp dùng sức muốn đuổi kịp bước chân Lăng Mặc Thiên, nhưng trong đại sảnh lộng lẫy, làm gì thấy được bóng dáng anh nữa, ngay tại lúc cô muốn nguyên rủa một tiếng, thì đột nhiên nhìn thấy một thân ảnh màu xanh biếc tiêu sái đứng bên ngoài.

Kim nén vui vẻ, không dám chậm trễ vội chạy tới.

Vừa rời anh nhìn thấy cô đầu tiên, trong một đám người cấp cao, chỉ có cô giống như sinh viên, cả ngày mặc quần jean cùng chiếc áo rộng thùng thình, mái tóc đen nhánh buộc cao....

“hửm, mặt em bị bẩn?” bị nhìn chăm chăm, cô ngượng ngùng đứng lên. Nâng tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ đang đỏ bừng của mình.

Sâu trong mắt anh có một tia sáng lóe lên, không ói cũng không hỏi gì, chỉ đưa tay đem cô ôm vào trong ngực.

“Trời chuyển lạnh, ra ngoài ăn cơm sao không mặc thêm áo khoác.” Lăng Mặc Thiên ôm chặt cô trong lòng.

Tô Hạ nhìn không được xem thường, nghĩ thầm, biết trời lạnh, sao còn không cởi áo khoác cho cô.....

Ý cười trên khóe miệng anh càng lúc càng đậm, sau đó giả vờ không nhìn thấy dáng vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của cô, cứ vậy lẳng lặng nắm tay cô đi về phía xe.

Hoàng hôn buông xuống, nhìn đâu cũng đẹp.

“ục...ục.....” vừa leo lên xe, một âm thanh không hài hòa từ trong chiếc bụng bằng phẳng của Tô Hạ vang lên.

.....

“Đói bụng?” anh lẳng lặng xoay người nhìn cô.

“Khụ khụ, không có.....” mặt Tô Hạ xấu hổ đỏ bừng, đặt tay lên bụng làm bộ như bản thân vừa ăn no.

.....

Lăng Mặc Thiên không nói gì, ra hiệu cho Tiểu Nghiêm dừng xe ở ven đường, mở nhạc cho Tô Hạ đỡ buồn, sau khi thu xếp ổn thỏa cho cô vợ nhỏ, anh bước xuống xe, đi về phía nhà hàng Hòa Đăng.....

Không lâu sau, liền mang thức ăn về.

Nhìn túi lớn túi nhỏ, ánh mắt Tô Hạ hạnh phúc đến nở hoa.

Cô vừa mới cứng rắn cái cổ, nhưng mỹ thực trước mắt, mọi cố chấp đều là phù du.

“ăn chậm thôi, những thứ này đều cho em, không cần gấp.” Lăng Mặc Thiên nhìn cô ăn như lang thôn hổ yết, đôi mắt thâm thúy cũng nhu hòa đi rất nhiều, ngón tay dài cầm khăn, thỉnh thoảng giúp cô lau miệng.

“Khụ khụ, quân trưởng, tôi cũng đói.”

“.....” anh trừng mắt liếc Tiểu Nghiêm, rõ ràng nói cho cậu ta biết, những thứ này vợ anh đều thích, người ngoài, đừng hòng đụng tới.

“uh, cái này cho cậu.” Tô Hạ rất rộng lượng đưa cho Tiểu Nghiêm một phần hamburger.

Mà ở bên này, Lăng Mặc Thiên dựa lưng trên ghế, nhưng đôi mắt nhìn theo từng động tác của cô, sau đó liếc Tiểu Nghiêm một cái.

Lúc này Tiểu Nghiêm mới ý thức được sai lầm của mình, nhưng lại không thể cự tuyệt ý tốt của phu nhân, đã thế ánh mắt của quân trưởng thật sự không tốt.....

Nghĩ đến đây, cái đầu Tiểu Nghiêm như to gấp hai, sau đó trưng ra khuôn mặt tươi cười, nụ cười hiền hậu chất phác.

“Kia, quân trưởng, đêm nay tôi có thể xin phép không.....” không khí ở đây, nếu cậu còn kiên trì làm bóng đèn, ánh mắt kia sẽ khiến cậu ngất mất.

.....

“Không được.” không đợi Lăng Mặc Thiên tỏ thái độ, Tô Hạ đã lên tiếng cự tuyệt trước tiên.

“.....” nháy mắt sắc mặt Lăng Mặc Thiên trầm xuống, tiểu Nghiêm bị dọa đến nỗi không dám cự quây.

“Phu nhân, cô không cần vội vả từ chối.....” Tiểu Nghiêm biết rõ lúc này mình đã đến giới hạn, nhưng mặc kệ thế nào, chính mình phải kiên trì.

Tô Hạ nhìn nụ cười không được tự nhiên của Tiểu Nghiêm, có lẽ đã hiểu ra điều gì, sau đó quay đầu nhìn Lăng Mặc Thiên, cô nhìn không được nhéo lông bàn tay ăm ắp của đôi phương.

Liếc mắt xem thường anh, giống như muốn dùng ánh mắt cảnh cáo anh không được ngược đãi cấp dưới.

“.....” Lăng Mặc Thiên không tức giận, đưa tay vuốt mái tóc đuôi ngựa của cô, lúc này mới chậm rãi nói: “Yêu cầu mạnh mẽ của bà xã, không được bạo hành cấp dưới, thôi được rồi. Phê chuẩn.”

.....

Tô Hạ chờ Tiểu Nghiêm đón taxi rồi đi, lúc này mới ý thức được rốt cuộc anh nói cái gì, nhưng mà.....

Lăng Mặc Thiên ngồi ở ghế lái, mắt chăm chú nhìn đường, Tô Hạ ở một bên vui đùa vào ăn hamburger, trong xe chỉ còn lại hai người cô mới biết thì ra thời gian trôi qua cũng không dễ dàng.

Nhưng vì sao đối với chuyện này, nội tâm cô lại không hề bài xích?

“Đang nghĩ cái gì?” xe chậm rãi chạy trên đường, đèn đường rọi lên khuôn mặt anh, thật mê người.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Khiêu Khích

Sáng sớm

Gió hơi se lạnh, màn mỏng không che khuất hết được ánh trắng bạc bên ngoài. Trong phòng ngủ rộng lớn truyền đến từng trận mị hương, bên cạnh chiếc giường lớn phong cách Châu Âu, Lăng Mặc Thiên mặc chiếc áo sơ mi và quần tây dài, mái tóc đen nhánh dưới ánh sáng của mặt trăng tỏa ra khí chất nhu hòa.

Nâng khóe miệng, đôi mắt sâu như hồ nước, giống như muốn chui vào giấc mơ của Tô Hạ.

Ah cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, thời gian như ngừng lại, im lặng đến nỗi tiếng gió thổi bên ngoài cũng không thể quấy rầy.

Khuôn mặt Tô Hạ hồng như quả táo, khiến yết hầu của Lăng Mặc Thiên nuốt nghẹn, nhưng vẫn kiềm chế xúc động muốn cúi xuống hôn cô.

Không biết qua bao lâu, Tô Hạ trở mình, mơ màng tỉnh lại.

Mở đôi mắt mông lung buồn ngủ, đương nhiên là nhìn thấy tuần nhan sát yêu của Lăng Mặc Thiên đầu tiên, Tô Hạ không có khí phách quay đầu sang hướng khác, trốn tránh ánh mắt nóng bỏng của anh.

Hai người làm giấy kết hôn đã được một thời gian, mỗi ngày dường như đều ở chung, nhưng phòng tuyến cuối cùng kia vẫn chưa công phá lần nào.

Những lúc ở chung phòng với anh, cơ thể cô giống như không nghe theo sự điều khiển của bản thân, lộn xộn lên hết.

Cô gượng gạo, muốn chui đầu trốn trong chiếc chăn tơ lụa mềm mại, lại bị một bàn tay to kéo ra.

“Có đói không? Cháo đã nấu xong, dậy ăn một chút đi.” trong đôi mắt Lăng Mặc Thiên viết lên nhu tình, lời nói dịu dàng, từng chút từng chút thấm vào trong tim Tô Hạ.

“Anh không ngủ sao?” hiển nhiên là Tô Hạ hỏi một đằng đáp một nẻo, khi cô cùng anh bốn mắt nhìn nhau, cảm thấy lòng trống rỗng, cúi chiếc đầu nhỏ, nhìn ngắm ngón tay nhỏ bé của mình, cô chỉ buồn bực trong lòng, bản thân không làm gì xấu, tại sao phải chột dạ?

Lăng Mặc Thiên cứ vậy lẳng lẳng nhìn cô, giống như đang ngắm một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Trong phòng ngủ chỉ có hai người bọn họ cùng tiếng hít thở nặng nề, Tô Hạ cuộn mình lại, nghiêng mặt ngo ngắc nhìn anh.

“anh tỉnh ngủ.” lát sau, Lăng Mặc Thiên chậm rãi mở miệng, từ lúc ở khách sạn về, cả một đêm anh chưa hề chợp mắt, lại xuống bếp nấu cháo nghiêu cho chú mèo tham ăn trên giường, bởi vì anh biết, hamburger ăn không tốt.

“Trần Quân là giáo sư đại học của em, năm đó rất chiều cô em, sau khi tan ...” Tô Hạ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Lăng Mặc Thiên.

Nhưng không ngờ, giây tiếp theo.....

“Hạ Hạ, em không cần phải giải thích với anh.” Lăng Mặc Thiên ôn nhu ngắt lời cô, giọng nói không mang theo gợn sóng sợ hãi.

Nhưng cũng chẳng để tâm, lại lóe lên một tia vui mừng, anh có thể quy điều này thành cô đang để ý anh không?

Khi nhìn đáng vẻ vội vàng muốn giải thích của cô, khiến anh rất đau lòng, thầm hỏi chính mình, có phải đã quá nghiêm khắc với cô vợ nhỏ rồi không?

“Anh không muốn nghe em giải thích, là do không tin em sao? Lăng Mặc Thiên, những lời em nói đều thật, Tiêu Hàn và em cùng học chung một trường.....”

Khóe miệng anh co giật, khẽ thở dài cúi đầu nhìn cô, xem ra tình cảm của cô vợ nhỏ rất ít ỏi, sau khi nhắc tới Tiêu Hàn, nên nói hay không nên nói vẫn cứ nói.

“Không phải anh không tin, bất kể em làm gì, trước tiên anh luôn lựa chọn tin tưởng em không phải sao?” Lăng Mặc Thiên từ phía sau vòng tay ôm cô.

Chiếc cằm nhô ra, nhẹ nhàng đặt ở đỉnh đầu cô, đôi mắt đen như mực bình tĩnh như nước mùa thu.

Tô Hạ không ngờ anh lại nói như vậy, trong lòng xẹt qua một tia ấm áp.

Nhớ trước kia, dù mình làm bất kể chuyện lớn nhỏ gì, cũng phải nói rõ với Tiêu Hàn.....

Lại là trước kia

Tô Hạ không khí phách vỗ vỗ đầu nhỏ của mình, bắt buộc bản thân không được hồi tưởng về những chuyện liên quan đến Tiêu Hà nữa.

Dừng lại một chút, cứ vậy thẳng tắp nhìn Lăng Mặc Thiên đang phát gốc.

“Cô vợ nhỏ của anh, đang suy nghĩ gì vậy?” bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen nhánh mềm mại của cô.

Tô Hạ không nói gì, ghé vào trong ngực anh, đôi mắt như ánh sao nhìn ra ngoài cửa sổ, thời gian yên lặng đến nỗi người ta có thể nghe thấy hương thơm của hạnh phúc.

Tô Hạ không biết cùng anh gấp gáp đăng ký kết hôn là đúng hay sai, nhưng trong khoảng thời gian này, cô sống vô cùng thoải mái.

“Mặc Thiên, mỗi ngày anh đều ngủ muộn như vậy, phải không? Sau khi thấy em ở khách sạn, có phải cảm thấy rất kinh ngạc không?” Tuy rằng lúc cửa phòng bao được mở ra, Lăng Mặc Thiên thủy chung đều không biểu lộ ra tình cảm, nhưng giác quan thứ sáu nói cho cô biết, anh có nhìn thoáng qua cô, đồng thời khẳng định người ‘say khướt’ bên cạnh cô chính là Tiêu Hàn.

Cô chưa từng thẳng thắn nói với anh, cô và Tiêu Hàn từng qua lại, nhưng cô biết, với sự thông minh của anh chắc cũng đoán ra ít nhiều.

“Được rồi, nhanh xuống dưới ăn chút cháo, không nên suy nghĩ bậy bạ.” Khóe miệng anh nâng lên một nụ cười ấm áp, đôi mắt nhu hòa như ánh trăng rằm

“Lăng Mặc Thiên, anh không quan tâm sao?” Nếu là bình thường, cô khẳng định nụ cười nhu tình này của anh sẽ làm cô mất hết lí trí, nhưng có tình hôm nay lại là một ngày đặc biệt.

Rõ ràng cô cảm nhận được anh có tức giận, nhưng ở trước mặt cô anh luôn bọc kín thế giới trong nội tâm, nghĩ đến đây, ánh mắt Tô Hạ âm ảm, mí mắt cũng sụp xuống, rất không vui.

“Anh đối với giông bão bên ngoài không sợ hãi là chuyện tốt, nhưng về nhà, cũng đừng đối xử với em như vậy, anh có từng nghĩ đến cảm nhận của em không? Anh rất tốt với em, nhưng em vẫn muốn anh có thể cười với em, có thể giận dữ có thể....” Tô Hạ không suy nghĩ nhiều, cứ vậy nói thẳng ra.

Mà anh cứ lẳng lặng mỉm cười nhìn cô.

Vợ anh giống như một bầu trời, chứa đựng rất nhiều điều mà anh chưa từng biết.

“Hạ Hạ....” anh nhìn đồng hồ báo thức trước giường, sau đó nhin không được đưa tay kéo cô lại, nhưng lại bị Tô Hạ đẩy ra.

“Lăng Mặc Thiên, anh ở quân doanh là quân trưởng, nhưng về nhà cũng chỉ là một người chồng bình thường.....” Tô Hạ đột nhiên muốn cắn lười mình một cái...

Nhất là khi nhìn thấy dáng vẻ rũ đầu cười của anh, khuôn mặt cô lại càng đỏ bừng.

Bàn tay nhỏ bé xoắn thành một khối, sao tự nhiên mình lại nhấn mạnh anh là chồng rồi?

Anh kéo chăn, lôi Tô Hạ ra, hai tay ôm lấy cô, tách mười ngón tay cô ra.

Tìm anh thật bình an, nhưng bên tai cô vẫn ửng hồng.

Thật lâu sau, cô mới từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, mí mắt tỏa ra ụ cười như ánh sao.

“Em có thể hôn anh không?” cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt của anh, nhẹ nhàng cười, giống như một đứa trẻ bước bình.

Một dòng khí nóng động lại nơi yết hầu anh, môi mỏng khẽ nhếch, hình như hôm nay vợ anh có chút khác thường.

Lăng Mặc Thiên nghiêng đầu, ánh mắt nóng rực nhìn cô, nhất là hai má ửng hồng kia, làm cho anh cảm thấy yết hầu ngày càng khô khan.

“Thế nào? Xấu hổ?” anh biết là cô thẹn thùng, nhưng vẫn phá tan tầng cảm xúc này, khiến khuôn mặt cô đỏ tới tận mang tai.

Khuôn mặt anh tuần rũ xuống, trong mắt của cô, chỉ có anh, cô không chịu thua kém mà nuốt khan nước miếng, phải biết rằng cô đã từng gặp qua nhiều nữ nam, nhưng hương vị đàn ông của anh, là lần đầu tiên mà cô tiếp xúc.

Nhưng vì sao mỗi lần cùng anh tiếp xúc thân mật, bản thân lại giống như không nghe theo điều khiển, lộn xộn lo lắng.

“Ai thèm xấu hổ.” không thể không thừa nhận, anh thật đúng là nữ nam ưu việt.

Tô Hạ lại không có khí phách nuốt xuống nước miếng, đôi mắt muốn toát ra tia lửa.

“.....”

“Sao anh không nói gì?” không khí ngày càng xấu hổ, cô nhin không được vỗ nhẹ bộ ngực rắn chắc của anh. [HN: ôi ngực quân nhân a]

“Muốn hôn cũng phải là anh hôn em” giọng anh khàn khàn, đang muốn cúi đầu ngậm cánh môi mê người kia.

Nhưng thật không ngờ.....

“A, đi ăn thôi.” không chờ Lăng Mặc Thiên kịp phản ứng, Tô Hạ nhích thân mình ra xa, nhanh như chớp liền chạy xuống phòng bếp dưới lầu.

Lăng Mặc Thiên ngồi trên giường nhìn bóng dáng cô, khóe miệng hiện lên ý cười nồng đậm.

Vợ anh, hình như dành tình cảm cho anh ngày càng nhiều.....

Anh cũng biết không thể ép cô quá, dù sao bảy năm tình cảm, muốn tách ra cũng cần có thời gian.

Đúng lúc này, di động của anh rung lên.

Thật sự không muốn quan tâm, nhưng tay vẫn nhẹ nhàng mở màn hình.

Quả nhiên.....

Trên màn hình di động là những dòng chữ nhỏ, anh chậm rãi thu vào mắt rồi đứng lên, đôi mắt sâu thẳm làm người ta nhìn không ra giờ khắc này anh đang nghĩ gì.

Hôm sau

Lăng Mặc Thiên mới đến quân khu, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng của cha.

Anh không ngờ, chuyện này lại kinh động đến lão Tư Lệnh của quân khu.

Đã đến đây, anh cũng chẳng còn đường để tránh.

“Quân trưởng,.....” Tiểu Nghiêm lo lắng nhìn anh, nhưng lời nói lên đến cổ, lại chỉ có thể nuốt lại vào bụng.

Quý Nguyệt Nhiên đứng cách đó không xa, nhìn thấy anh liền cổ tỏ ra rụt rè, dẫn đầu hướng bên này đi tới.

“Anh Mặc Thiên,.....” ở trước mặt Lăng Mặc Thiên, giọng nói của Quý Nguyệt Nhiên mềm mại hơn rất nhiều.

Ánh mắt Lăng Mặc Thiên không xoay chuyển, khuôn mặt không chút sợ hãi.

“Anh Mặc Thiên, cuối tuần là sinh nhật em, Nguyệt Nhiên hi vọng anh Mặc Thiên có thể tới.” từ nhỏ cô luôn đi theo sau anh, đối với xem nhẹ của anh, cô sớm đã quen.

“Mặc Thiên, người ta đang nói chuyện với anh đó.” Quý Nguyệt Nhiên phát hiện anh không có ý muốn mở miệng nói chuyện, điều này khiến cô sốt ruột.

Nhưng lại ngại ở trước mặt anh, phải bảo trì dáng vẻ khuê tú tự nhiên hào phóng, cô không thể không đem một thân lửa giận, cường chế nhốt ở trong lòng.

Nhưng ánh mắt muốn phát hỏa, lại bán đứng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cuộc Chiến Của Phụ Nữ

Lăng Mặc Thiên dừng bước, lạnh lùng nhìn về mặt ‘ngây thơ lãng mạn’ của Quý Nguyệt Nhiên, sau đó đi thẳng về phía trước.

Có chút mất mát thoáng qua dưới ánh mắt của Quý Nguyệt Nhiên, làn da trắng nõn dưới khúc xạ của ánh mặt trời lung linh trong suốt, những tiểu binh khác đều dán mắt nhìn chằm chằm.

Nhưng trong mắt của Quý Nguyệt Nhiên, từ đầu đến cuối chỉ có hình ảnh cao lớn phía trước...

Cuối cùng anh vẫn bỏ quên cô.

“Tư Lệnh” dù Lăng Mặc Thiên có chút phóng túng ngang ngạnh, hưng ở trước mặt cấp trên, anh vẫn ít nhiều có chút cung kính, chẳng qua không lộ rõ ra ngoài như người khác.

“Mặc Thiên, có câu này ba không biết có nên nói hay không.” đây là lần đầu tiên ở quân khu, Lăng Nhật bỏ qua thân phận với Lăng Mặc Thiên mà cùng nói chuyện.

Lăng Mặc Thiên cũng không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

Cấp trên có bản lĩnh mời cha ra mặt, là con trai Lăng Nhật, Anh – Lăng Mặc Thiên cũng có khả năng đem chuyện này ép lại.

Bởi vì anh là quân nhân, từ trước tới nay không muốn người khác xem mình là con rối.

“Kết quả như nào người cũng biết, con nghĩ người sẽ tôn trọng quyết định của con.” Lăng Mặc Thiên lạnh nhạt nói, chặn lại lời nói của tất cả mọi người.

Lăng Nhật điềm tĩnh nhìn con trai, sau đó suy nghĩ điều gì rồi gật đầu.

“Con kiên quyết như thế, ba ủng hộ con, nếu con không muốn đi, vậy thì lên Thủ Đô một chuyến, công tác giao tiếp cũng đã hoàn thành.” hai tay Lăng Nhật chấp sau lưng, nếu ông đoán không sai, lần này Lăng Mặc Thiên dễ dàng buông tha cơ hội thăng chức, chắc chắn liên quan tới Tô Hạ. Nhưng chuyện của bọn nhỏ, người làm cha như ông thì quản được bao nhiêu?

Văn phòng Quân trưởng

Thân là quân trưởng một khu, lại là con trai lớn của lão Tư Lệnh, địa vị của Lăng Mặc Thiên ở G thị A quốc là không thể xem thường.

Văn phòng lớn như vậy nhưng rất đơn giản, toàn bộ nội thất đều dựa theo quân quy.

Lăng Mặc Thiên ngồi trên sô pha, hai cúc áo trước ngực được mở ra, có thể nhìn thấy cơ ngực ẩn hiện.

Hồng trà trên bàn, đang tản ra hương thơm ngào ngạt

Ngồi ở đối diện là Gấu Xám và Hồ ly đang hai mắt nhìn nhau, đối với lo lắng của Lăng Mặc Thiên, bọn họ hưng phấn giống như mới phát hiện đại lục mới.

Nhưng không ai dám nhiều chuyện trước họng súng, hai người nháy mắt ra hiệu hồi lâu, Gấu xám mới trêu ghẹo nói, “Thế nào, Lăng đại quân trưởng của chúng ta, lại nhạt được chuyện tốt gì?”

“Các cậu rất rảnh rồi?” Lăng Mặc Thiên nâng mắt, ngả người về phía sau, lười biếng dựa trên sô pha.

“Yêu, nhanh vậy đã hạ lệnh đuổi khách a? Chúng ta cũng không nở rời đi.” Vệ Kinh nhắc chân bắt chéo, hướng Lôi Hạ Thiên chu chu cái miệng.

“Đúng vậy, đúng vậy, ai nói không phải a.” Lôi Hạ Thiên vội vàng phụ họa.

“Hừ.....” Lăng Mặc Thiên trầm giọng.

Đúng lúc này di động của anh có tin nhắn gửi đến.

“Tối nay, chúng ta cùng uống ca phê, được không?” một câu ngắn gọn, lại đem tất cả mệt mỏi lo lắng của anh tiêu tán.

Tay anh nhanh chóng đánh xuống một dòng chữ, sau đó không dấu vết cắt điện thoại đi.

Khóe miệng lộ ra ý cười từ nội tâm, lại bị Vệ Kinh ngồi ở đối diện tóm được.

“Yo, chuyện gì lại có thể khiến Lăng đại quân trưởng của chúng ta vui vẻ như vậy a?” Vệ Kinh thường thức chén trà trong tay, hứng thú lộ rõ trên mặt.

Đối với sự tình này, có đôi khi anh vẫn ngấm ngầm chịu đựng, nhưng mà, hình như bọn họ không có ý định bỏ qua... .

“Mặc Thiên à, cậu đây là không đủ nghĩa khí, có nên tới chỗ chị dâu điều tra không a?” đối với Tô Hạ, Lôi Hạ Thiên vẫn thức có hứng thú.

Từ trước đến nay Lăng Mặc Thiên đều không chủ động nói với bọn họ chuyện tình cảm, toàn bộ đều do bọn họ đoán già đoán non.

Dù nhiều năm nay, nhưng Lôi Hạ Thiên và Vệ Kinh vẫn rất hứng thú.

Càng là chuyện Lăng Mặc Thiên không muốn bọn họ biết, bọn họ lại càng muốn biết, tìm tòi không biết mệt mỏi.

“Không muốn tâm sự?” lòng này Lôi Hạ Thiên nhấn thành một đường, xem ra lần này Lăng Mặc Thiên rất nghiêm túc, bởi vì cậu ta rất ít khi thấy anh mỉm cười thật lòng.

Mới vừa rồi cậu còn tưởng bản thân mình nhìn nhầm, may mắn được Lôi Hạ Thiên đề tỉnh, Vệ Kinh đột nhiên cũng cảm thấy tò mò thêm về Tô Hạ.

“Đúng là tạm thời chưa muốn nói.” đôi môi của Lăng Mặc Thiên ần ần ý cười, đối với tính toán của bọn họ, sao anh có thể không biết.

“Ngà? Thật không muốn nói?” Vệ Kinh đặt chén trà trong tay xuống, đôi mắt tà mị xoay chuyển, đem tầm mắt dừng lại trên người Lăng Mặc Thiên

“Theo tớ a, nhất định là quân trưởng đại nhân nhà ta có vợ, cũng quên mất anh em chúng ta.” Lôi Hạ Thiên chớp thời cơ cùng Vệ Kinh kẻ xướng người họa.

“Nói đi, hai người là vừa gặp đã yêu? Nhưng sao tớ lại cảm thấy cậu yêu cô ấy rất sâu đậm? Trước kia cậu không như thế.” Vệ Kinh không ngờ nhanh như vậy Lăng Mặc Thiên đã bị một cô gái giữ chân.

“Cậu tin không?” Lăng Mặc Thiên liếc nhìn Vệ Kinh, mình biểu hiện rõ ràng vậy sao?

“Tớ cũng muốn không tin Lăng Mặc Thiên cứ vậy bị một đóa hoa kiêu chôn, nhưng nhìn biểu hiện này của cậu, tớ nghĩ chắc chắn là không sai rồi.” Vệ Kinh ngửa đầu đem chén Hồng trà nhấp một hơi cạn sạch.

Có đôi khi, đối với động vật hoang dã mà nói, trực giác rất chính xác, hơn nữa trên phương diện tình trường, Vệ Kinh cũng không phải một vô danh tiểu tốt.

Lăng Mặc Thiên đứng lên, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, không tiếp tục câu chuyện.

Gấu xám trừng mắt nhìn Vệ Kinh, cậu nghĩ nhất định Vệ Kinh đã chạm đến điểm mấu chốt của Lăng Mặc Thiên, sau đó bật cười định đi ra hòa giải, nhưng lại bị Vệ Kinh cản lại.

“thế nào, cậu cũng muốn một ly trà nóng?” Vệ Kinh hàm chứa ý cười, thật thà cầm bình trà lên rót.

Nước trà nóng bông tỏa khói, nhát mắt trong phòng toàn hương

Lăng Mạc Thiên đứng trước cửa sổ, đôi mắt đen nhanh thu lại.

Đài phát thanh truyền hình.

Sáng sớm, Tô Hạ nhận được tin nhắn của trưởng đài, đối phương muốn cô làm chuyên mục mới, ngay từ đầu Tô Hạ còn chưa tin có chuyện tốt dừng trên người mình.

Nhưng sau khi véo mặt mình một cái mới phát hiện đây không phải là mơ.

Cho dù không hài lòng với những người khác, nhưng cô vẫn thu thập một chút, rồi đi tới văn phòng của trưởng đài.

Phải nhớ rằng, công tác mới là trọng yếu.

“Tô MC, trưởng đài đã ra ngoài, ông ấy bảo cô tìm Bạch trợ lý.” thư ký của trưởng đài, dáng người đương nhiên là xinh đẹp, Ni Mễ cũng không ngoại lệ, cô cười nhìn Tô Hạ, nhưng nhiều người ngoài cười nhưng trong không cười, nhất là khi nói đến Bạch trợ lý, trong mắt có tia khinh thường.

Tô Hạ chẳng buồn quan tâm tới cô ta, nhưng buổi chiều sẽ bắt đầu phát thanh, dù sao cô cũng phải biết trước một chút về quy trình kỹ thuật, không thể không đi tìm Bạch Tuyết từng có xích mích với mình.

Tầng hai mươi chín Tô Hạ đã đi qua nhiều lần, nhưng mà tâm tình lúc này cùng với trước đây rõ ràng khác xa nhau.

“cốc cốc”

Lần này cô gõ cửa phòng, không phải là khuấy phục Bạch Tuyết, mà là vì công việc, cô coi trọng công việc hơn, cũng không phải có thù oán, mà trước kia cô xin làm công việc này cũng vì sở thích của bản thân.

Đương nhiên cô không muốn cứ đơn giản như vậy mà buông tay.

“ô, ngọn gió nào thổi cô tới đây?” Bạch Tuyết đối với Tô Hạ khách khí hơn rất nhiều, nhưng lời nói vẫn mang theo lạnh lẽo xa cách.

Tô Hạ cũng không thêm đề mắt tới chuyện cũ, mỉm cười: “Bạch trợ lý, tôi tới lấy quy trình kỹ thuật cho chuyên mục tiếp theo.”

Lời Tô Hạ nói vẫn chưa xong, ngoài cửa lại có tiếng gõ.

Người tới là Quý Uyển Thanh [HN: Uyển Thanh hay Thanh Uyển mình không nhớ đã đề như nào. Nhưng từ nay là Uyển Thanh nhé.]

Đây là lần đầu tiên Tô Hạ bình tĩnh như thế khi đối mặt với Quý Uyển Thanh.

Hôm nay cô ta mặc một thân váy dài trong trắng thuần khiết, lộ ra chiếc cổ trắng nõn, loáng thoáng có thể nhìn thấy cái khe của hai quả núi.

“oh, đây chẳng phải Tô MC đại danh鼎鼎鼎鼎 của chúng ta đó sao.” không biết là vô tình hay cố ý, giọng nói của Quý Uyển Thanh có chút sắc bén, mà hai tiếng MC lại vang lên vô cùng rõ ràng.

Bạch Tuyết liếc nhìn Quý Uyển Thanh một cái, sau đó cũng cười bước ra.

“Ai nói không phải đâu.”

“Bạch trợ lý, nếu chỉ có việc bận, vậy lát nữa tôi tới lấy quy trình sau.” Tô Hạ né tránh, cứ tưởng mình đã buông tay, nhưng đối mặt với vợ của bạn trai từng kết giao bảy năm, cô mới phát hiện tim của mình cũng bị đau như mất như bị kim châm từng lỗ, ngay cả điểm nhỏ như hạt cát ấy cũng không bỏ xuống được.

Nhất là khi nhìn nhãn kết hôn ở ngón áp út của Quý Uyển Thanh, tâm cô lại càng tổn thương sâu sắc. [HN: đậu xanh, thế ngón áp út của m' đeo shit à ?]

“Vội vã như vậy làm gì? Sao Tô MC lại có thể thích cuộc sống như thế này được? Ngày đó cũng nhớ mãi mới chịu lên xe của tổng giám đốc .... Ách..... Uyển Thanh cô muốn uống trà gì?” nói xong một tràng phía trước, Bạch Tuyết giống như vừa thấy được Quý Uyển Thanh, sau đó vội vàng xấu hổ dời đề tài. [HN: ngu chưa?]

Nhưng mà người sáng suốt liền biết, những lời này là nói cho Quý Uyển Thanh nghe.

Quả nhiên, sắc mặt Quý Uyển Thanh cực kì khó coi, trừng mắt nhìn Tô Hạ.

“Ha ha, Bạch trợ lý không biết sao. Tô MC của chúng ta, cũng thích nơi này, muốn cùng người khác làm quen lời kéo, chẳng qua là muốn bước cao, còn lên được hay không thì phải xem lại năng lực bản thân.” Quý Uyển Thanh nhẹ nhàng đặt tài liệu trong tay lên bàn, nói chuyện rất là cẩn thận.

Bạch Tuyết ở bên cạnh không ngờ người ôn nhu yếu đuối như Quý Uyển Thanh cũng có thể nhanh mồm nhanh miệng như vậy, nhưng hiện tại cô ta mở miệng báo mình là đang khó chịu, Bạch Tuyết ở một bên cũng gật đầu tán thành.

Khi nói chuyện Quý Uyên Thanh luôn mỉm cười, nhưng lời này rơi vào trong lỗ tai Tô Hạ, sao lại chói tai như vậy?

Không biết từ khi nào cô đã nắm chặt tay, bàn tay xoắn lại, khuôn mặt nhỏ nhắn co chặt, giống như muốn bùng nổ một trận.

Cô đứng đó lạnh lùng nhìn hai người kẻ xướng người họa, khóe miệng lộ ra ý cười khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Kẻ Xướng Người Họa

Tô Hạ đứng đó lạnh lùng nhìn hai người kẻ xướng người họa, khóe môi hơi nâng lên một nụ cười khinh thường.

“Cô cười cái gì?” ánh mắt Quý Uyên Thanh trong trẻo nhưng lạnh lùng sắc bén, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Hạ.

“Diễn kịch tốt như vậy, dù sao tôi cũng phải tỏ vẻ chứ.” lúc Tô Hạ nói chuyện, khóe miệng vẫn lưu lại nụ cười nhàn nhạt, thật giống như là đang trầm trồ khen trò hay.

Lời vừa dứt, sắc mặt Bạch Tuyết cực kì khó coi, trong lòng thầm nghĩ, Tô Hạ cũng không phải loại dễ bắt nạt.

Bình thường Quý Uyên Thanh luôn coi trọng thể diện nay là lần đầu tiên bị người chèn ép như vậy, trong nội tâm dâng lên một tầng lửa giận, đang muốn phản bác thì vừa lúc nhìn thấy thân hình cao lớn của Tiêu Hàn.

Tiêu Hàn mặc một thân tây trang đen đem tất cả khí chất lộ ra không sót chút gì, áo sơ mi trắng nói hai cúc áo, mơ hồ có thể nhìn thấy cơ ngực.

Quý Uyên Thanh vừa nghe thấy giọng Tiêu Hàn, vội vàng chỉnh trang cơ thể, tay lặng lẽ gạt nước mắt.

“Uyên Uyên, làm sao vậy?” Tiêu Hàn vừa đi vào văn phòng Bạch Tuyết, liếc mắt một cái liền nhìn thấy vợ yêu đang lau nước mắt, đau lòng muốn chết.

Hắn trực tiếp lướt qua Tô Hạ, đi đến bên người Quý Uyên Thanh, nhận khăn từ tay Bạch Tuyết, cẩn thận vì Quý Uyên Thanh mà lau nước mắt.

“Không có gì.” Quý Uyên Thanh nhẹ nhàng tựa vào vai Tiêu Hàn, giọng nói nghẹn ngào, nhưng ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Tô Hạ, mang đầy vẻ cảnh cáo.

Giống như thông báo cho Tô Hạ biết, không nên đánh chủ ý trên người Tiêu Hàn.

Cơ thể Tô Hạ có chút cứng ngắc, tuy rằng chút tình cảm của mình dành cho Tiêu Hàn, đã bay theo gió tan đi, nhưng tận mắt thấy hình ảnh hắn cùng người khác thân mật, nội tâm Tô Hạ ít nhiều vẫn có chút khúc mắc.

“Bạch trợ lý, nếu không có việc gì thì tôi ra ngoài trước, hi vọng cô có thể gửi quy trình kỹ thuật vào mail cho tôi, hoặc là, tôi có thể tự mình gọi điện thoại cho Đàm tiên sinh vậy.” lúc Tô Hạ nói chuyện, từ đầu đến cuối đều không nhìn hai người kia, giống như trong văn phòng lớn như vậy, chỉ có hai người là cô và Bạch Tuyết.

Lời nói Tô Hạ nhẹ nhàng, nhưng người sáng suốt đều biết trong đó có ý cảnh cáo.

Quả nhiên, nhất thời Bạch Tuyết không biết nói gì, chờ cô kịp phản ứng thì trong phòng làm gì còn thấy Tô Hạ đâu.

Từ trong văn phòng Bạch Tuyết đi ra, Tô Hạ đang muốn đi vào thang máy, cánh tay đã bị người ở phía sau dùng sức giữ lại.

Tiêu Hàn mới ở trong văn phòng đau lòng vì vợ, không biết đã theo ra từ lúc nào, môi mím lại, lời Tô Hạ rẽ vào cầu thang bộ bên cạnh, thời điểm cánh cửa lối đi đóng lại, còn không quên quay đầu nhìn hành lang không có một bóng người.

Đóng cửa, Tô Hạ nhấn mặt, không nói hai lời liền dùng sức giằng tay ra, muốn đẩy cánh cửa đang đóng chặt ra.

Nhưng Tiêu Hàn cao hơn cô một cái đầu lại như bức tường, đứng ngăn trước cửa, nói gì cũng không tránh ra.

Tô Hạ chán ghét trừng mắt nhìn Tiêu Hàn: “Anh làm cái gì? Tôi muốn ra ngoài.”

Bàn tay to của hắn dùng sức đè cánh cửa lại, sắc mặt có chút âm trầm, nhìn Tô Hạ như con thỏ tức giận đang cùng mình đối nghịch, nội tâm hắn cảm thấy vô cùng phiền toái, “hôm nay em cố ý đi tìm Uyên Uyên?”

Tuy rằng Tiêu Hàn không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn dáng vẻ khó chịu của Quý Uyên Thanh, cùng một phen giải thích của Bạch Tuyết, không

thể không khiến Tiêu Hàn mừng thầm.

Bởi vì, nếu như Tô Hạ cố tình đi tìm Quý Uyển Thanh, có phải là đại biểu rằng cô vẫn còn yêu mình?

Nghĩ như vậy, trong mắt Tiêu Hàn toát ra yêu thương nồng nhiệt như lửa.

Tô Hạ vừa nhìn đã biết Tiêu Hàn suy nghĩ quá nhiều: “anh cảm thấy Tô Hạ tôi cần thiết khiến một cô gái phải khóc sao? Hơn nữa mặc kệ thế nào, ngay cả người đàn bà của mình cũng không bảo vệ được, năng lực của Tiêu Hàn anh cũng không tốt lắm. Còn nữa, anh không cần tự mình đa tình cho rằng tôi đi tìm Quý Uyển Thanh, Tiêu Hàn, hai chúng ta đã không còn bất cứ quan hệ nào.”

Tiêu Hàn không ngờ cô lại đem bảy năm tình cảm toàn bộ đều vứt hết. Vui vẻ vừa mới có liên bị khó chịu thay thế.

Bàn tay to có chút cứng ngắc gắt gao nắm lấy tay cô, trong lòng lại càng khó chịu.

“Tiêu Hàn, xin thu hồi cái mà anh cho là luyến tiếc kia đi, thời điểm anh lựa chọn kết hôn cùng Quý Uyển Thanh, duyên phận giữa tôi và anh liền chấm hết, hơn nữa bây giờ anh đã có vợ, mong anh đừng quấy rầy tôi nữa, tôi không giống những người đàn bà chanh chua, không giống như anh nói tôi đi quấy rầy Quý Uyển Thanh, hơn nữa tôi cũng chẳng có lý do gì để làm khó dễ cô ta.”

Tô Hạ đem toàn bộ nội tâm mình biểu đạt trong lời nói, trực tiếp xô ra, không chờ Tiêu Hàn kịp tiếp thu, cứ vậy đẩy hất ra, dùng sức mở cửa đi ra ngoài.

Khi không vô cớ bị một bụng tức giận, ngồi trên ghế nhìn các đồng nghiệp đang bận rộn, bỗng nhiên cảm thấy lòng phiền muộn.

Di động truyền đến tin nhắn, nhìn khuôn mặt tươi cười Lăng Mặc Thiên gửi tới, Tô Hạ như phản xạ có điều kiện nhìn ra đằng sau.

Thầm nghĩ, làm sao anh lại biết tâm tình mình không tốt? Chẳng lẽ có cơ sở ngầm ở bên cạnh mình?

Nhìn trái phải đều không thấy ai khả nghi. ....

Quán cà phê

Vừa mới tan tầm Tô Hạ liền đến thẳng quán cà phê đã hẹn.

Nhớ lại trước kia, mỗi lần hẹn với Tiêu Hàn, cô luôn phải nhắc nhở anh trước mấy tiếng. ....

Nghĩ đến đây, bước chân cô từ từ chậm lại.

Nhưng không ngờ, từ xa xa đã nhìn thấy dáng vẻ anh tuấn xuyên qua cửa kính quán cà phê.

Buổi trưa G thị không nóng lắm, ngược lại có một cơn gió nhẹ thổi qua, toàn bộ lo lắng trong lòng cô đều tan biến.

Tô Hạ đứng trước cửa sổ, ngơ ngác nhìn anh.

Cẩn thận đi qua, một khắc đó, cô nghĩ rằng có lẽ mình đã quên hô hấp.

“vợ gorgeous, nhìn gì thế?” giọng nói trầm thấp từ đỉnh đầu truyền xuống.

.....

Sau lưng cô tủa mồ hôi lạnh, ngẩng đầu vừa lúc chạm vào ánh mắt nóng rực kia.

“Anh, sao lại ở đây?” cô cúi thấp đầu, tránh tầm mắt của anh, nhưng trong nội tâm kích động như tầng tầng sóng vỗ, thầm nghĩ, chẳng phải vừa rồi anh còn ngồi trong quán cà phê sao? Làm thế nào mà bây giờ lại đứng trước mặt mình?

Chẳng lẽ mình chạm vào hoa si, nên tinh thần hoảng hốt?

“đi làm mệt lắm không?” Lăng Mặc Thiên tự nhiên cầm túi trong tay Tô Hạ, đôi mắt đen như mực liếc về phía chiếc xe Land Rover màu đen cách đó không xa.

Khỏe miệng anh khẽ nhếch lên, sau đó làm như không có gì néo mũi Tô Hạ một cái, “Hạ Hạ, hôm nay chúng ta đi ăn bánh put-ding, được không?”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, vừa lúc chống lại nụ cười tươi sáng kia, tâm tình bỗng tốt hơn rất nhiều.

Rất lâu, anh giống như chiếc đèn lồng luôn bảo vệ bên cạnh cô, mỗi khi cô không vui, anh giống như kỵ sĩ xuất hiện bên cạnh, làm cho cô vui vẻ.

Chẳng phải, bọn họ mới kết hôn sao?

Lúc cô ý thức được mình lại nghĩ nhiều, thì khuôn mặt đã đỏ bừng như rặng mây hồng.

“Sao nào, không muốn?” anh kéo tay cô, cứ vậy chậm rãi bước trên lối đi, sao vàng trên vai lấp lóe tinh quang.

“em muốn ăn put- ding ô mai lạnh.” vừa nghe đến bánh put- ding, trước mắt cô liền xuất hiện đầy các loại quả đông lạnh, ánh mắt toát ra tâm tình vui vẻ.

“được, chỉ cần em thích, chúng ta ăn hết.” Lăng Mặc Thiên cung chiều hôn lên mái tóc cô, sau đó ôm bà vai cô vợ nhỏ, sai bước đi.

Mà trong chiếc xe sau lưng bọn họ, có một đôi mắt sắc bén gắt gao nhìn họ chăm chăm, Tiêu Hàn ngồi ở ghế phụ hai tay gắt gao xiết chặt.

Ngay lúc Tô Hạ đang hưng phấn chờ đợi mỹ thực, di động của Lăng Mặc Thiên có cuộc gọi đến, lúc đầu anh nhún tít nhưng đôi phương không cam lòng tiếp tục gọi.

Lăng Mặc Thiên hạ mắt, ngón tay đè xuống nghe điện, người gọi là Trần Hàn Dao.

“Mặc Thiên, trưa nay nhớ về nhà ăn cơm, mẹ có chuyện quan trọng cần nói.” Trần Hàn Dao không đợi Lăng Mặc Thiên trả lời, trực tiếp ngắt điện thoại.

Bởi vì anh để loa ngoài, nên ở trong xe Tô Hạ cũng nghe được nội dung.

“Hay là, lần sau chúng ta lại đi ăn?” hồi lâu, thấy ah không mở miệng nói chuyện, cô nghiêng đầu nhìn một bên mặt của anh.

“nghe nói gần đây có món ăn mới.” giống như anh không đem lời nói của Trần Hàn Dao để trong lòng, mắt vẫn nhìn mặt đường, nghe được lời Tô Hạ, khuôn mặt bớt căng thẳng hơn.

Món ăn mới. ....

Ba chữ kia giống như có ma lực, lập tức hấp dẫn chú ý của cô, hưng một bên là lệnh của bà bà, một bên là mỹ thực, thật khó lựa chọn, xe đã dừng trước cửa hàng.

Anh ôn nhu giúp cô tháo dây an toàn, sau đó mới xuống xe mở cửa.

“Tối rồi.” nụ cười như gió xuân thổi vào trong tim Tô Hạ, cô cứ vậy bị anh nắm đi, bước vào bên trong.

Nhìn thấy biển hiệu, cô mới ý thức được nơi này là cửa hàng bánh ngọt nổi tiếng nhất G thị – Kinh.

Là dân G thị, từ lâu cô đã nghe danh cửa hàng này, nhưng Kinh có một quy định bất thành văn, khách đến không phú thì quý, hơn nữa còn phải hẹn trước một tháng.

Gai tăng bình thường như Tô Hạ, tất nhiên không có cơ hội tới đây ăn, tuy từng có đoạn thời gian thêm đến nhỏ dãi.

“Lăng tiên sinh, Lăng phu nhân, mời đi bên này.” nhân viên phục vụ vui vẻ, an bài chỗ họ đã đặt trước, rồi bưng bánh put-ding lên, lúc này mới lui về sau.

Lúc Tô Hạ nghe nhân viên phục vụ gọi Lăng phu nhân, cả khuôn mặt đỏ bừng, y hệt quả táo hồng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Đùa Giỡn

“Nóng?” Lăng Mặc Thiên ngồi đối diện với cô, có vẻ tâm tình rất tốt, liên tục nói nãy giờ, có thể cảm nhận rõ ràng anh đang sung sướng.

“.....”

Tô Hạ buông mĩ, mình lại bị trêu chọc, bàn tay nắm chặt lại, muốn thể hiện lập trường của mình trước mặt anh, nhưng khi vừa nhìn thấy đôi mắt đen kia cô liền luống cuống tinh thần, chút khí thế vừa có bỗng mất hút, bĩu môi nhìn chiếc bánh putding ô mai lạnh trước mặt.

“thế nào, món này không hợp khẩu vị?” Lăng Mặc Thiên hàm chứa ý cười, giống như ánh sáng của vì sao làm cho người nhìn không thể bỏ qua, Tô Hạ cứ vậy ngơ ngác nhìn mỹ nam mà quên mất chính mình vừa muốn làm cái gì.

“Uh, người này là một công dân tốt, không đúng, là một mỹ nam quyến rũ.” Bạch Tuyết ngồi ở đối diện Tô Hạ cách một cửa sổ thủy tinh, liếc mắt nhìn thấy Lăng Mặc Thiên, đây là lần đầu tiên cô ta nhìn thấy mặt hàng thượng đẳng như này, nhưng không đợi cô chạm vào bông hoa đã nhìn thấy khuôn của Tô Hạ.

Bạch Tuyết nhìn về Đàm Mộc Gia ngồi đối diện, chu khóe miệng, khuôn mặt lẳng lơ.

Tầm mắt Đàm Mộc Gia dừng lại ở mấy ngôi sao vàng, dường như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn Tô Hạ một cái...

Sau khi ăn xong bánh putding, sắp tới thời gian phát sóng chuyên mục mới, Tô Hạ quay đầu lại, vội vàng đứng dậy, “Mặc Thiên, anh cứ từ từ ở lại, em về công ty trước nhé.”

Rất vất vả nói một câu, đủ để anh vui vẻ nửa ngày, cô đang muốn xoay người rời đi, lại bị một bàn tay dịu dàng nắm lại.

Lăng Mặc Thiên đứng lên cao hơn Tô Hạ chừng mấy chục cm, “anh muốn làm gì?” mặt cô đỏ lên nghiêm lại, hai mắt to đen sáng bóng mờ to, nhìn chung quanh của hàng.

Cô cẩn thận nghe tiếng hít thở ngày càng gần của anh, trái tim bang bang muốn nhảy ra ngoài...

Anh muốn hôn cô?

Tô Hạ theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng đợi một lúc lâu vẫn không thấy đôi môi kia chạm xuống....

Cô ý thức được mình bị lừa, mở mắt, quả nhiên.

Khóe môi anh mỉm cười, cứ vậy lẳng lặng nhìn cô.

Tô Hạ vừa nghĩ tới cảnh tự mình đa tình, xấu hổ đỏ đến tận tai, sau đó vội vờ tay vỗ vỗ khuôn mặt mình, đôi mắt đen xỉ trắng anh một cái.

Sau đó nhấc túi xách lên, hướng bên ngoài bỏ chạy.

Lăng Mặc Thiên đứng tại chỗ nhìn bóng lưng nhỏ gầy của cô, dưới mắt dâng lên ý cười nồng đậm.

.....

Tô Hạ vừa trở lại công ty, liền nhìn thấy thư ký tổng giám đốc xinh đẹp đang cầm công văn, đứng trước bàn làm việc của mình.

Từ lúc Tô Hạ vào Đài Phát Thanh Truyền Hình tới nay, đây là lần đầu tiên nhìn thấy thư ký tổng giám đốc kiêu căng ngạo mạn, lại xuất hiện ở văn phòng của một nhân viên bình thường.

Lúc đầu, cô còn tưởng là mình hoa mắt.

“cô Tô, đây là quy trình của chương trình này.” đối phương bình thản cầm công văn đưa cho Tô Hạ, lúc này mới uốn éo rời đi.

Tô Hạ cau mày nhìn bóng dáng đối phương hồi lâu, lúc này mới nhún vai, thờ ơ ngồi xuống, tỉ mỉ nhìn nhiệm vụ vừa mới nhận.

“Nghe gì chưa, cuối tuần này Đài Truyền Hình chúng ta sẽ mở tiệc lớn.”

“Đó chẳng phải thường lệ sao?”

“Đây là cô không biết, căn cứ vào tin tức nội bộ, lần này khẳng định sẽ làm mọi người mở rộng tầm mắt.”

“còn không phải à, nghe nói là cùng quân đội diễn tập, quy cách sao có thể nhỏ được.”

“Như vậy chúng ta có thể nhìn thấy quân nhân?”

.....

Đồng nghiệp bên cạnh to nhỏ, đơn giản quanh một cái đề tài, khi Tô Hạ nghe được hai chữ ‘quân nhân’, trong đầu hiện lên hình ảnh của Lăng Mặc Thiên, cô ngẩn người, sau đó vội vàng cầm bông ở trong túi xách, trực tiếp nhét vào lỗ tai, như vậy xem như có thể tách rời với mấy bà tám.

Mặc dù cô là người mới, nhưng đối với chuyện không liên quan tới công việc, cô cũng không có hứng thú xen vào, nhưng cô lại vụn vụn không ngờ, bữa tiệc tối lần này, lại đem cô trở thành trung tâm của mọi người.....

Sau khi xử lý nhiệm vụ khẩn cấp trong quân đội, Lăng Mặc Thiên từ chối cùng anh em tới bữa tiệc, ngồi trên xe chìm dần trong bóng đêm, trong lòng anh tràn đầy nhu tình.

“Quân trưởng, có phải lại nhớ đến chị dâu?” Tiểu Nghiêm nhìn nụ cười của Lăng Mặc Thiên qua kính chiếu hậu, không sợ chết trên chộc một tiếng.

“.....” Lăng Mặc Thiên hung hăng trừng mắt nhìn cậu một cái, chẳng qua lời này sao lại dễ nghe thế. =))

Về đến nhà, vú Dung bảo Tô Hạ đã đi ngủ.

Anh nhìn đôi giày cao gót trên kệ, trong lòng ảm áp, mặc dù vợ yêu không hiểu tình thú mà đi ngủ sớm, nhưng anh vẫn cảm thấy mỹ mãn.

Thay dép lê, Lãng Mặc Thiên rón rén lên lầu, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

.....

Thấy vợ vẫn mặc quần áo cũ, không đắp chăn cứ vậy nằm úp trên giường, a tỉnh ngủ.

Xem ra cô vợ nhỏ này thật là giống heo con.

Khóe miệng anh giựt giựt, cởi áo khoác, xắn tay áo, đi tới trước tủ quần áo, nhìn mấy bộ đồ ngủ của cô, đôi mắt anh có chút trầm xuống, xem ra phải bớt chút thời gian dẫn vợ đi mua sắm, bằng không người ta lại tưởng anh ‘ngược đãi’ vợ.

Ngón tay anh rút lấy bộ đồ ngủ màu hồng cánh sen, do dự nhìn người ở trên giường.

Nhìn đôi môi hồng hồng kia mà than thở, anh cảm thấy yết hầu mình khô nóng.

Ánh mắt anh tránh đi, sau đó bước qua, đắp chăn cho cô, nhưng tướng ngủ của cô thật xấu.

Thật là, vừa mới đắp chăn, một giây sau, cô xoay người, đá văng cái chăn.

Lãng Mặc Thiên không nóng nảy ngồi trên giường, đưa tay nhẹ nhàng kéo chăn cô vừa đạp văng lên đắp lại.

Nhưng kéo thế nào cũng không được.....

Cuối cùng mới phát hiện chăn đã bị cô đè lên, anh đưa tay nhẹ nhàng nhéo mũi cô một cái, sau đó xoay người, ôm cô vào ngực, ban đêm gió lạnh, anh cũng không muốn vợ mình bị cảm trước mắt anh.

Mà Tô Hạ giống như tìm được nơi ấm áp, bàn tay tự nhiên nắm lấy vạt áo anh, khuôn mặt dụi vào ngực anh.

Hai người kết hôn đến nay đã được một thời gian, ngủ chung giường đã không còn là chuyện xa lạ, nhưng đây là lần đầu tiên tiếp xúc thân mật.

Anh chỉ cần cúi đầu một cái là có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng kia, hơn nữa hai cái tròn trịa kia khiến toàn thân anh căng cứng....

Anh cứ đứng lảng lảng trước giường như vậy, một lát sau, anh tràn đầy thỏa mãn nhìn cô đang tản ra hơi thở tươi mát.

Anh giống như người say, nhịn không được hít thêm một lúc.

Trước kia, anh anh làm lính, ít nhiều đều bị ép buộc trong khuôn khổ, nhất là đối với vệ sinh cá nhân lại càng coi trọng.

Nhưng vì sao lần này, Tô Hạ không tắm rửa đã lên giường ngủ, anh cũng không cảm thấy có gì không ổn là sao?

Nhất là khi cúi đầu nhìn người phụ nữ ngủ như mèo con, nội tâm anh liền tràn đầy nhu tình.

Người kia đang vui trong lòng anh bắt đầu không an phận, hình như là không thoải mái, mày cô nhử lại.

Lãng mặc Thiên sợ cô tỉnh, đôi tay ôm cũng không dám dùng sức, đang định xoay người, đặt cô lên giường lại.

Chân Tô Hạ đạp một cái, anh ngừng thở, không thể động đậy.

Tô Hạ đang ngủ say sao còn quan tâm tới hình tượng, không đứng, không duỗi chân còn đỡ, giờ cô duỗi chân ra, chiếc váy bị cô lật lên.

Một phen dầy vò, váy trên người bị cô làm nhăn thành một cục, cặp đùi trắng nõn kia cứ vậy lộ ra trước mắt anh.

Trong lúc thay đổi, bà tay cô còn hướng ngực anh mà xoa.

Chỉ cần hơi cúi đầu, anh có thể thấy bộ ngực trắng nõn không tí vết của cô....

Nhất là hai ngọn núi kiêu hãnh, lắc lư như ả như hiện trước mặt anh.....

Mặc dù anh là chính nhân quân tử, từ trước tới nay không lui tới với phụ nữ, nhưng tính lực tràn đầy, hơn nữa lại còn là người đàn ông bình thường, hấp dẫn này đúng là trí mạng.

Mà định lực của anh trước nay đều tinh táo mười phần, cũng có thể thấy máu đều dồn đến địa phương kia.....

Anh có thể cảm nhận được hơi thở mình ngày càng nặng nề, nhưng trong khi chuyển người, không biết lúc này cô đang nằm mơ cái gì, đôi môi đỏ mọng mấp máy.

Lúc này anh cảm thấy phần định lực còn lại chưa bị người kia mang đi, bỗng chậm rãi tiêu tán.

Đôi mắt đen tuyền nhìn chăm chăm vào cô, dưới ánh sáng nhu hoa của bóng đèn, da thịt trong suốt của cô như phát ra ánh sáng, làm anh không thể phân tâm.

Tô Hạ như vậy là vô cùng dụ dỗ, khuỷu tay anh vững vàng nâng cô lên, mà thân hình kiều ngạo kia lại lộ ra đường cong mỹ miều.

Đôi tay to lớn cuộc kiểm chế không được, chậm rãi di chuyển trên người cô, mắt thấy sắp đụng vào địa phương mê người kia.

Bàn tay nọ chợt dừng lại, Lăng Mặc Thiên từ trước đến nay không giấu đồ bìm leo, đương nhiên biết, mình tuyệt đối không thể nhân lúc cô ấy đang ngủ say mà làm ra hành động gì khác.

Anh cố nén nội tâm xao động, chậm rãi xoay người bước đi, nhẹ nhàng đặt cô lên giường lớn.

Nhưng Tô Hạ giống như tiểu yêu, hay tay làm thế nào cũng không chịu buông áo anh ra, Lăng Mặc Thiên nuốt ngụm nước bọt, rốt cuộc không kiềm chế được nữa.

Cúi đầu, trực tiếp trùm lên đôi môi kia.

Lúc bắt đầu anh còn nhẹ nhàng chạm vào, nhưng cuối cùng lại say mê, dứt thế nào cũng không ra.

Ngay tại lúc anh đang tỉnh tã mê mẩn tô vẽ đôi môi kia, đột nhiên....

Nơi nào đó, bị người ta hung hăng đá một cái.

Môi bị người dùng sức mút, lúc đầu Tô Hạ còn tưởng mình nằm mơ ăn mỹ thực.

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đá Trúng Nơi Nào Đó.

Không ngờ mở mắt ra, lại là một khuôn mặt...

Hơn nữa, còn là mỹ nam?

Tô Hạ chớp mắt, ngay người nhìn chăm chăm Lăng Mặc Thiên, lúc này mới vội vàng lui về góc giường, cuộn chăn lên, chồm chặt chẽ không một kẽ hở.

Vừa rồi, anh hôn cô?

Có ý gì đây? Giấu đồ bìm leo?

Sau khi cô ý thức được quyền cá nhân bị xâm phạm, hai má phồng lên.

Ngón trỏ run rẩy chỉ về hướng anh, mãi lâu mà không thốt nên lời.

Nhưng, nhìn dáng vẻ vắn vẹo, trầm mặc của đối phương...

Tô Hạ quan sát từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng mắt nơi cô vừa đá trúng.

Lúc này trong đầu tràn về vô số tin tức, thỏa sức tưởng tượng.

Không khí rơi vào lúng túng, cơ thể Lăng Mặc Thiên cứng lại, đây là lần đầu tiên anh bị nhìn một cách trần trụi như vậy.

Chinh trang lại đáng vẽ, anh trừng mắt nhìn Tô Hạ.

Giống như muốn báo cho cô biết, muốn thì nhanh nhào vào...

Chẳng qua cô gái nhỏ nào có hiểu, vẫn chìm sâu trong ảo tưởng, bỗng dưng ngẩng đầu lên, đối mặt với đôi mắt đen nhánh, nhìn anh chòng chọc, ra vẻ đứng đắn nói: “Anh không sao chứ? Nếu đau cứ nói thẳng ra, không sao đâu.”

Dáng vẻ như tiểu đại nhân, nhất là ánh mắt kia, khiến cho anh hận không thể bước lên xem trong đầu cô rốt cuộc chứa thứ gì.

“Không gãy đó chứ.” Thấy anh không nói gì, Tô Hạ đành thờ dãi.

Trong phòng im lặng đến mức cây kim rơi cũng nghe rõ ràng, hướng chỉ tai anh rất thính.

Nãy giờ quan tâm của cô, càng lúc càng kì cục, sắc mặt anh đen hơn phân nửa.

Tô Hạ nhích về góc tường, khắp người trùn kín mịt, chỉ lộ đôi mắt đen nhánh. Sau đó cất giọng gọi tên anh, nhưng người nào đó chẳng thèm để ý, giống như xem cô thành không khí.

Điều này khiến Tô Hạ càng thêm lo lắng, cô thể lại càng rúc vào trong, xác định anh không có hành động gì, lúc này mới nói tiếp.

“Ban nãy, em không cố ý, anh cũng biết là em ngủ, bị người ta cắn, nhất định phải vung chân đá theo bản năng, ai biết lại hay như vậy, vừa đá là đúng chỗ.” Tô Hạ vô tội giải thích, nên nhớ đang ngủ mà bị quấy rầy, cảm giác chẳng tốt chút nào...

...

Đôi mắt Lăng Mặc Thiên âm u như mực, có vẻ hơi co lại, rõ ràng là không ngờ cô lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Chẳng qua, sao càng nghe càng cảm thấy không đúng?

“Sao lại dễ giận vậy chứ? Nếu hồng thật, em bồi anh được chưa?” cô thấy nói gì anh cũng bất động, lúc này đã chẳng còn vui vẻ gì.

Chu miệng thật cao, sau đó bĩu môi.

Hóa ra nãy giờ cô nàng này sợ anh không được nữa? nghĩ đến đây, sắc mặt anh đen toàn tập.

Ày, thế nhưng trong lòng lại có chút vui vẻ? điều này chứng tỏ, cô vẫn quan tâm đến anh?

Thế nhưng nàng dâu nhỏ lại nghi ngờ năng lực đó của mình, hay là tìm cơ hội nào đó, để cô nàng cảm thụ một chút, rốt cuộc anh được hay không?

Lúc hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ, Tiểu Nghiêm không biết trời cao đất dày lại đẩy cửa phòng...

Vốn anh cũng chẳng quan tâm lắm, nhưng dưới ánh mắt bốc lửa của cô, đành phải xuống giường đóng cửa lại.

Do tác dụng của quán tính, một chân Tiểu Nghiêm không kịp thu về, suýt chút nữa là sấp mặt.

“Chị dâu... chuyện này, mượn quân trưởng một chút...” Tiểu Nghiêm cúi đầu, không dám ho he, đành ngốc nghếch xoa ót.

Nghe cậu ta nói vậy, Tô Hạ xấu hổ vội vàng trốn vào chần. [mẹ tg bị chứng nào cả vàng, nãy giờ nu9 ở trong chần, lòi có 2 con mắt, giờ lại trốn vào chần. Ok fine!]

“Lăn.” Lăng Mặc Thiên vung chân đá vào cẳng chân cậu ta, khễ mắng, sau đó xoay người che chần cho nàng dâu của mình, một lát sau mới đi vào thư phòng.

“Nói, có chuyện gì gấp?” vắt chéo chân, ngồi trên ghế xoay, Lăng Mặc Thiên liếc mắt nhìn cậu ta.

Tiểu Nghiêm thẳng lưng, mím miệng, sau đó đặt văn kiện lên bàn.

“Báo cáo quân trưởng! đã đến lễ mừng quân mỗi năm một lần, dựa theo ý cấp trên, muốn làm thật lớn.” trình bày đơn giản, rõ ràng mạch lạc, nêu ra vấn đề trọng yếu của văn kiện hơn hai mươi trang.

Sắc mặt Lăng Mặc Thiên xanh mét, còn tưởng xảy ra chuyện lớn, hóa ra chỉ là chuyện liên quan tới văn nghệ.

Anh tức giận muốn phun máu.

“Tiểu Nghiêm, chút chuyện nhỏ này cũng làm phiền tôi?” Lăng Mặc Thiên chỉ tiếc rên sắt không thành thép, trừng mắt nhìn cậu ta, sau đó ném văn kiện lên bàn, không hề mở miệng.

Tiểu Nghiêm bị dọa không dám động đây, nhưng hội văn nghệ lần này, cấp trên yêu cầu trưởng khu phải kí tên đồng ý...

“Còn ngốc ở đây làm gì?” Lăng Mặc Thiên trợn mắt, thấy Tiểu Nghiêm vẫn cứng rắn đứng đó.

“Báo cáo Quân trưởng, cấp trên có lệnh cần ngài chính tay kí xác minh, phê duyệt!”

...

Lăng Mặc Thiên quét mắt nhìn cậu ta, sau đó vươn tay lấy tập văn kiện, đôi mắt liếc nhìn mớ chữ chẳng chịt.

“Cục Truyền Thanh” ưu tiên chui vào mắt, ngón tay anh cứng lại, sau đó cầm bút, không thèm suy nghĩ, kí tên chính mình.

“Cám ơn Quân trưởng.” Tiểu Nghiêm như thể nhận được kim bài miễn tử, lật công văn nhìn chữ kí ở trên, đôi mắt sáng lấp lánh, nở nụ cười, thở phào một cái, cuối cùng cũng không cần phải đối mặt với lãnh đạo nữa...

“Có chuyện vui?” Lăng Mặc Thiên ngả ngón, giọng nói bình đạm.

“Báo cáo quân trưởng, nếu không còn chuyện gì, tôi ra ngoài trước.” rõ ràng là ông nói gà bà nói vịt, chẳng qua hôm nay tâm tình Lăng Mặc Thiên rất tốt, không thêm so đo.

Hôm sau, Tô Hạ vừa đến công ty đã bị mọi người quan tâm đến sợ.

Trước đó, mọi người không có tinh thần làm việc, sao hôm nay lại giống như bị hất máu gà...

“Hạ Hạ, này, đây là cà phê anh mua cho em.” Lúc Tô Hạ còn đang ngơ ngác, không biết Tiêu Hàn đến bên cạnh từ lúc nào, đưa ly cà phê tới trước mặt cô.

Tô Hạ nhú mày, Tiêu Hàn không làm cùng tầng với cô, sao gần đây hay gặp mặt thế.

“Đây là cà phê không đường trước đây em hay uống.” Tiêu Hàn bắt đầu nhớ kĩ những thứ cô yêu thích, chẳng qua tất cả đã là quá khứ, dù cố gắng cơ nào, cũng thay đổi được gì đâu?

Cô chẳng cần suy nghĩ, phát tay đẩy ly cà phê trước mặt, mặt chẳng nhăn một cái.

Lần này Tiêu Hàn thật sự sợ, lúc anh ta muốn dùng lời ngon tiếng ngọt dỗ cô, Quý Nguyệt Nhiên mặc quân trang lại xuất hiện.

Tiêu Hàn vội vàng tránh ra xa, nhìn anh ta nhát gan sợ hãi, khóe miệng Tô Hạ co rúm.

“Chị, sao lại đến đây?” một giọng nói dịu dàng ở thang máy bên kia vọng đến, đó là Quý Uyển Thanh.

Tô Hạ trầm nghĩ, vận khí hôm nay thật xui xẻo, mới sáng đã thấy hai kẻ đáng ghét.

Cô lười dây dưa với đôi chị em gái này, xoay người muốn rời đi.

Thật không ngờ, sau lưng vang lên giọng nói châm chọc khiêu khích của Quý Nguyệt Nhiên.

“Thật là âm hồn không tan, ở đâu cũng gặp hồ ly tinh.” Quý Nguyệt Nhiên đứng lại, gương giọng hướng về Tô Hạ.

Nhận viên công tác đang sắp xếp văn nghệ cho ngày lễ cuối tuần, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn về phía này.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu.” Giọng của Quý Uyển Thanh vẫn mềm mại dịu dàng như thế, khiến người nghe tê dại nửa phần.

Khóe môi Tô Hạ khẽ rút một chút, nghĩ thầm, chỉ là loại người không được dạy dỗ mà thôi, cô mới không vô học như thế, nếu cô cũng như vậy, đó chính là hạ thấp bản thân.

Rõ ràng cô không quan tâm hai người họ, đi thẳng về khu làm việc của mình, chuẩn bị tốt công tác phát thanh.

Quý Nguyệt Nhiên thấy Tô Hạ không ứng chiến, cũng không thể đứng đó xe rách mặt.

“Uyển Uyển, chị đến đây để bàn với em một việc.” chờ bóng dáng Tô Hạ đi khuất, Quý Nguyệt Nhiên mới nhớ mục đích cô ta tới đây.

Từ nhỏ hai chị em Quý Uyển Thanh có tình cảm rất tốt, nghe chị gái có việc cần cô giúp đỡ, ngay lập tức gật đầu đồng ý.

“Quân khu có hội diễn thi đấu văn nghệ, lúc đó có thể giúp chị chọn dàn nhạc đệm thật hoàn mỹ không?” sau khi Quý Nguyệt Nhiên biết hội diễn văn nghệ năm nay hợp tác với Đài Truyền Hình, không thêm xử lý công tác, vội chạy tới tìm em gái.

Bởi vì Quý Nguyệt Nhiên biết, bản thân cô là đoá hồng của quân khu, hơn nữa ba năm liền đoạt quán quân, dù năm nay làm lớn cơ nào thì đứng nhất vẫn phải là cô, dù có phải làm chuyện mờ ám phía sau.

Cô ta hiểu rõ, muốn Lăng Mặc Thiên chú ý, thì chính mình phải càng xuất sắc...

Ở trong mắt cô, bản thân phản hoàn mỹ hơn tất cả mọi người.

“Một dàn nhạc đệm?” Quý Uyển Thanh nhìn yếu ớt nhu mì, nhưng từ lâu, suy nghĩ so với Quý Nguyệt Nhiên luôn chín chắn hơn.

Cô ta cúi đầu nghĩ, sau đó nói nhỏ bên tai Quý Nguyệt Nhiên.

“Ý em là?” chị ta kinh ngạc, không dám tin nhìn em gái mình.

Khóc miệng Quý Uyên Thanh khề nhéch, sau đó kiên quyết gạt đầu.

Chị gái coi trọng trận đấu này, sao cô ta lại không biết mục đích trong đó chứ, chẳng qua chị không nói, cô ta cũng chẳng hỏi.

Lần này nhất tiến song điều, cô – Quý Uyên Thanh có lý do gì để bỏ qua đây?

Bạn đang đọc truyện *Ai Bảo Ta Không Thể Cưới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.